

பொருளாதாரக் கல்வியில் கையாடல்புத்தகம்

அலகு - 1

1. சிலப்பதிகாரம் - கணினித் துறை உலகக் கிராமம்
2. மணல்கள்கலை - பாக்கிரம் உயர் கிராமம்

அலகு - 2

3. சிவசுந்தரிநகரம் - கரமச்சாலை கிராமம்

அலகு - 3

4. கம்பாட்டாலை - கிராமத்தார்ப்புலம்

அலகு - 4

5. உபாபாட்டாலை - கிராமத்தார்ப்புலம்
- சிவசுந்தரிநகரம் - கிராமத்தார்ப்புலம்

அலகு - 5

6. கம்பாட்டாலை - கிராமத்தார்ப்புலம்
7. சிவசுந்தரிநகரம் - கிராமத்தார்ப்புலம்
- உபாபாட்டாலை - கிராமத்தார்ப்புலம்

9

-B.A

கண்ணகி

செய்து

சுற்று

கனாத்திறம் உரைத்த காதை

[கலியெண் பாட்டு]

[கண்ணகி ஒரு தீய களவு கண்டனள். தன் தோழிக்கும் அதனை உரைத்தனள். கோவலன் கண்ணகியிடம் மீண்டும் வந்தான். 'இலம்புகள் உள்ளன கொண்மின்' என்றாள். பொழுது விடியும் முன், அவர்கள், தம் வீட்டைவிட்டும், புகாரை விட்டும் வெளியேறி, மதுரைநோக்கிப் பயணமா யினர்.]

1. மாலையை மகளிர் வழிபடல்

அகநகர் எல்லாம் அரும்பு அவிழ் முல்லை
நிகர்மலர் நெல்லொடு தூ உய்ப், பகன் மாய்ந்த
மாலை மணிவிளக்கங் காட்டி, இரவிற்குஓர்
கோலங் கொடி-இடையார் தாம் கொள்ள—

பகல் மறைந்த மாலைப்பொழுதிலே, புகார் நகரத்தி
மகளிர்கள், அகன்ற தம் மனையிடமெல்லாம் அரும்பவிழ்ந்த
முல்லையின் ஒளிமிக்க மலர்... நெல்லுடன் கலந்து
தூவினர், அழகிய மணிவிளக்குகளை ஏற்றினர். இரவிற்கு
ஏற்றதான, தளர்ந்த மெல்லிய ஆடையணிகளைக் கொடி
போன்ற துவளும் இடையினையுடைய அந்த இல்லுறை
மகளிர்கள், தாமும் அணிந்து கொண்டனர்.

2. மாலதி மனத்துயர்

—மேலோர் நாள்

மாலதி மாற்றாள் மகவுக்குப் பால் அளிக்கப்; 5
பால் விக்கிப் பாலகன்-தான் சேரர்; மாலதியும்,
'பார்ப்பா னொடுமனையாள் என்மேற் படாதனவிட்டு
ஏற்பன கூறார்' என்று ஏங்கி; மகக்கொண்டு,
அமரர் தருக்கோட்டம், வெளியானைக் கோட்டம்,
புகர்வெள்ளை நாகர்-தம் கோட்டம், பகல் வாழில் 10

உச்சிக் கிழான்கோட்டம், ஊர்க்கோட்டம், வேற்கோட்டம்
வச்சிரக் கோட்டம், புறம்பணையான் வாழ்கோட்டம்,
நிச்சந்தக் கோட்டம், நிலாக்கோட்டம், புக்கு எங்கும்
'தேவீர்காள்! என்உறு நோய் தீர்ம்' என்று மேவியோர்—

முன்னொரு நாளிலே, 'மாலதி' என்பவள், தன்னுடைய
மாற்றாளின் மகவுக்குப் பாலாட்டினாள். பால் விக்கிப்
பாலகன் மரித்தான். மாலதியும், 'பார்ப்பானோடு அவன்
மனையாளும் என்மேல் அடாத பழி கூறுதலைவிட்டு,
ஏற்புடைய உண்மையைச் சொல்லார்களே!' என்று ஏங்கி
னாள். மகவை எடுத்துக் கொண்டு, கற்பகத்தரு நிற்கும்
கோயில், ஐராவதம் நிற்கும் கோயில், பலதேவரின் கோயில்,
பகற்பொழுதுக்கு வாயிலோனான சூரியனின் கோயில், ஊருக்
சூரிய தேவதை இருக்கும் கோயில், வேலவனின் கோயில்,
வச்சிரப்படை நிற்கும் கோயில், பாம்பணையான் வீற்றுள்ள
கோயில், அருகன் கோயில், சந்திரன் கோயில் ஆகிய இடம்
எல்லாம் சென்றாள். 'தேவர்களே! எனக்குற்ற நோயினைத்
தீருங்கள்' எனவும் அழுதழுது வேண்டினாள்; யாதுப்
பயனில்லை.

3. இடாகினிப்பேய் செயல

பாசண்டச் சாத்தற்குப் பாடு கிடந்தாளுக்கு; 15
ஏகம் படிஓர் இளங்கொடி ஆய்; 'ஆசு இலாய்!
செய்தவம் இல்லோர்க்குத் தேவர் வரம் கொடார்;
பொய் உரையே அன்று; பொருள் உரையே; கையிற்
படுபிணம் தா' என்று பறித்து, அவள்கைக் கொண்டு,
கடுகாட்டுக் கோட்டத்து, தூங்கு இருளில்

[சென்று, ஆங்கு, 20

இடுபிணம் தின்னும் இடாகினிப்பேய் வாங்கி,
மடி அகத்து இட்டாள், மகவை—

(அதன்பின், பாசண்டச் சாத்தனின் கோயிலை மாலதி
அடைந்தாள். அவன்பால் குழந்தை உயிர் பெற வரம்
வேண்டிப் பணிந்து பாடுகிடந்தாள். அவ்விடத்தே, பிறரைப்
பழிக்கும் அழகுடைய ஓர் இளங்கொடிபோல இடாகினிப்
பேய் ஒன்று வந்து, அவள்முன் தோன்றிற்று.) 'குற்றமற்ற
வளே! செய்தவம் இல்லாத உன் போன்றோர்க்கு எந்தத்
தேவரும் வந்து வரம் கொடுப்பதில்லை. இது பொய்யான

கனாத்திரம் உரைத்த காதை

வார்த்தையன்று; உண்மையேதான் என்றது. 'உன் கையிலே உள்ள உயிர் இழந்துபோன பிணத்தை என்னிடம் தருவாயாக' என்று பறித்துத், தன் கையிலேயும் எடுத்துக் கொண்டது. அடர்ந்த இருளோடு இருளாகச் சுடுகாட்டிற் கும் கொண்டுபோயிற்று. (அங்கே, புதைக்கின்ற பிணங்களைத் தின்னும் அந்த இடாகினிப்பேயானது, அக் குழந்தையின் பிணத்தையும் பிய்த்துத் தன் வயிற்றினுள் போட்டுக் கொண்டது.)

4. சாத்தனின் பேரருள்

—இடியுண்ட

மஞ்சை போல் ஏங்கி அழுதாளுக்கு, அச்சாத்தன் 'அஞ்சை நீ ஏங்கி அழல்' என்று, முன்னை உயிர்க்குழவி காணாய்' என்று, அக் குழவியாய் ஓர் 25 குயிற் பொதும்பர் நீழல் குறுக; அயிர்ப்பு இன்றி, மாயக் குழவி எடுத்து, மடித்திரைத்துத் தாய்கைக் கொடுத்தாள், அத தையல்;—

(அதனைக் கண்டு, இடியுண்ட மயில்போல மாலதி யானவள் ஏங்கி ஏங்கி அழுதாள். பாசண்டச் சாத்தன் அவள் மேல் இரக்கங் கொண்டான். அன்னையே! நீ ஏங்கி அழாதே' என்று அவளைத் தேற்றினான். 'அதோ, நின் முன்னாலேயே உயிரோடு உன் குழந்தை கிடப்பதைக் காணாய்!' என்றும் சுட்டிக் காட்டினான். 'பின்; தானே குயில்களை உடைய சோலையின் ஒரு மரத்தடியில் சென்று, குழந்தையாகியும் கிடந்தான்.) அவளும், அவ்விடத்தினைச் சேர்ந்து, சற்றும் ஐயப்படாமல், அந்த மாயக் குழந்தையை எடுத்துத் தன் வயிற்றோடு அணைத்துக் கொண்டு, தன் வீடுநோக்கிச் சென்றாள். அதன் தாயின் கையிலே கொடுத்துத் தன் துயரமும் தீர்ந்தாள்.)

5. தேவந்தியின் துயரக் கதை

கோவலம் உரைத்த காதை — தாய

மறையோன்பின் மாணி ஆய், வான் பொருள் கேள்வித் துறைபோய், அவர் முடிந்த பின்னர், இறையோனும் 30 தாயத்தா ரோடும் வழக்கு உரைத்துத், தந்தைக்கும் தாயர்க்கும் வேண்டும் கடன் கழித்து, மேயநாள்

தேவந்தி என்பாள் மனைவி, அவளுக்குப், 'பூ வந்த உண்கண் பொறுக்க, என்று மேனித்தன் மூவா இளநலம் காட்டி. 'எம் கோட்டத்து நீ வா' என உரைத்து, நீங்குதலும்—

அப்படிச் சூழந்தையாக வந்த தூய மறையோனான பாசண்டச் சாத்தன் வளர்ந்து, பின் பிரம்மச்சர்ய வயதும் எய்தினான். சிறந்த கல்விகேள்விகளில் முற்றவும் தேர்ச்சியும் பெற்றான். அவன் பெற்றோர்கள் இறந்தனர். அவனும் தன் ஞாதிக்காரரோடு எல்லாம் வெல்வழக்கு உரைத்துத் தந்தைக்கும் தாயார்க்கும் வேண்டிய கடன்களைக் கழித்து, இவ்வறத்திலே ஈடுபட்டு வாழ்ந்துவந்தான். 'தேவந்தி' என்பவள் அவன் மனைவியானாள். இருவரும் இன்பமுடன்தன்மையை உடைய மைதீட்டிய நின் கண்கள் என் பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ளுமாக!' என்று சொல்லி, மூப்பு எய்தாத தன் இளமைநலத்தையும் அவளுக்குக் காட்டினான். 'பின், 'எம் கோயிலுக்கு நீ வருக' எனச் சொல்லி, அவளைத் தனியே விட்டுப் பிரிந்தும் சென்றுவிட்டான்.

தேவந்தியின் வழிபாடு

—தூமொழி

'ஆர்த்த கணவன் அகன்றனன், போய்எங்கும் தீர்த்தத் துறை படிவேன்' என்று! 'அவனைப் பேர்த்து [இங்ஙன் மீட்டுத் தருவாய்' என ஒன்றன் மேலிட்டுக் கோட்டம் வழிபாடு கொண்டிருப்பாள்—

தூய்மையாகவே பேசுவளான தேவந்தியும், "நெஞ்சம் பிணித்த கணவனும் எங்குமுள்ள தீர்த்தத் துறைகளிலே நிராடி வருவேன் என்று போயினான். அவனை மீண்டும் இவ்விடத்தே எனக்கு மீட்டுத் தருவாயாக!" என்ற ஒரே யொரு குறிக்கோளின்மீதே தன் மனத்தைச் செலுத்திய வளாக, அந்தப் பாசண்டச் சாத்தனின் கோயிலுக்குச் சென்று, அத் தேவகோட்டத்திலேயே நாடோறும் வழிபாடு செய்து வேண்டியவாரே, தவங் கிடந்தாள்

௮ கண்ணகியிடம் வருதல்

—வாட்டு அரும் சீர்க் 40

கண்ணகி நல்லாளுக்கு உற்ற குறை உண்டு என்று எண்ணிய நெஞ்சத்து இன்னையளாய் நண்ணி, அறகு, சிறு பூளை, நெல்லொடு தூஉய்ச் சென்று 'பெறுக, கணவனோடு' என்றாள்—

குறைபாடே இல்லாத நிறைந்த சீரினையுடைய கண்ணகி என்னும் நல்லாள் ஒருத்திக்கும், தன்னைப் போலவே கணவனைப் பிரிதலால் உற்ற குறை ஒன்று உண்டு என அறிந்தபோது, நெஞ்சிலே துன்பம் உடையவளானாள். அவளது மாளிகையைச் சேர்ந்து, அறுகம்புல் சிறுபூளை நெல் ஆகியவற்றைத் தூவிக், கணவனோடு சேர்ந்து நீயும் இன்பம் பெறுவாயாக!" என வாழ்த்தினாள், அத் தேவந்தி.

5/8/20
End.

௯ கண்ணகி கண்ட கனவு யாற்றி விடுதல்

—'பெறுகேன்;

கடுக்கும்என்-நெஞ்சம்; கனவினால், என் கை 45

பிடித்தனன் போய்ஓர் பெரும்பகியள் பட்டேம்;

யட்ட பதியில், படாதது ஒருவார்த்தை

இட்டனர் ஊரார், இடுதேள் இட்டு, என்-தன்மேல்;

'கோவலற்கு உற்றது ஓர் தீங்கு' என்று; அது கேட்டுக்

காவலன் முன்னர்யான் கட்டுரைத்தேன்; காவலனோடு 50

ஊர்க்குஉற்ற தீங்கும்ஒன்று உண்டால்; உரையாடேன்;

தீக்குற்றம் போலும், செறி-தொடீஇ தீக்குற்றம்

உற்றேனோடு, உற்ற உறுவனோடு, யான்உற்ற

நற்றிரம் கேட்கின் நகை ஆகும்"—

"யான், இனி என் கணவனுடன் கூடுதலைப் பெறவே

மாட்டேன். என் நெஞ்சம் ஏனோ வருந்துகின்றது!

கனவிலே நேற்றிரவு அவன் வந்தான். என் கையைப்பற்றி

'வருக!' என அழைத்தான். இருவரும் வீட்டைவிட்டுப்

போய், ஒரு பெரிய நகரினுள்ளே சென்றோம். சேர்ந்த

நகரிலே என்மிது தேரினைப் பிடித்து இட்டவரைப்போலக்,

'கோவலனுக்கு ஒரு தீங்கு விளைந்தது' என்று, எங்கட்கு

ஏலாத்தோர் வார்த்தையினைச் சொல்லினார். (அதுகேட்டுக் காவலன் முன்னர்ச் சென்று யானும் உண்மையைக் கூறி வழக்கு உரைத்தேன். காவலனோடு அவ்வூருக்கும் நேரிட்ட தீங்கு ஒன்றும் உண்டாயிற்று. அந்நிலையே யான் பேச சற்றேன்.) செறிந்த தொடியினை உடையவளே! அஃதோர் திமை நேர்தற்கான குறிப்பினை உணர்த்துவது போலும்! அத்தகைய தீயதான குற்றத்தைப் பெற்ற என்னோடும் வந்தடைந்த, குற்றமற்ற என் கணவனோடு யான் மீண்டும் கூடிய நற்பேறு, கனவிலே அவ்வாறுதான் இருந்தது! (அதன் நற்றிறம் கேட்டால் நினக்குக்கூடச் சிரிப்புத்தான் வரும்' என்றனள் கண்ணகி.)

9. தேவந்தி தேறுதல் கூறுகிறாள்

‘பொற்றொடி இ

கைத்தாயும் அல்லலாடாவற்கு; ஒரு நோன்பு

55

பொய்த்தாய் பழம்பிறப்பில்; போய்க்கெடுக; உய்த்துக்

கடலொடு காவிரி சென்று அலைக்கும் முன்றில்,

மடலவிழ் நெய்தல் அம் கானல், தடம் உள,

சோமகுண்டம், சூரிய குண்டம்; துறைமூழ்கிக்,

காமவேள் கோட்டம் தொழுதார், கணவரொடு

60

தாம்இன் புறுவர் உலகத்துத் தையலார்:

போகம்செய் பூமியினும் போய்ப்பிறப்பர்; யாம் ஒரு நாள்

ஆடுதும் என்ற அணி-இழைக்கு—

பொன்னாலான தொடியினை அணிந்தவளே! நீ நின் கணவனுக்குக் கைத்துப் போனவளும் இல்லை. முற்பிறப்பிலே ஒரு நோன்பினைச் செய்யாது பிழைத்தாய். அத்தீக்குற்றம் இனிப் போய் ஒழிக, கடலோடு தன் நீரெயல் லாம் போர்க்கிக் காவிரி சென்று அலைக்கும் புகாருக்குச் சற்றே அயலதாகிய, பூவின் இதழ்கள் விரிந்து பரந்து கிடக்கும் நெய்தல் நிலத்துக் கானலிலே, ‘சோம குண்டம், சூரியகுண்டம்’ என்னும் இரண்டு பொய்கைகள் உள்ளன. அவற்றின் துறைகளிலே மூழ்கிக் கரையின்பாலிருக்கும் காமவேளின் கோயிலைத் தொழுத மகளிர்கள், தம் கணவரோடு பிரியாது கூடி இவ்வுலகத்திலே இன்புற்றிருப்பர்; மறுமையிலும் போகபூமியிலே போய்ப் பிறந்து போக வாழ்வில் இன்புறுவர். (யாமும் ஒரு நாள் அங்குச் சென்று நீராடுவோம்’ என்றனள், அணியிழையாளான தேவந்தி.)

10. கண்ணாகியின் பதில்

—அவ் ஆய்-இழையாள்

‘பீடு அன்று’ என இருந்த பின்னரே—

(அவ்வாறு கூறிய தேவந்திக்கு, ஆயிழையாளான கண்ணாகியானவள், ‘அஃது பெருமை அன்று’ என்று மறுத்துக் கூறினாள். அப்படி அவர்கள் இருவரும் உரையாடியவராக இருக்கின்ற அப் பொழுதிலே—)

41. திரும்பி வந்தான் கோவலன்

‘நீடிய

காவலன் போலும், கடைத்தலையான் வந்து—நம் 65
கோவலன்! என்றாள் ஓர் குற்றிளையாள்; கோவலனும்
பாடுஅமை சேக்கையுள் புக்குத், தன் பைந்தொடி
வாடிய மேனி வருத்தம் கண்டு, ‘யாவும்
சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியொடு ஆடிக்,
குலம்தரு வான்பொருள் முய்யத் தொலைந்த 70
இலம்பாடு நாணுத் தரும் எனக்கு’ என்ன—

(பெருமையினை உடைய நம் காவலன் போலும்! நம் கடை வாயிலிலே வந்துள்ளான்—நம் கோவலன்தான்’ என்றாள், குற்றவேல் செய்யும் ஒரு சிறு பெண். கோவலனும், பெருமையமைந்த கண்ணாகியின் பள்ளியறையினுள்ளே நேராகச் சென்று புகுந்தான்.) அங்கே தன் பைந்தொடியானுடைய வாடிய மேனியும் வருத்தமும் கண்டான். ‘யாவும் வஞ்சகம் பொருந்திய கொள்கையினை உடையவளான பொய்த்தியோடும் கூடியிருந்தமையால், நம் குலத்தவர் தந்த மலைபோலும் பெரிய பொருட்குவைகள் எல்லாமே தொலைந்து போயின; அதனால், வந்த இல்லாமை நிலை எனக்கு இங்கே வரவும் வெட்கத்தைத் தருகின்றது’ என்றான்.)

12. சிலம்பு உள்ள கொள்ளும்

நலம்கேழ் முறுவல் நகைமுகம் காட்டிச்,

‘சிலம்பு உள்ள; கொண்ம்’ எனச்—

(தன் ஒளிபொருந்திய திருமுகத்திலே நன்மை பொருந்திய முறுவலினைக் காட்டியவளாகச் “சிலம்புகள் உள்ளன; அவற்றை எடுத்துக் கொள்ளும்” என்றாள் கண்ணகி.)

13. கோவலனின் திட்டம்

‘சேயிழை! கேள்: இச் சிலம்பு முதல் ஆகச் சென்ற கலனோடு உலந்த பொருள் ஈட்டுதல் உற்றேன், மலர்ந்தசீர் மாட மதுரை யகத்துச்சென்று; என்னோடு இங்கு, ஏடுஅலர் கோதாய்! எழுக’ என்று நீடிய வினை கடைக்கூட்ட வியம்கொண்டான்—கங்குல் கனைசுடர் கால்சீயா முன்.

75

‘சேயிழையே, இதனைக் கேள்: இச் சிலம்பினையே வாணிக முதலாகக் கொண்டு, நின் இழந்த கலன்களோடு, போயின பொருளையும் இனித் தேடத் துணிந்துள்ளேன். பரந்த புகழை உடைய மதுரை நகரினுள் சென்று அதனைத் தேடுவோம். இதழ் விரிந்த மலர்க்கோதையினை உடையவளே! என்னோடு, இங்கிருந்து நீயும் இப்பொழுதே புறப்படுவாயாக’ என்று, முன்செய்த தன் தீவினையானது வந்து நெஞ்சைத் தூண்டிவிட, அவ்வினையின் ஏவலின்படியே நகரைவிட்டு நீங்கத் துணிந்த கோவலன் அப்போது சொன்னான். இரவின் இருளை, ஞாயிற்றின் மிகுந்த ஒளியானது வந்து போக்குவதற்கு முன்னரே, அவர்கள் இருவரும், தம் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, மதுரை நோக்கிச் செல்வதற்குப் புறப்பட்டு விட்டனர்.)

11.

பாத்திரம் பெற்ற காதை

[நிலைமண்டில ஆசிரியப்பர்]

—மணிமேகலைக்கு தீவதிலகை, கோமுகி என்னும் பொய்கையில் எழுந்த பாத்திரம் கொடுத்த பாட்டு.

கிஷி உணர்வம் சிக்கிலகை
[தன் பழம்பிறப்பு உணர்ந்தும், மந்திரம் பெற்றும் நின்ற மணிமேகலையின் முன்னர்த் தீவதிலகை தோன்றினாள். அமுதசுரபி அன்று வந்து தோன்றுவதுபற்றி அவள் கூற, அதுவும் அங்ஙனம் வந்து (மணிமேகலையை அடைகிறது. அதனைப் பெற்ற அவளுக்குத் தருமம் செய்வதன் சிறப்பினைத் தெய்வம் கூறுகிறது. உணவுத் தானமே உயரிய தானமெனவும் சொல்லுகிறது.) பின்னர், மணிமேகலையும் வான்வழியாகப் புகாரையடைந்து, தன் தாய்மாரைச் சந்திக்கின்றாள்.]

1. 'யார் நீ' என்றனள்!

மணிமே கலாதெய்வம் நீங்கிய பின்னர்,
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலைதான்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையும்,
தண்மலர்ப் பொய்கையும் தாழ்ந்தனள் நோக்கிக்,
காவதம் திரியக்—கடவுட் கோலத்துத்
தீவதிலகை செவ்வனம் தோன்றிக்;
'கலங்கவிழ் மகளிரின் வந்தீங்கு எய்திய
இலங்குதொடி நல்லாய்! யார் நீ?' என்றலும்—

5

தாய்
பாத்திரம்

←மணிமேகலா தெய்வம் நீங்கின பின்னர், மணிபல்லவத் தீவினை மணிமேகலை சுற்றிப் பார்க்கத் தொடங்கினாள். வெண்மையான மணற்குன்றமும், மலர்விரிந்துள்ள மலர் வனங்களும், குளிர்ச்சியான மலர்ப்பொய்கைகளும் ஆகிய வற்றை எல்லாம் மெல்லென நடந்து சென்றவளாக நோக்கினாள். அங்ஙனம், அவள் ஒரு காவத தூரம்வரை பார்த்த வாரே சென்றனள். அவ்வேளை, கடவுட் கோலத்துடனே, தீவதிலகை என்பவள் செவ்விதான முறையிலே வந்து அவள் முன்னர்த் தோன்றினாள். "மரக்கலம் கவிழ்ந்துபோகத் தப்பி வந்த ஒரு பெண்ணினைப்போல வந்து இவ்விடத்தே அடைந்திருக்கின்றவளே! தொடி விளங்கும் நல்லவளே! நீதான் யாரோ?" என்று தீவதிலகை கேட்டாள்.

2. என் வரவு இது

“எப்பிறப் பகத்துள், ‘யார்நீ’ என்றது?
 பொற்கொடி அன்னாய்! பொருந்திக் கேளாய்;
 போய பிறவியில் பூமியங் கிழவன் 10
 இராகுலன் மனை யான்: இலக்குமி என்பேர்;
 ஆய பிறவியில், ஆடலங் கணிகை
 மாதவி யீன்ற மணிமே கலையான்;
 என்பெயர்த் தெய்வம் ஈங்கெனைக் கொணர இம் 15
 மன்பெரும் பீடிகை என்பிறப்பு உணர்ந்தேன்,
 ஈங்கென் வரவீதீங் கெய்திய பயனிது;
 பூங்கொடி அன்னாய் யார் நீ?” என்றலும்;

‘யார் நீ’ என்று கேட்டனை. அது என்னுடைய எந்தப் பிறப்பகத்தினுள்ளேயோ? பொற்பொடி போன்றவளே! மனம் பொருந்திக் கேட்பாயாக: சென்ற பிறப்பிலே ஒரு நாட்டிற்கு உரிமையாளனாக இருந்தோனான ‘இராகுலன்’ என்னும் மன்னகுமாரனின் மனைவியாக இருந்தவள் யான். ‘இலக்குமி’ என்பது அப்போது என் பெயர். இப்பிறப்பிலோ, அழகிய ஆடற்கணிகை மாதவி பெற்றெடுத்த மணிமேகலை யான். என் பெயர்த் தெய்வம் இவ்விடத்தே என்னைக் கொணர்ந்தது. இந்தப் பெருமைபொருந்திய பீடிகையால் என் பழம்பிறப்பினையும் அறிந்தேன். என் வரவானது இவ்வாறு; யான் அடைந்த பயனும் இதுவாகும். மலர்க்கொடி போன்றவளே! நீ யார்?” என்றலும்—

3. தீவதிலகை யான்

ஆயிழை தன்பிறப்பு அறிந்தமை அறிந்த
 தீவ திலகை செவ்வனம் உரைக்கும்; 20
 “ஈங்கிதன் அயலகத்து இரத்தினத் தீவத்து,
 ஓங்குயர் சமந்தத்து உச்சி யீமிசை
 அறவியங் கிழவோன் அடியிணை யாகிய,
 பிறவி என்னும் பெருங்கடல் விடுஉம் 25
 அறவி நாவாய் ஆங்குளது ஆதலின்,
 தொழுதுவலங் கொண்டு வந்தேன் ஈங்கும்
 பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகை,
 தேவர்கோன் ஏவலிற் காவல் பூண்டேன்,
 தீவ திலகை என் பெயர்—இது கேள்;

மணிமேகலை தன்னுடைய முற்பிறப்பினைப்பற்றி அறிந்திருந்ததனைத் தீவதிலகையும் அறிந்தாள். செவ்வையான தன்மையுடன் அதன்மேற் சொல்லத் தொடங்கினாள். "இந்த மணிபல்லவத்தீவின் அயலிடத்தே இரத்தினத்தீவதம் என்பது உள்ளது. அதனிடத்தேயுள்ள மிகவுயர்ந்த சமந்தகம் என்னும் மலையினது உச்சிமேலாக, அறத்திலே நிற்கும் உரிமை உடையவனாகிய புத்ததேவனின் இணையடி களாகிய, பிறவி என்னும் பெருங்கடலினின்றும் தன்னை அடைந்தாரைக் கரைசேர்விக்கின்ற, அறத்துடன் கூடிய மரக்கலமாகிய பாதுகையொன்றும் உள்ளது. அதனை வலங்கொண்டு பணிந்தபின், யான் இவ்விடத்துக்கு வந்தேன். பழுதற்ற தோற்றத்தினையுடைய, நன்மை தருகின்ற இந்த மாணிக்கப் பீடிகையைத் தேவர்கோமானின் ஏவலினாலே காவல்செய்திருக்கும் பணியினை மேற்கொண்டவள் யான்! என் பெயர் தீவதிலகை" என்றனள்.

[தீவதிலகை - தீவிற்கொரு திலகம் போன்றவள் 'சமந்தகம்' இலங்கையின் சிவனொளிபாத மலை என்பார் கள். அங்குப் புத்தபாத பீடிகை இன்றும் உளது. அது பலராலும் பணிந்துபோற்றப் பெற்றும் வருகின்றது. இனி பாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கண் இரத்தினபுரி என்ற ஒரு நகரமும், சமனெலை எனவும் சமந்தகூட மெனவும் பெயருள்ளவொரு மலையும் உளவென்பர்.]

4. தீவதிலகையின் போற்றுதல்

தரும தலைவன் தலைமையின் உரைத்த பெருமைசால் நல்லறம் பிறழா நோன்பினர் கண்டுகை தொழுவோர்; கண்டதற் பின்னர்ப் பண்டைப் பிறவியர் ஆகுவர்; பைந்தொடி அரியர், உலகத்து ஆங்கவர்ஃஃ அறமொழி உரியது, உலகத்து ஒருதலையாக; ஆங்ஙனம் ஆகிய அணியிழை! இதுகேள்:

30

35

தருமத் தலைவனாகியவன் புத்ததேவன். அவன் தரும நெறிகளில் தலைமையுடையதாகக் கூறியது பெருமைமிக்க நல்லறத்தினைப் பேணிவருதலாகும். அதனின்றும் தவறுத லற்ற நோன்பினை உடையவர்கள் மட்டுமே இப்பாகபீடிகை யைக் காண்பதற்கும், கைதொழுவதற்கும் உரியவர் ஆவர். அங்ஙனம், அவர்கள் வந்து தரிசித்த பின்னா, தம்முடைய

பழம்பிறப்பினையும் அவர்கள் உணர்வார்கள். அத்தகைய தன்மை உடையவர்கள் இவ்வுலகத்திலே மிகவும் அரியரே யாவர். அப்படிப்பட்ட அரிய நிலையினர் ஆகியவர்கட்கே தருமபதமும் உரிமை உடையதாகும் என்பது உறுதி. அத்தகைய நிலையினள் ஆகிய அணியிழையே! யான் கூறப் போகின்ற இதனையும் கேட்பாயாக:

5. அமுதசுரபி தோன்றும்

ஈங்கிப் பெரும்பெயர்ப் பீடிகை முன்னது
மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய
கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சி,
இருதிள வேனிலில்; எரிகதிர் இடபத்து,
ஒருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின்,
மீனத்து இடைநிலை மீனத்து அகவையின்
போதித் தலை நோடு பொருந்தித் தோன்றும்
ஆபுத் திரன்கை அமுத சுரபியெனும்
மாபெரும் பாத்திரம், மடக்கொடி கேளாய்!

40

45

இவ்விடத்திலே, பெரும் புகழினையுடைய இப்பீடிகையின் முன்பாக இருப்பது, நீர் நிறைந்துள்ள பெரிதான குவளை மலர்களும், நெய்தல் மலர்களும் நிறைந்து, தம்முட்கலந்தனவாகித் திகழ்கின்ற கோமுகி என்னும் பெயர்கையாகும். அதனிடத்தே—

இளவேனிற் பருவமாகிய சித்திரை வைகாசி ஆகிய மாசுகளால், சூரியன் மிகவும் வெப்பத்தைச் செய்கின்ற மாதம் வைகாசியாகும். அதன்கண் இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களைக் கார்த்திகை முதலாகத் தொடங்கும் பதின்மூன்றும் கழிந்தபின் பதினான்காவதாயிருப்பதும், இருபத்தேழின் நடுநட்சத்திரமாகியதுமான விசாக நட்சத்திரத்தன்று. அமுதசுரபி வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். போதிநாதனாகிய புத்தபெருமான் தோன்றிய நாளும் அதே வைசாக பெளர்ணமை நாள்தான். அவனைப்போன்றே, அதுவும் அந்நாளிலே பொருந்தித் தோன்றும். அஃது ஆபுத்திரன் என்பவனிடமிருந்த பெருமை மிகுந்த பாத்திரமாகும். இளங்கொடியே! இன்னமும் கேட்பாயாக:

[அசுவனி முதலாக நட்சத்திரங்களை எண்ணும் வழக்கம் வராகமிஹிரராலே ஏற்பட்டது. அதற்கு முன்பாகக் கார்த்திகை முதலாகக் கணக்கிடும் வழக்கமே நிலவியது. அதனை யொட்டிக் கூறப்பட்டது இது. எனவே

மணிமேகலையின் காலமும் வராகமிஹிரரின் காலமான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனின் காலத்துக்கு முற்பட்டதாக வேண்டும்.]

6. இந்நாள் அந்நாள் 6 + 10

அந்நாள் இந்நாள்; அப்பொழுது இப்பொழுது;
நின்னாங்கு வருவது போலும்; நேரிழை!
ஆங்கதிற் பெய்த ஆருயிர் மருந்து
வாங்குநர் கையகம் வருந்துதல் அல்லது,
தான்தொலைவு இல்லாத் தகைமையது ஆகும், 50
நறுமலர்க் கோதை! நின்னூர் ஆங்கண்
அறவணன் தன்பால் கேட்குவை இதன்திறம்."

அந்த னவசாக பெளர்ணமி நாளும் இன்றேயாகும். அமுதசுரபி வரும் வேளையும் இதுவேதான். நேரிழையே! அது நின்னிடத்திற்கே வருவது போன்றிருக்கின்றது. அதிற் பெய்த ஆருயிர்க்கு மருந்தாகிய உணவானது எடுக்க எடுக்கப் பெருகிக் கொண்டேயிருக்கும். வாங்குபவர்களின் கைகள் வாங்கி வாங்கி ஓயமாட்டாது வருந்துவனவாகுமே அல்லாமல், அது தன்னளவிலே எப்போதும் குறைவில்லாததாகவே விளங்கும். நறுமலர்க் கோதையே! நினைது ஊரிடத்தேயுள்ள அறவணனிடத்தே, இதன் வரலாற்றைக் கேட்பாயாக.

7. பாத்திரம் பெற்றது

என்றவள் உரைத்தலும்—இளங்கொடி விரும்பி,
மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கித்
தீவ திலகை தன்னொடும் கூடிக் 55
கோழுகி வலஞ்செய்து கொள்கையின் நின்றலும்
எழுந்து வலம்புரிந்த இளங்கொடி செங்கையில்,
தொழுந்தகை மரபிற் பாத்திரம் புகுதலும்—

இவ்வாறு உரைத்தனள் தீவதிலகை. மணிமேகலையும் அதனை அடைய விரும்பினாள். மிகப் பெருமையுடைய பாத பீடிகையினைத் தொழுது வணங்கியவாறே, தீவதிலகையோடு கூடிக் கோழுகியையும் வலம் செய்தாள். பின், நியமத்தோடும் நின்று கொண்டிருந்தாள். அமுதசுரபியும் அப்போது பொய்கையினின்றும் நீர்மேல் எழுந்தது. வலஞ்செய்து நின்ற மணிமேகலையின் கையிலே, தொழுது போற்று தற்கான சிறப்பினையுடைய அப்பாத்திரமும், சென்று புகுந்தது.

8. வணக்கமும் வாழ்த்தும்

பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாள்
மாத்திரை யின்றி மனமகிழ் வெய்தி—

“மாரனை வெல்லும் வீர! நின்னடி
நீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய்! நின்னடி
பிறர்க்கறம் முயலும் பெரியோர்! நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய்! நின்னடி
எண்பிறக் கொழிய இறந்தோய் நின்னடி

கண்பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய்! நின்னடி
நீமொழிக்கு அடைத்த செவியோய்! நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய்! நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய்! நின்னடி
உரகர் துயரம் ஒழிப்போய்! நின்னடி
வணங்குதல் அல்லது, வாழ்த்தலென் நாவிற் கு
அடங்காது! என்ற ஆயிழை முன்னர்ப்—

அந்தப் பாத்திரத்தை பெற்ற பசுமையான கொடியினை
புடைய இளையோளான அவள், அவ்வற்ற மனகிழ்ச்சி
அடைந்தனள். “மாரனை வெற்றிகொள்ளும் வீரனே! தீய
நெறிகளான கடும்பகைகளை நீக்கியோனே! ஏனையோருக்
கும் அறவாழ்வு வாய்ப்பதற்கு முயல்கின்ற பெரியோனே!
சுவர்க்கத்தையும் விரும்பாத தொன்மையாளனே! மக்களின்
எண்ணங்கள் பின்னடையும்படியாக அதற்கு எட்டாத மேம்
பட்ட நிலையினை அடைந்திருப்பவனே! ஞானக்கண்களைப்
பிறருக்கு அளிக்கின்ற அருள்நோக்கமுடைய மெய்ஞ்ஞான
மூர்த்தியே! தீயோரின் தீயபேச்சுக்களைக் கேட்க மறுத்த
செவிகளை உடையோனே! வாய்மையான பேச்சுக்களால்
சிறப்புற்ற நானினை உடையோனே! பாவிதளின் துயரங்கள்
நீங்குமாறு அவர்களிடையேயும் செல்லுகின்ற அருளாளனே!
நரகர்களின் துயரங்களையும் போக்குபவனே! நின் திருவடி
களை வணங்குதல் செய்தலே என்னால் இயலாது;
வாழ்த்துதல் என்பது என் நாவிற்கும் அடங்காத செயலாம்”
என்று, போதிமாதவனைப் போற்றித் துதித்தனள் மணி
மேகலை. அப்போது அவள் முன்னர்ப்—

[மாரன் - காமதேவன். புத்தர் அவனை வென்று,
மேம்பட்டனர். 'கண் பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய்'
என்பதற்கு, புத்த பசுவான், முற்பிறப்பிலே தம்பால் யாசித்த

இந்திரனுக்குத் தம் கண்களைக் கொடுத்த அருளுடமையைக் குறித்ததாகவும் பொருள் கூறுவர். நரகர் துயர் நீர்த்ததும், கருடனாகிய நாகனுக்கு அருளறம் உபதேசித்ததும், புத்தரின் அருட் செயல்கள் ஆகும்.]

9. பசி தீர்த்தோர்

போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்றும்
நாதன் பாதம் நவைகெட ஏத்தித்,
தீவ திலகை சேயிழைக்கு உரைக்கும்;
"குடிப்பிறப்பு அழிக்கும், விழுப்பம் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடும்;
நாணணி களையும்; மாணெழில் சிதைக்கும்;
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்;
பசிப்பிணி என்னும் பாவி" அது தீர்த்தோர்
இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது—

75

80

புத்தர்பிரானை மணிமேகலை யோற்றுதலைக் கண்ட தீவதிலகையும், போதி நீழலுடனே பொருத்தித் தோன்றும் நாதனின் பாதங்களை, உலகெங்கும் துயர்கெட அருளுமாறு வேண்டிப் போற்றினாள். அதன்பின் சொல்வாள் :

'பசிப்பிணி, ஒருவரின் குடிப்பிறப்பினால் வந்த தகுதியை அழித்துவிடும்; தூய்மையான இயல்புகளைச் சிதைத்துவிடும்; வாழ்வுக்குப் பற்றுக்கோடாகப் பற்றிக்கொண்ட கல்வி யாகிய பெரிய புணையையும் போக்கிவிடும். நாணமாகிய அணியினையும் நீக்கிவிடும். மேன்மை பொருந்திய அழகினை எல்லாம் சீர்குலைக்கும். பூண் அணிந்த முலைகளையுடைய மனைவியரோடும் கூடிப், பிறரின் கடைவாயிலிலே சென்று திரந்து நிற்கவும் செய்யும். அத்தகையை பாவியது கொடுமையைப் போக்க வேண்டும். அங்ஙனம் போக்கியவர் களைப்பற்றி எழும் புகழ்மொழிகளை அளவிட்டுக் கூறுவதற்கு என் நாவும் நிமிராது. அத்துணை அளவிறந்த புகழுடைய செயல் அதுவாகும்.

10. நாய்க்கறி தின்றவன்

புன்மரம் புகையப் புகையழல் பொங்கி,
மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் கரத்தலின்;
அரசுதலை நீங்கிய அருமறை அந்தணன்;
இருநில மருங்கின் யாங்கணும் திரிவோன்;

விசுவாமித்திரன்
இந்திரன்
மறைய வேண்டாம்
உயர்ம 85

அரும்பசி களைய ஆற்றுவது காணான்,
 திருந்தா நாவின் தின்னுதல் உறுவோன்
 இந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
 வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
 மழைவளம் தருதலின், மன்னுயிர் ஓங்கிப்
 பிழையா விளையுளும் பெருகியது அன்றோ?— 90

புல்லும் மாங்களும் வெம்மையினாலே கருகிப் புகையு
 மாறு எங்கணும் அழல் புகைந்து பொங்கியது. அதனால்
 நிலைபெற்ற உயிர்கள் அனைத்தும் பசியினால் மடியலாயின.
 மழைவளமும் அறவே நீங்கிப் போயிருந்தது. அரசுப்
 பொறுப்பினின்றும் விலகி, அரிய மறையோதும் அந்தண
 னாகிய விசுவாமித்திரன், இப் பெரிய உலகத்து எப்புறத்தும்
 சுற்றித் திரிபவனானான். நீக்குவதற்கும் அரியதாகிப் போன
 பெரும்பசியினைப் போக்குவதற்கு எதனையும் காணாதவனு
 மாயினான். பொருந்தாத நாயின் ஊனையும் தின்னு
 தற்குத் தொடங்கினான். தின்னுமவன், முதற்கண் தேவபலி
 யினைச் செய்தான். அப்போது அவன் முன்பாக வானவர்
 கோமானாகிய இந்திரன் தோன்றி, மழை வளத்தினைக்
 தந்து உதவினான். அதனால், மன்னுயிர்கள் மீண்டும்
 பெருகலாயின. தப்பாத விளை பொருள்களும் உலகில்
 மிகுந்தன. இஃது உண்மை அல்லவோ? உண்டி கொடுத்தோர்

நல்லறம் காண்பாய் உயிர் கொடுத்தோர்

ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்;
 ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
 மேற்றே உலகின் மெய்க்நெறி வாழ்க்கை,
 மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம் 95
 உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே;
 உயிர்க்கொடை பூண்ட உரவோய் ஆகிக்,
 கயக்கறு நல்லறம் கண்டனை" என்றலும்

கைம்மாறு செய்யும் சக்தி உடையவர்களுக்கு ஒரு
 பொருளைக் கொடுப்பவர் அறத்தினை விலைகூறி
 விற்பவராவர். கைம்மாறு செய்வதற்கும் ஐயலாத ஏழை
 களின் பெரும் பசியினைப் போக்குபவரே உண்மையாக
 அறம் செய்பவர்கள். மெய்க்நெறியோடு கூடிய வாழ்க்கை
 என்பதும் கொடுத்துமகிழும் அத்தகையோரின் வாழ்க்கையே
 யாகும். அணுச்செறிந்த இந்த உலகத்திலே வாழ்பவர்
 களுக்கு எல்லாம் உண்டி கொடுத்தவர் எவரோ, அவர்தாம்

உயிர் கொடுத்தவரும் ஆவர். அப்படி உயிர்வழங்குதலை மேற்கொண்ட உறுதியுடையவள் நீயும் ஆயினை. கலக்க மற்ற நல்லறத்தினையும் அறிந்தனை! என்றனள் தீவதிலகை. அவள் அங்ஙனம் சொல்லலும், மணிமேகலை கூறுவாள் :

12. அறத்தின் பயன்

"விட்ட பிறப்பில்யான் விரும்பிய காதலன் திட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போவுழி உயிரொடு வேவேன் உணர்வொழி காலத்து, வெயில்விளங் கமையத்து, விளங்கித் தோன்றிய சாது சக்கரன் தனையான் ஊட்டிய காலம் போல்வதோர் கனாமயக் குற்றேன்; ஆங்கதன் பயனே ஆருயிர் மருந்தாய் ஈங்கிப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது -

நாம் பிறந்து உக்வி செய்து அவர் நுகரு உக்வி 100 வெண்பாடு வேண்டும் என்கை என்கைக் கெட்டது 105 பா. மய கருத்து சிவன்

"முன்பிறப்பிலே, யான் நேசித்த காதலனாகிய இரா குலன் திட்டிவிடம் தீண்டப்பெற்று இறந்தனன். அவன் உயிர் போன காலத்திலே, நெருப்பிலே குதித்து வேகின் றவள், என் உணர்வுகள் ஒடுங்கிய சமயத்திலே, உச்சிப் பொழுதிலே வந்து தோன்றிய சாதுசக்கரனை யான் முன்னர் உணலுட்டிய காலத்தைப் போன்றதோர் கனவினை உடைய வளாகி, மயக்கமும் அடைந்தேன்" என் உயிரும் அப்போது பிரிந்தது. அந்தக் கனவின் பயனே போலும், அரிய உயிர் களைக் காக்கும் மருந்தாக, இவ்விடத்து, இப் பாத்திரமும் என் கையிலே வந்து சேர்ந்தது!"

13. தாயாகப் பேணுவேன்

நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து, வித்தி நல்லறம்; விளைந்த அதன்பயன், துய்ப்போர் தம்மனைத்—துணிச்சிதர் உடுத்து; வயிறுகாய் பெரும்பசி அலைத்தற்கு இரங்கி; வெயிலென முனியாது, புயலிலென மடியாது, புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்து, முன் அறங்கடை நில்லாது, அயர்வோர் பலரால்; ஈன்ற குழவி முகங்கண்டு இரங்கித்;

பரிசையென வெண்பாடு பாத்திரம்

15. புறப்பட்டாள்

தீவ திலகை "தன்னடி" வணங்கி,
மாபெரும் பாத்திரம் மலர்க்கையின் ஏந்திக்
கோமகன் பீடிகை தொழுது யய்யங்கொண்டு
வானூடு எழுந்து மணிமே கலைதான்—

125

தீவதிலகையின் திருவடிகளை வணங்கி மணிமேகலை
விடை பெற்றாள். மிக்க சிறப்புடைய அமுதசுரபியைத் தன்
மலர்க்கையிலே ஏந்தியவளாக, வானத்து வழியாக
மேலெழுந்து புகாரை நோக்கியும் புறப்பட்டாள்.

16. அற்புதம் சொல்வாள்!

'வழுவறு தெய்வம் வாய்மையின் உரைத்த
எழுநாள் வந்தது, என்மகள் வாராள்!
வழுவாய் உண்'டென மயங்குவோள் முன்னர்—
வந்து தோன்றி, அவர்மயக் கங்களைந்து,
அந்தில் அவர்க்கோர் அற்புதம் கூறும்—

130

"உரைக்கும் சொற்களிலே பிழை உலற்ற மணிமேகலா
தெய்வம், உறுதியாகக் கூறியதான ஏழாம் நாளும் வந்தது.
என்மகள் இன்னமும் வராமலிருக்கின்றாளே! தெய்வத்தின்
சொற்களும் பிழையாதல் உண்டுபோலும்!" என எண்ணிக்
கவக்கங் கொண்டிருந்தாள் மாதவி. அவள் முன்பாக, மணி
மேகலையும் அப்போது வந்து தோன்றினாள். அவள்
துயரையும் சுதமதியின் கவலையினையும் போக்கினாள்.
பின்னர், அவ்விடத்தே, அவர்களுக்கு ஓர் அற்புதத்தையும்
சொல்லலானாள்!

17. பழம்பிறப்பு உரைத்தல்

இரவி வன்மன் ஒருபெரு மகளே!
தூரகத் தானைத் துச்சயன் தேவி!
அமுத பதிவயிற்று அரிதில் தோன்றித்,
தவ்வைய ராகிய தாரையும் வீரையும்
அவ்வையர் ஆயினீர்; நும்மடி தொழுதேன்—

135

"இரவிவன்மன் என்பவனுடைய ஒப்பற்ற பெருமை
யுடைய புதல்வியே! குதிரைப்படையினை உடைய துச்சயன்
என்பவனின் தேவியே! அமுதபதியின் வயிற்றிடத்தே
அருமையாகத் தோன்றி, அப்போது என் தமக்கையரா
யிருந்த தாரையும் வீரையும் என்போரே! இப் பிறப்பிலே நீர்

என் தாய்மார் ஆயினீர்; நும் திருவடிகளை யான் வணங்குகின்றேன்" என மணிமேகலை, மாதவி சுதமதி ஆகியோரை வணங்கினாள்.

18. உம் பிறப்பு அறுக!

வாய்வ தாக, மாண்ட யாக்கையில்
தீவினை அறுக்கும் செய்தவம் நுமக்கீங்கு:
அறவண அடிகள் தம்பாற் பெறுமின்,
செறிதொடி நல்லீர்! உம்பிறப்பு;

140

இந்த மாண்ட யாக்கையிலேயே தீவினைகளை அறுத்துப் பேறெய்தும் தகைமை நுமக்கும் வந்து வாய்ப்பதாக. அதற்குச் செய்வதற்கான தவநெறிகளை, இவ்விடத்தே அறவணவடிகளிடத்தே கேட்டு அறிந்துகொண்டு, அதன்படியே செய்வீராக. செறிந்த வளையணிந்த நல்லோர்களே! உம் பிறப்பின் தன்மை இதுவே யாகும்.

19. பாதம் பணிவோம்!

—ஈங்கிஃது

ஆபுத் திரன்கை அமுத சுரபியெனும்
மாபெரும் பாத்திரம்; நீயிரும் தொழுமெனத்
தொழுதனர் ஏத்திய தூமொழி யாரொடும்,
பழுதறு மாதவன் பாதம் படர்கேம்;
எழு'கென, எழுந்தனள்—இளங்கொடி தானென்.

145

"இப் பெருஞ் சிறப்புடைய பாத்திரம் அமுதசுரபி என்பது. ஆபுத்திரன் என்பானின் கையிலே முன்னர் இருந்தது. இதனை நீயிரும் வணங்குவீராக," என, அதனையும் அவர்கட்குக் காட்டிச் சொல்ல, அவர்களும் அங்ஙனமே அதனை வணங்கிப் போற்றினர்.

தாய்மையாகப் பேசுபவரான அத் தாய்மார் இருவருடனும், "குற்றம் அறுத்த மிக்க பெருந்தவன் ஆகிய அறவண அடிகளின் பாதங்களைப் பணிந்து வருவோம்; எழுங்கள்" எனக் கூறியவாறே, மணிமேகலையும், அறவணர்பாற் செல்லுவதற்கு எழுந்தனள்—என்க.

9.

சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம்

1995. வானிரண்டு மாறுவைத்த போல்மழைக்கள்
 நானிரண்டு சென்றவென்று நையமொய்கொள்
 தோலிரண்டும் அன்னதேரழர் தோன்றலைப்
 தானிரண்டும் ஏத்திநின்று தையல்நாமம்
 மாதரா
 காவினுள்
 புணர்ந்த பின்
 வேண்டினார்.

1996. பாடுவண் டிருந்தவுன்ன பல்கலை அகழ்குல்
 வீடுபெற்றவரும்வீழும் வெம்முலை விமலையென்று
 ஆடுவான் அணிந்தசீர் அரம்பையுன்ன வாணுதல்
 ஊடினும் புணர்ந்ததொத் தினியவள் உள்ளரோ.

1997. அம்பொசைந் துடையகாமன் ஐயென்ன
 நம்புநீர ரல்லர்நன் குரங்குநீர ராயினும்
 தங்குரவர் தாங்கொடுப்பின் நெஞ்சுநோந்து
 பொங்கரவ்/அல்குலார் எனப்புகன்று
 அந்தணன்
 சொல்லினான்.

1998. அற்றுமன்று கன்னியம் மட நதைமார் அணிநலம்
 முற்றினாரை நீடுவைப்பின் மூள்கும் வந்து பாவமும்
 குற்றமற்று மாகுமென்று கோதை குழ்ந்து
 உற்றடுத் தியாவுயிர்த் தொழிதல்யார்க்கும் ஒக்குமே.

சீர்
 போ
 மன்
 டுள்
 உள்
 மன்
 மன்
 மன்

1. சீவகன், கார்த்திகை நந்தையை பாடினபால் உபாந்து மணிக்
 2. நையாணியை சூக்கி சீவகன் குணமாணியை உணர்ந்து
 3. பாடி

11:45
11:45

Sevaga Sindhanani
Kanya Manjari Lampagan

9. காமஞ்சரியார் இலம்பகம்

1995. இரண்டு வாஸ்களை எதிரெதிராக வைத்தனா போல் விளங்கும் குளிர்ந்த கண்களையுடைய மகளிர் இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன என்று வருந்த, மரம் நெருங்கிய கோலையில் சேவகனது இரண்டு தோள்களைப் போன்ற தோழர்கள், சேவகனைச் சார்ந்தபின், அவனது (இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கி நின்று, அவன் மணந்து கொண்ட பெண்ணின் பெயரைக் கூறுமாறு வேண்டினர்) 11:45:11 இன்னிசை பாடும் வண்டுகள் மொய்ப்பதைப் போன்ற பல மணிகளையுடைய மேகலைரையும், அகன்ற அல்குலையும், வீடு பேற்றற விழைந்த துறவியரையும் மயங்கி வீழச் செய்யும் விருப்பம் தரும் முலைகளையும் உடைய அவள் பெயர் விமலா, அவள் நடனமாட அலங்கரித்துக் கொண்ட அரம்பை போலும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடையவள்; ஊடின லும் கூடினாற் போன்ற இன்பம் தருபவள்" என்றான், சேவகன்,

1997. [அது கேட்ட தோழர்கள், "நம் சேவகன் மலர் அம்புகள் ஐந்தினையுடைய காமனே!" என வியந்தனர்] அப்போது புத்திசேனன், "தாம் விரும்பும் குணங்கள் இல்லாமல் நல்ல குரங்குக் குணம் உடையவராயினும், தம் பெற்றோர் மணம் செய்து தருவராயின், சீறுகின்ற பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையுடைய மகளிர் மணம் விரும்பி அவரைப் பணிந்து வாழ்வர்" என நகையாடலை விரும்பிக் கூறினான். புத்திசேனன்

1998. "அதுமட்டுமன்று; 'கன்னிப் பெண்களாகிய அழகிய மகளிரைத் திருமணம் முடிக்காமல் நீண்ட நாட்கள் வீட்டிலேயே வைத்திருந்தால் 'பாவமும் வந்து முனும்; பழியும் வந்து சேரும்' என்று கருதி மணம் பேசினார்க்குத் தாமே தம் மகளைக் கொண்டு சென்று கொடுத்துத் தம் சுமை கழித்து இளைப்பாறல் நல்ல குடியில் பிறந்த யநவர்க்கும் ஒக்கும்" என்றான், புத்திசேனன். 4. சேவகன் கோமாளையைக் கண்காணிப்பது

5. மலர்ந்ததை கழித்துக் கண்காணையை சேவகன் மணந்தது.
6. சேவகன், புத்தியை மூலகையாக சேவகன் காண்பது மணந்தது.

சேவகன் கோமாளையைக் கண்காணிப்பது மணந்தது.
சேவகன், புத்தியை மூலகையாக சேவகன் காண்பது மணந்தது.

2
சேவகன் கோமாளையைக் கண்காணிப்பது மணந்தது.
சேவகன், புத்தியை மூலகையாக சேவகன் காண்பது மணந்தது.

(வேறு)

1999. மதுக்குடம் விரிந்தன மாணவ யாரொடும்
 புதுக்கடி பொருந்துதி புக்க ஊரெலாம்
 விதிக்கிடை காணலாம் வீதி மாநகர்
 மதிக்கிடை முகத்தியோர் மடந்தை ஈண்டையாள்

2000. ஆடவர் தனதிடத்தருகு போகினும்
 நாடிமற் றவர்பெயர் நயந்து கேட்பினும்
 வீடுவல் உயிரென வெகுளும் மற்றவள்
 சேடியர் வழிபடச் செல்லுஞ் செல்வியே.

2001. காமனே செல்லினும் கவன்று காண்கிலாள்
 வேமெனத் குடம்பெனும் வேய்கொள் தோளியை
 ஏழுறுத் தவள்நலம் நுகரின் எந்தையை
 யாமெலாம் அநங்கமா திலகன் என்றுமே.

(வேறு)

2002. தாசியர் முலைகள் தாக்கத் தளை^{தி}யிழ்ந் துடைந்த
 வாசங்கொண் டிலங்கி^{தி} முந்நூல் வலம்படக் கிடந்த
 பேசிய பெயரி னாளைப் பேதுறா^{தி} தொழிவேனாகின்
 ஆசுமன் பிலாத புன்பெண் கூந்தல்யான் அணைவல்
 என்றாவ்.

புத்திசேனன் 17

1999. (இவை வியத்தலுக்குரியவை அல்ல என்று தோழர்களிடம் கூறிய புத்திசேனன், வியத்தலுக்குரிய ஒன்றைச் சீவகன் செய்ய வேண்டும் என்று கருதி அவனை நோக்கி) "நீ சென்ற ஊரில் எல்லாம் தேன் குடம் விரிந்தாற் போலும் மலர்களால் ஆன மாலையணிந்த மகளிரை மணம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்! சிற்ப நூல் விதிப்படி அமைந்த தெருக்களையுடைய இப்பெரு நகரில் முழுமதி போலும் முகம் உடைய மங்கை ஒருத்தி இருக்கிறாள்.)

2000. (ஆடவன் ஆடவர் அவள் வாழும் இல்லத்தின் அருகில் சென்றாலும், ஆடவர் பெயரை அங்கு யாரேனும் கூறக் கேட்டாலும் 'உயிர் விடுவேன்' என்று சினந்து சீறுகிறாள். அவள், பணிப் பெண்கள் வழிபாடு செய்ய வாழ்ந்து வருகிறாள்.)

2001. (ஆடவன் 'காமனே' எதிரில் வந்தாலும் அவனையும் நோக்காது 'என்னுடல் வேகும்' எனச் சினந்து கூறுவாள். மூங்கில் அனைய தோளையுடைய அவளை மயக்கி அவளது அழகு நலத்தை நீ நுகர்ந்து வருவாயாயின், எந்தையாகிய உன்னை நாங்கள் அனைவரும் 'காம திலகன்' என்று அழைப்போம்" என்றான், புத்திசேனன்.)

2002. (அது கேட்ட சீவகன், "பணிப்—பெண்டிர் முலைகள் தாக்குதலால் முறுக்கு அவிழ்ந்து மணம் வீசும் மாலையுடன், முந்நூலும் பொருந்திய மார்பனே! வெற்றியுடையவனே! நீ புகழ்ந்து பேசிய சுரமஞ்சரியை என்னிடம் மயங்கச் செய்யாமல் விடுவேனாகில், சிறிதும் அன்பில்லாத கீழ்மகளின் கூந்தலைத் தழுவியவன் ஆவேன்!" என வஞ்சினம் கூறினான்.)

2003. வண்ணத்தேன் சிலைகொள் நாணா மாந்தளிர்
 கொண்டவன் கோட்டத்தினுள் மலர்கள் அம்பாந்
 உண்டது காற்றி ஆண்பேர் ஊட்டுவல் உருவக்
 கண்டபொற் படிவஞ் சார்ந்து கரந்திரு நாளை
 என்றான்.

(வேறு)

2004. இழைக்கண் வெம்முலை இட்டிடை ஏந்தல்குல்
 மழைக்கண் மாதரை மாலுறு நோய்செய்வான்
 முழைக்கண் வாழி/சேறன மொயம்பினான்
 உழைக்க ணாளர்க் தீரைத்தெழுந் தானரோ.

2005. சோருங் காரிகை யாள்/சுர மஞ்சரி
 ஆரஞ் சூடிய அம்முலைப் பூந்தடந்
 தாரும் மார்பமுந் தண்ணெனத் தோய்வதற்கு
 ஓரும் உள்ளம் உடன்தெழு கின்றதே.

(வேறு)

2006. கடைந்தபொற் செப்பெனக் கதிர்த்து வீங்கின
 வடஞ்சுமந் தெழுந்தன மாக்கண் வெம்முலை
 மடந்தைதன் முகத்தளன் மனத்தின் உள்ளன
 குடங்கையின் நெடியன குவளை யீண்கணே.

2007. ஏத்தரு மல்லிகை மாலை ஏந்திய
 பூத்தலைக் கருங்குழற் புரியி னாற்புறம்
 யாத்துவைத் தலைக்குறிவ வருளி லாள்/நலம்
 காய்த்தியென் மனத்தினைக் கலக்கு கின்றதே.

2003. "வண்டும் தேனும் வில்லின் நாடு
மலர்கள் அம்பாசுக் கொண்ட காமன் கோட்ட
(கோயிலில்), மாந்தளிர் போன்ற மேனியுடைய அவ
கொண்டு வந்து, வெள்ளை நூல் நிலத்தில் தோய்ந்த
அதனைப் போக்கினாற் போல், சுரமஞ்சரியின்
கொள்கையைக் கெடுத்து, அவள் மணம் செய்து
ஆடவனின் பெயரைச் சிந்தையில் கொள்ளச் செய்து
நாளை நீ காமன் கோட்டம் சென்று அவனது சிலை
பின்னால் மறைந்திரு" என்றான்.

2004. அணிகலன்கள் புனைந்த விருப்பமு
முலையையும் சிற்றிடையையும், ஏந்திய அல்குடை
குளிர்ந்த பார்வையைக் கொண்ட கண்களையும் உ
சுரமஞ்சரியைக் காதல் நோயால் மயங்கச் செய்வ
குகையில் உள்ள ஆண்சிங்கம் போன்ற வலிமை
சீவகன், அருகில் இருக்கும் கண் போன்ற தோழர்கள்
குளுரைத்துப் புறப்பட்டான்.

2005. அவ்வாறு புறப்பட்ட சீவகனது உ
அழகு ஒழுகும் சுரமஞ்சரியின் முத்துமாலை அணிந்த அ
முலைகளிடத்தே தனது மாலையும் மார்பும் கு
தழுவுதற்கு, அவளது வடிவை 'இங்ஙனம் இருக்கும்'
ஆராய்ந்து வருந்தி உணர்ந்து பார்க்கும்!

2006. "கடைந்தெடுத்த பொன் செப்பினைப் போ
ஒளியுடன் பருத்து விளங்குவனவும், முத்து வடத்
சுமந்தனவும் ஆகும், கரிய கண்களையுடைய அவளது
முலைகள்! மடந்தையின் முகத்தனவாகி, என் மன
உள்ளனவாகிய, குவளை மலரைப் போன்ற அ
கண்கள் உள்ளங்கையினும் பெரியனவாகும்!

2007. "புகழ்தற்கரிய மல்லிகை மாலை குடி
முடித்த கருங் கூந்தலாகிய கயிற்றினால்
பிணித்து (என் புறத்தைப்) வருத்துகின்ற இந்த அ
லாதவளது அழகு என் உள்ளத்தைச் சுட்டு வ
கின்றதே!

13
2008. சில்லரிக் கிண்ணிணி சிலம்புஞ் சீறடிச்
சேலிவிதன் திருநலஞ் சேரும் வாயில்தான்
அல்லவங் கிழவனோர் அந்தணாளனாய்ச்
செல்வலியான் தெளிதக வுடைத்தென்
றெண்ணினான்.

14
2009. அணங்கர வுரித்ததோல் அனைய மேனியன்
வணங்குநோன் சிலையெய் வளைந்த யாக்கையன்
பிணங்குநூல் மார்பினன் பெரிதொர் புத்தகம்
உணர்ந்துமுப் பெழுதின தொப்பத் தோன்றினான்.

15
2010. வெண்ணரை யுடம்பினன் விதிர்த்த புள்ளியன்
நுண்ணவிர் அறுவையன் நொசிந்த நோக்கினன்.
கண்ணவிர் குடையினன் கைத்தண் டுன்றினன்
பெண்ணலங் காதலிற் பேயும் ஆயினான்.

16
2011. யாப்புடை யாழ்மிட றென்னுந் தோட்டியால்
தூப்புடை யவள்நலந் தொடக்கும் பாகனாய்.
முப்பெனு முகபடாம் புதைந்து முற்றிழை
காப்புடை வளநகர் காளை எய்தினான்.

(வேறு)

17
2012. தண்டுவலி யாகநனி தாழ்ந்துதளர்ந் தேங்குகி
கண்டுகடை காவலர்கள் சமுறமுகம் நோக்கிப்
பண்டையினங் காலுவப்பன் பாலடிசில். இந்நான்
கண்டுநயந் தார்தருவ காதலிப்பல் என்றான்.

சிந்தனை

2008. "சில மணிப் பரிகளையுடைய கிண்கிணி-
ஒலிக்கும் சிற்றடிகளையுடைய செல்லியின் அழகை
அடையும் வழி, பசிப்பினியால் வாழும் ஒரு கிழவனாகிய
அந்தணனாய் நான் செல்லுதலே! அங்ஙனமே செல்வேன்!
அதுவே அவள் ஐயம் கொள்ள முடியாத சிறந்த வழி"
என்று எண்ணினான்.

2009. வருத்துகின்ற பாம்பு (உரித்த) தோல் போன்ற
மேனியனாய், விலலென வளைந்த உடலுடையவனாய்,
மேலாடையோடு பின்னிய நூலணிந்த மார்பினனாய்,
மூப்பிலக்கணம்பற்றிக் கூறும் நூலைக் கற்றறிந்து, அம்
மூப்பை எழுதிய தன்மை ஒப்பத் தோன்றினான், சீவகன்.

2010. அவன், நரை மயிர் படர்ந்த உடம்பினனாய்,
தெளித்த புள்ளியனாய், நைந்து போன உடையினனாய்,
தலைவளைதலால் வளைந்த பார்வையினனாய், கிழிந்த
குடையினனாய், கையில் ஒரு தண்டை யூன்றிப் பெண்ணின்
நலத்தை விரும்பிப் பேயின் தன்மையையும் உடைய
வனானான்.

2011. பிணித்துக் கட்டப்பட்ட யாழை ஒத்த மிடறு
(குரல்) என்னும் அங்குசத்தால், ஆடவரை நீக்கிய தூய
நெஞ்சுடைய சுரமஞ்சரியது ஐன்ப நலத்தைப் பிணிக்கும்
பாகனாய், முதுமைப் பருவம் என்னும் முகபடாத்திலே தன்
உருவம் தெரியாதவாறு மறைந்து, அவளது காவல் மிக்க
வளமனையைச் சீவகன் அடைந்தான்.

2012. அடைந்து, தன் கையில் கொண்ட ஊன்று
கோலே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு தாழ்ந்து தளர்ந்து
நிற்க, அவனைக் கண்ட வாயில் காவலர்கள் "வந்த
காரியம் என்ன?" என்று கேட்டனர். அதற்கு அவன்
அவர்களை நோக்கி, "பண்டை என் இளமைப் பருவத்தில்
பால் சோற்றையே விரும்பி உண்டேன்; ஆனால் இப்போது
இம்முதுமையில் என்னால் விரும்பப்பட்ட மகளிர் தருவன்
வற்றை விரும்பி உண்டேன்" என்றான்.

2013. கையிற்பொழு தாரீகழிய முப்பிற்செவி கேளார்
 மையலவர் போலமனம் பிறந்தவகை சொன்னார்
 பையநடகி கென்றுபசிக் கிரங்கியவர் விடுந்தார்
 தொய்யில்முலை யவர்கள் கடை தோன்றல்நனி
 புக்கான்.

2014. கோலையொடு தாழ்ந்துகுழல் பொங்கினீமி நார்ப்ப
 ஓதமணி மாலையொடு பூண்பிறழ ஓடி
 ஏதமிது போயினென என்னுமுரை ஈயான்
 ஊதவுகு தன்மையினொ டொல்கியுற நின்றான்.

2015. கச்சுவிசித் தியாத்தகதிர் முலையர்மணி யயில்வாள்
 நச்சுநுனை யம்புகிலை நடுங்கவுடன் ஏந்தி
 அச்சமுறுத் தமுதுபுளித் தாங்குத்தம தீஞ்சொல்
 வெச்சென்றிடச் சொல்லிவிரி கோலையவர்
 குழந்தார்.

2016. பாவமிது நோவவுரை யன்மின்முது பார்ப்பார்
 சாவர்தொடி னேகடிது கண்டவகை வண்ணம்
 ஓவியர்தம் பரலையினொ டொப்பரிய நங்கை
 ஏவல்வகை கண்டறிதும் என்றுசிலர் சொன்னார்.

17/9/20

2013. அதுகேட்ட வாயில் காவலர், தொழுது, 'மூப்புக் காரணமாகக் காது கேட்க
ஆதலால் பித்தரைப்போல் மனத்தில் தோன்றியதை
கிறார்' என்று எண்ணி, அவர் பசிக்கு இரங்கி, 'மெதுவா
நடந்து செல்க!' என உள்ளே போகவிட்டனர். உட்க
சீவகன். தொய்யில் கொடி எழுதிய முலையுடைய
காவல் காக்கும் வாயிலிலே விரைந்து சென்றான்.

2014. பணி மகளிர் மாலையும் கூந்தலும்
வண்டுகள் பொங்கி ஆர்ப்பு, கடலில் பிறந்த முத்து
புடன் மற்ற அணிகலன்கள் பிறழ ஒடிவந்து, 'இங்
வருவது துன்பம் தரத்தக்கது; திரும்பிப் போய்விடுங்
என்று கூற, அதற்குச் சிறிதும் பதில் கூறாதவராய், ஊதி
பிறக்கும் பஞ்சினைப் போன்று, அசைந்து வந்து அ
அருகில் நின்றான்.

2015. கச்சினால் இறுகக் கட்டிய அழகிய முலை
யுடைய, மலர்மாலை யணிந்த அம்மங்கையர்கள் .
வாளையும் விடம் உடைய கூரம்பையும் வில்லையும் பா.
இவன் நடுங்குவான் என அவற்றை ஏந்தி,
புளித்தாற்போலத் தம் இனிய சொல் கெடக் கடுஞ்
கூறிச் சீவகனைச் சூழ்ந்தனர்.

2016. 'முதிய அந்தணர் வருந்துமாறு சூ
சொல்லாதீர்! அப்படிச் சொல்வது பாவமா
தொட்டாலே இவர் இறப்பார் போலும்! எனவே
இங்குக் கண்டதை அப்படியே ஒவியப் பாவைய
ஒப்பரிய நங்கைக்குக் கூறி, அவள் இடம் சுட்டளை
இவரை நீக்கும் தன்மையை அறிவோம்'' என்று
கூறினர்.

2017. கையவளை மையகுழல் ஐயரிய வாட்கண்
 நையுமிடை வெய்யமுலை நங்கையொரு பார்ப்பான்
 உய்வதிலண் ஊழின்முது மூப்பினொடும் வந்தான்
 செய்வ துரை நொய்தினெனச் சேறுமெழு
 கென்றாள்.

2018. மாலைபல தாழ்ந்துமதுப் பிலிற்றிமணங் கமழுங்
 கோலஅகிற் றேய்வைகொழுஞ் சாந்தமுலைமெழுகிப்
 பாலைமணி யாழ்மழலை பசும்பொனிலத் திழிவாள்
 சோலைவரை மேலிழியுந் தோகைமயில் ஒத்தாள்.

2019. சிறடிய கிண்கிணி சிலம்பொடு சிலம்ப
 வேறுபடு மேகலைகள் மெல்லென மிழற்றச்
 சேறுபடு கோதைமிசை வண்டுதிசை பாட
 நாறுமலர்க் கொம்புநடை கற்படுதன வந்தாள்.

2020. வந்தவர வென்றையென வாட்கண்மட வாய்கேள்
 சிந்தைநலி கின்றதிரு நீர்க்குமரி யாட
 அந்தில் அத னாயபயன் என்னைமொழி கென்றாள்
 முந்திநலி கின்றமுது மூப்பொழியும் என்றாள்.

2021. நறவீரிய நாறுகுழ வர்ள்பெரிது நக்குப்
பிறகுமுள ரோபெறுநர் பேணிமொழி கெள்ளத்
தறையறிந்து சேர்ந்துதொழு தாடுநரில் என்றாற்கு
அறிதிர்பிற நீவிரென ஐயமிவை என்றான்.

2022. செத்தமரம் மொய்த்தமழை யாற்பெயரும் என்பார்
பித்தரிவர் உற்றபிணி தீர்த்துமென எண்ணி
அத்தமென மிக்கசுடர் அங்கதிர் சுருக்கும்
மொய்த்தமணி மாடமிசை அத்தக வடைந்தான்.

2023. வடிவமிது மூப்பளிது வார்பவள வல்லிக்
கடிசைதுவர் வாய்கமலங் கண்ணொட்டி வண்ணம்
கொடிதுபசி கூர்ந்துளது கோல்வளையி னீரே
அடிசில்கடி தாக்கியிவ ணைகொணர்மின் என்றான்.

2024. நானமுரைத் தாங்குநறு நீர் அவனை யாட்டி
மேனிகிளர் வெண்துகிலுட விழுப்பொனியல் நூலும்
பால்நலங்கொள் தீங்கிளவி பவித்திரமும் நல்கத்
கூனமர்ந்து தாங்கியமை தவிசின்மிசை இருந்தான்.

2021. அது கேட்டு, பூக்களின் மணம் தோற்றுக்
கெடும்படி வாசனை வீசுகின்ற கூந்தலையுடைய
சுரமஞ்சரி மிகவும் நகைத்து, "குமரியாடி இளமை
பெறுபவர்கள் நின்னைத் தவிர இன்னும் யாராவது இருக்
கின்றார்களா? ஆராய்ந்து கூறுக!" என்றாள், அதற்கு
அவள், "இம்முப்புப் போகும் துறை அறிந்து தொழுது
ஆலோர் (நீ மேற்கொண்டிருக்கும் விரதத்தைக் கெடுத்து
உன்னைக் கூடும் வழி இம்முப்புருவால் என்று அறிந்து
வந்தவர்) (என்னைத் தவிர வேறு யாருமில்லை) என்றான்.
(முப்புப் போக உலகத்தார்) அறியாத வழிகளை அறிவீர்
போலும்!" என்று அவள் இகழ்ந்து கூற, அவள், "அதில்
ஒன்றும் சந்தேகம் இல்லை" என்று மறு உமாழி புகன்றாள்.

2022. பட்டுப்போன மரம் பெரிய மழையினால்
திரும்ப உயிரைப் பெறும் என்று கூறுபவரைப் போல, குமரி
யாடினால் முப்புக் கழியும் என்று கருதும் இவர்,
பித்தராவார்! இனி இவர் உற்ற பசினோயைப் போக்கு
வோம் எனக்கருதி, இஃது அத்தமனகிரி என நினைத்து
நாயிறு தன் கதிரைச் சுருக்கிக் கொள்கின்ற மிக்க
ஆழகொழுகும் மாடத்தின்மேல் அழகு பொருந்தத்
சென்றாள்.

2023. "திரண்ட வளையணிந்த பெண்களே! சிவந்த
வாய் நீண்ட பவளக் கொடியின் துண்டு போன்றதால்,
தாமரை மலர் போலும் கண்ணும் அடியும் உடைய இவரது
வடிவம் மிகவும் முதுமையுடையது; இதற்கு இரங்கா
திருப்பது கொடிது! இவர்க்குப் பசியும் மிகுந்துள்ளது!
எனவே விரைந்து உணலவள் சமைத்து வருக!" எனப்
பணிப் பெண்களை ஏவினாள்.

2024. பால் போன்ற இனிய மொழி பேசும்
சுரமஞ்சரி, அப்பொழுதே அவனுக்கு வாச நெய் பூசி,
நல்ல நீரால் ஆட்டுவித்தாள். மேனி விளங்கும் வெள்ளை
ஆடையையும், சிறந்த பொன்னாலான பூணூலையும்
மோதிரத்தையும் அவள் தர, அவள் அவற்றை ஏற்று
அணிந்து, ஆங்கு இட்ட ஓர் இருக்கைமீது ஆமர்ந்திருந்
தாள்.

2025. திங்கள்நலஞ் சூழ்ந்ததிரு மீன்களெனச் செம்பொற்
பொங்குகூதிர் மின்னாபுகழ்க் கலங்கள் பல பரப்பி
இங்குகவை யின்னமிர்தம் ஏந்தமிசு சான்றோன்
எங்குமிவை இன்னகவை என்றுடன் அயின்றான்.

2026. தமிழ்தழிய சாயலவர் தங்குமலர்த் தூநீர்
உமிழ்கரகம் ஏந்தஉர வோன் அமர்ந்து பூசி
அமிழ்தனைய பஞ்சமுக வாசம் அமைத் தாய்ந்த
கமழ்திரையும் காட்ட அவை கொண்டுகவுள்
அடுத்தான்.

2027. வல்லதெனை யென்னமறை வல்லன்மட வாய்யான்
எல்லையெவன் என்னப்பொருள் எய்திமுடி காறும்
சொல்லுமினும் நீவிர்கற்ற காலமெனத் தேண்சோர்
சில்லென்கிளிக் கிளவியது சிந்தையிலன் என்றான்.

2028. இன்னவர்கள் இல்லைநிலத் தென்றுவியந் தேத்து
அன்னமன மென்னடையி னாள் அமர்ந்து நோக்கப்
பின்னையிவள் போகுதிறம் பேசுமென எண்ணித்
தன்னஞ்சிறி தேதுயின்று தாழ அவள் நக்காள்.

வினாக்கள்

2025. திங்களைச் சூழ்ந்த விண்மீன்கள் சூரியனைச் சூழ்ந்தன என்னுமாறு செம்பொன்னாலான அழகிய உண்கலத்தினைச் சுற்றிச் சிறிய சிறிய தட்டுகளை வைத்து, அறுசுவை உணவை மகளிர் ஏந்தி நின்று படைக்க, சீவகன், "இது போன்ற இனிய சுவை உணவை நான் எங்கும் உண்டதில்லை" என்று வியந்து மகிழ்ந்து உண்டான்.

2026. இனிமை பொருந்திய ராயல் உடைய பணி மகளிர், மலர் தங்கும் தூய நீர் உமிழும் கமண்டலத்தை ஏந்த, சீவகன் அதனை விரும்பி ஏற்று, வாய் கழுவி அமர, அவனிடம் அப்பெண்கள் ஐந்து வகைப்பட்ட முக வாசத்தைக் கூட்டி ஆய்ந்த மணமிகு வெற்றிலையையும் காட்ட, அவற்றை வாங்கி அவன் வாயில் அடக்கிக் கொண்டான். (தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு 'இனிமை' என்பது பொருள்)

2027. அங்ஙனம் இருந்த பின்பு, "நீர் எதில் வல்லவர்?" என்று அவள் வினவினாள். அவன், "யான் மறை வல்லவன்" (மறைவான வேடம் கொள்வதில் வல்லவன்) எனப் பதில் கூறினான். அவளோ, "வேதத்தில் தான் வல்லவன் என்று கூறுகிறான் போலும்!" எனக்கருதி, "அதன் எல்லை எவ்வளவு?" என மீண்டும் வினவினாள். அவன், "தான் நினைத்த பொருளை அடையும் அளவு என்று விடை பகர்ந்தான். அவளோ "தான் தத்துவத்தை உணர்த்தி முடியும் அளவு" என்று கூறினான் எனக் கருதி, "நீர் எவ்வளவு காலம் அதனைக் கற்றீர்?" என மறுபடியும் கேட்டாள். (மேலும் வினாவும் விடையும் பெருகுதல் கருதி — அதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கக் கருதி) அவன், "கிளி போலும் சில சொற்களையுடையவளே, "அஃது எனக்குக் கருத்தன்று" என்றான். அவளோ, "தனக்குக் காலம் நினைவில்லை" என அவன் கூறுவதாகக் கருதினாள்.

2028. (அன்னம் போதும் நடையினளான சுரமஞ்சரி இந்நிலத்தில், "இத்திறமுடையவர் உன்னைப்போல் யாரும் இல்லை" என அவனை வியந்து புகழ்ந்து விரும்பி நோக்க, அவன், "இனி இவள் நம்மைப் போகச் சொல்லுவாள்" என்று கருதி, தூக்கக் கலக்கத்தால் தலை சிறிது தாழ் அசைக்கண்டு அவள் நகைத்தாள்.)

2029. கோலமணி வாய்க்கிடுவளை வாட்கண்மட வாளைக்
சாலமுது முப்புடைய சாமிமுகம் நோக்கிக்
காலுமிக நோஞ்சிறிது கண்ணுந்துயில் குற்றேன்
ஏலங்கமழ் கோதையிதற் கென்செய்குரை என்றான்

2030. மட்டுவிரி கோதைமது வார்குழலி னாள் தன்
பட்டுநிணர் கட்டிவ்பரி வின்றியுறை கென்றாள்
இட்டஅணை மேலினது மெல்வென அசைந்தான்
கட்டழல்செய் காமக்கட லைக்கடைய லுற்றான்.

2031. காலையொடு தாழ்ந்துகதிர் பட்டது கலங்கி
மாலையொடு வந்துமறு தோன்றமகிழ் தோன்றி
வேலனைய கண்ணியர்தம் வீழ்துணைவர்
கோலமுலை யால்எழுதக் கூடியதை அன்றே. திண்தோள்

2032. ஏந்துமலர்ச் சேக்கையகில் வளர்த்தவிடு புகையும்
வாய்ந்தமலர்க் கோதைஅமிர் துயிர்க்குநறும்புகையும்
கூந்தல் அகிற் புகையுந்துகிற் கொழுமென்றறும்
வாய்ந்தவரை மழையின்உயர் மாடத்தெழுந்தனவே. புகையும்

2033. ஆசில் அடு பாலமிர்தஞ் சிறியஅயின் றம்பூங்
காசில்கடி மாலைகலம் நொய்யமதி கவற்குந்
துகநறுஞ் சாந்தினிய தோடிவைகள் தாங்கி
மாசில்மட வாரர்கள் மணிவீணைநரம் புளர்ந்தார்.

2029. அழகிய முத்துப் போலும் பற்களையுடைய வரையையும், குவளை மலர் போலும், ஒளிமிக்க கண்களையு முடைய சுரமஞ்சரியை முதுமை மிகவுடைய சீவகசாம் பார்த்து, (கால்களும் மிகவும் நோகின்றன! கண்களும் மயங்கத் துயில் கொண்டேன்! (வாடைக் காற்று மிகுதலால் நெஞ்சம் மிக வருந்தும்; எனவே நான் இறந்துபடும் தன்மையை அடைந்தேன்!) சாந்தின் மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய பெண்ணே! இதற்கு நான் என் செய்வேன்! கூறுக!" என்றான்.

2030. மகரந்தப் பொடி நிறைந்த மலர்மாலையுடைய தேன் வழியும் கூந்தலாள், 'என்னுடைய பட்டுக் கச்சாற் பிணித்த கட்டிலில் உள்ள படுக்கையில் வருத்தமின்றித் தங்குக' என்றாள். அது கேட்டு, மிக்க நெருப்பைப் போல் சுடுகின்ற காமக் கடலைக் கடையத் தொடங்கியவன் அந்தப் படுக்கையில் மெல்லப் படுத்துக் களைப்பாறினான்.

2031. சூரியன் பகற்பொழுதோடு மேற்குத் திசையில் சென்று சாய்ந்து மறைந்தது; பின் மாலைக் காலத்தோடு நிலவு தோன்றலின் வேல் அனைய கண்களையுடைய மகளிர் மகழ்ச்சி தோன்றி, (விரும்பும் தம் கணவர் தோளை அழகிய முலைகளாலே எழுதுமாறு இராப்பொழுது வந்த சேர்ந்தது.)

2032. மலர் பரப்பிய படுக்கையிலே இட்டு வளர்த்த அகில் புகையும், அழகிய பூமாலைக்கு ஏற்றிய இனிய மணம் தரும் அகில் புகையும், கூந்தலுக்கு ஏற்றிய அகில் புகையும், ஆடைக்குப் புகைத்த அகில் புகையும் மலைமேல் தவழும் வெண்மேகம் போல் உயர்ந்த மாடத்தின் மீது எழுந்து பரவின.

2033. மாசின்றிக் காய்ச்சிய பால்சோற்றைச் சிறிது உண்டு, குற்றமற்ற நறுமணம் வீசும் மலர் மாலையும், மெல்லிய அணிகலனும், அறிவை மயக்கச் செய்யும் ஆடையும், வாசனை மிக்க சந்தனமும், அழகிய தோடும் ஆகிய இவற்றை அணிந்து கொண்டு, தூய மகளிர், அழகிய வீணையின் நரம்பைத்தடவி இன்னிசை வரசித்தனர்.

2034. பூஞ்சுதங்கை மாலைபுகழ்க் குஞ்சிப்பொரு வில்லார்
 வீங்குதிரள் தோளுந்தட மார்பும்விசை மெழுகித்
 தீங்கரும்பு மென்றனைய இன்பவளச் செவ்வாய்த்
 தேங்கொளமிர் கூர்ந்துசெழுந் தார்குழையச்
 சேர்ந்தார்.

2035. பொன்னறையுள் இன்னமளிப் பூவணையின் மேலான்
 முன்னியதன் மன்றலது முந்துற முடிப்பான்
 மன்னுமொரு கீதமது ரம்பட முரன்றாற்கு
 இன்னமிர்த மாகஇளை யாரும்அது கேட்டார்.

(வேறு)

2036. மன்மதன் மணிக்ரூரல் மருட்டுமென்று மால்
 கொள்வாள்
 இன்னதன் நியக்கரின் இயக்கவந்த தென்றுதம்
 பின்னுமுன்னும் நோக்குவார் பேதுசால எய்துவார்
 கன்னிதன் மனத்திழைத்த காளைநாமம்
 வாழ்த்துவார்.

2037. கொம்பினொத் தொதுங்கியும் குழங்கல்மாலை
 தாங்கியும்
 அம்பினொத்த கண்ணினார் அடிக்கலம் அரற்றவும்
 நம்பிதந்த கீதமே நயந்துகாண ஓடினார்
 வெம்புவேட்கை வேனிலானின் வேறலானு
 மாயினான்.

2038. தாமமாலை வாரகுழற் றடங்கணார்க் கிடங்கழி
 காமனன்ன காளைதன் கருத்தொடொத்த
 மாமலர்த் தெரியலான் மணிமிடற் றிடக்கிடந்த
 சாமகீத மற்றுமொன்று சாமிநன்கு பாடினான்.

2034. ஒருபுற மாலையையும், புகழ்த்தக்க தலை முடியையும் உடைய ஆடவர், தங்களது பருத்த தோளும், ஆகன்ற மார்பும் பொருந்த மணமிரு சிந்தனத்தைப் பூசி, இனிய கரும்பை மென்றாற் போலும் இனிய சுவை அமிழ்தை மகளிரது பவளமனைய வாயிடத்தே பருகி, வளமான மாலை வாடும்படி அவர்களைத் தழுவினர்.

2035. பொன்னாலான அறையில் அழகிய மலர்ப் படுக்கையின்மேல் இருந்த சீவகன், தான் கருதியிருந்த சாந்தருவ மணத்தினை விரைந்து முடிக்க எண்ணி, நிலை பெற்றதொரு இனிய இசையைப் பாடினான். அதனை இளநங்கையர் இன்னமுதமாகக் கேட்டனர்.

2036. அவர்களில் சிலர், 'இது மன்மதனது குரலே என்றும், மன்மதனது குரலையும் இது மயக்கும்' என்றும் மயங்கினர். சிலர், 'இது அத்தன்மை யுடையதன்று, இது இயக்கரால் இசைக்கப்படுவது' என்று தம் முன்னும் பின்னும் நோக்கி மேலும் மயங்கினர். சிலர், 'சுரமஞ்சரி தன் மனத்துள் வைத்துப் போற்றும் சீவகனே இவ்வாறு பாட வல்லவன்' என்று அவளை வாழ்த்தினர்.

2037. மலர்க் கொடியினைப் போல அசைந்தும், மணமாலைகளைத் தாங்கியும், அம்பு போன்ற கண்களையுடைய மகளிர், தம் காலில் அணிந்த சிலம்பு முதலியன மெல்லிடை வருந்தும் என ஒலிக்கவும், சீவகனது இன்னிசையை விரும்பிக் கேட்டு அவனைக் காண ஓடினர். மனம் விரும்பும் வேட்கையை உண்டாக்கிய சீவகன் கண்ணுக்குத் தெரியாமையாலும் இன்னிசைப்பாட்டினாலும் மன்மதனினும் வேறல்லாதவனாயினான். (மன்மதனே ஆனான்.)

2038. ஒளியுடைய பூமாலையையும், நீண்ட கூந்தலையும் பெரிய கண்களையும் உடைய மகளிர்க்குத் தம் வயத்தன் ஆகமாட்டான் என்று நீக்கப்படுவானாகிய மன்மதனை ஒத்த சீவகன் தன் கருத்தோடு அவர்கள் கருத்தும் ஒத்திருக்கக் கண்டு, கொன்றை மாலையுடைய இறைவனது நீலமணிபோலும் கழுத்திடத்தே அமைந்த சாமவேதமாகிய தேத்தை மீண்டும் மிக இனிமையாகப் பாடினான்.

2039. கள்ள மூப்பின் அந்தணன் கனிந்த கீத வீதியே
வள்ளியென்ற நுண்ணிடை மழைமலர் தடங்கணார்
புள்ளுவம் மதிமகன் புணர்த்த சிவாசை மேற்புகன்று
உள்ளம்வைத்த மாமயிற் குழாத்தினோடி
யெய்தினான்

(வேறு)

2040. இனிச்சிறி தெழுந்து வீங்கி இட்டிடை கோறும்
எனக்கொறு கொறுப்பு போலும் இளமுலைப் ^{நாங்கள்}
கனிப்பொறை மலிந்த காமர் கற்பக மணிக் ^{பரவை யல்குற்}
பனிப்பிறைப் பூணினை தன் பாண்டவலைச் சென்று ^{கொம்பொப்பாள்}
பட்டாள்.

2041. அடிக்கலம் அரற்ற அல்குற் கலைகலந் தொலிப்ப ^{வந்து}
முடிப்பதென் பெரிது முத்தேன் முற்றிழை யரிவை ^{யென்ன}
வடிக்கணாள் நக்கு நாணித் தோழியை மறைந்து ^{மின்னுக்}
கொடிக்குழாத்திடை யோர்கோலக் குளிர்மணிக்
கொம்பின்நின்றாள்.

2042. இளையவற் காணின் மன்னோ என்செய்வீர் நீவிர் ^{என்ன}
விளைமதுக் கண்ணி மைந்தர் விளிகெனத் தோழி ^{கூற}
முளையெயிற் றிவளை யாரும் மொழிந்தன ரில்லை ^{யென்றோ}
உளைவது பிறிது முண்டோ ஒண்தோடி மாதர்க்
கென்றாள்.

2039. தம் குரலினைப் போலவே ஓசை செய் அழைக்கின்ற வேடனது குரல்மேலே ஆசைகொண்டு மயி கூட்டம் ஒடுவது போல பொய்த்தன்மை கொண்ட முதுமை வேடத்தை யுடைய அந்தணனாகி வந்த சீவகனி இசையின் வழியே. — வள்ளிக் கொடியை வென்ற மெல்வி இடையுடைய குளிர்ந்த மலரணைய பெருங்கண் மகளி எல்லாரும் ஓடி அவனிக்குமிடம் சார்ந்தனர்.

2040. இந்நிலையில், 'நாங்கள் சிறிது பருத்துச் சிறு டையைக் கொல்வோம்' எனச் சினம் கொண்டது போன்ற இளமுலைகளையும், பரந்த அல்குலையும் உடைய பழமாகிய பாரம் தாங்கி நிற்கும் அழகிய கற்பகக் கொம்போன்ற சுரமஞ்சரி, குளிர்ந்த பிறை போன்ற வடிவமுடைய பூணையுடைய சீவகனின் இசைப் பாட்டாகிய வலையிடு அகப்பட்டாள்.

2041. 'அரிவையே! பாதத்தில் அணிந்த சிலம் முதலியன அரற்ற இடையில் அணிந்த மேகலை ஒலிக்க ஒ வந்து நீமுடிக்கக் கருதிய காரியம் என்ன? நானோ மிகவு வயதான கிழவனாகி விட்டேன்!' என்று / சீவகன் கூ மாவடு அணைய கண்ணையுடைய சுரமஞ்சரி நாணித்தன குனிந்து தோழிக்குப் பின்னே மறைந்து மின்னல் கொடி கூட்டத்திடையே ஓர் அழகிய மாணிக்கக் கொடிபோ தின்றாள்.

2042. ('நீங்கள் என்னையன்றி ஓர் இளைஞனை கண்டால் என்ன செய்வீர்கள்?') என்று சீவகன் வின னான் அதற்குத் தோழி, 'தேன்மிக்க கண்ணியையணித் ஆடவர் பெயரையும் இவ்விடத்துக் கூறக் கூடாது என்றாள். 'நாணல் முளைபோலும் கூரிய பற்களையுடைய இவளை மணம் பேச யாரும் வரவில்லை என்ற காரண தாலோ ஆடவரை வெறுக்கின்றீர்கள்? ஒளி பொருந்த வளையல்களை அணிந்த இவள் வருந்துமாறு அவர் வேறேதேனும் செய்ததுண்டா?' என்று சீவகன் மேல வினவினான்.

2043. வாய்ந்த இம் மாதர் சுண்ணம் சீவகன் பழித்த
பின்னறக்

காய்ந்தனள் என்று கூறக் காளைமற் றிவட்குந்
தீயான்

மாய்ந்தனன் போலும் என்ன மாதரார் ஒருங்கு
வாழ்த்தி

ஆய்த்தனம் ஐயன் உய்ந்தான் அறிந்தனம் அதனை
என்றார்.

2044. காலுற்ற காம வல்லிக் கோடியெனக் கவங்கி நங்லக

மாலுற்று மயங்க யாங்கள் மடக்கிளி தூது விட்டேம்

சேலுற்ற நெடுங்கட் செவ்வாய்த் தத்தைதன்
செல்வங்கண்டே

பாலுற்ற பவளச் செவ்வாய்த் தத்தையாற் பரிவு
தீர்ந்தேன்.

2045. அன்பொட்டி எமக்கோர் கீதம்

பாடுமின் அடித்தி யாரும்

முன்பட்ட தொழிந்து நுங்கண்

முகனியர் முனிவு தீர்ந்தார்

பொன் தொட்டேம் யாமும் நும்மைப்

போகொட்டோய் பாடல் கேளாது

என்பட்டு விடினும் என்றார்

இலங்குபூங் கொம்பொ டொப்பார்.

2043. "இச் சுரமஞ்சரியது எல்லா நன்மையுமுடைய
சுண்ணத்தைச் சீவகன் பழித்த பிறகுதான் இவள் எல்லா
ஆடவரையும் வெறுத்தனள்" என்று தோழியர் கூற, அது
கேட்ட சீவகன், "இவனுக்குத் தீமை செய்த காளை
இறந்து விட்டான் போலிருக்கிறேதே!" என, உடனே
அங்கிருந்த மகளிரெல்லாரும் "சீவகன் நூறாண்டுவாழ்க?"
என வாழ்த்தி, "நாங்கள் ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்
டோம்; சீவகன் உயிரோடு நலமாக இருக்கிறான்"
என்றனர்.

2044. அவர்கள், "காற்றில் சிக்கிய காமவல்லிக்
கொடி போலச் சுரமஞ்சரி பித்தேறி மயங்கிக் கலங்க.
நாங்கள் இளங்கிளி ஒன்றைத் தத்தைபால் தூதுபோக
விட்டோம்; கயல்மீன் போன்ற நீண்ட கண்களையும்
சிவந்த வாயையும் உடைய காந்தருவத்தையின் அழகு
நலத்தைக் கண்டு வந்து, பாலை உண்டபவளம் போன்ற
சிவந்த வாயையுடைய அக்கிளி கூறிய சொல்லால் வருத்தம்
தீர்ந்தோம்" என்றனர்.

2045. மேலும், அழகு விளங்கும் பூங்கொம்பு
போன்ற அந்நங்கையர், "நீரும் எம்மிடம் அன்பு கொண்டு
ஓர் இன்னிசை பாடுவீராக! அடித்தியாரும் (சுரமஞ்சரி)
ஆடவரைக் காணவும் மாட்டேன் என முன்பு கொண்ட
விரதத்தினை விலக்கி உம் முகம் நோக்கிச்சினம் தணிந்திருக்
கின்றார்! திருமகள் போன்ற இவளைத் தொட்டு ஆணை
யிட்டுக் கூறுகிறோம்; என்ன ஆனாலும் உமது பாடவைக்
கேளாது நாங்கள் உம்மைப் போகவிடோம்" என்றனர்.
(அடித்தி—அடியவள்: வயதான அந்தணருக்குச் சுரமஞ்சரி
அடிமை ஆதல் பற்றி 'அடித்தியார்' என்று கூறப்பட்டாள்.)

2046. பாடுதும் பாவை பொற்பே பற்றியற் ரெமக்கு
 ஆடமைத் தோளி னீர் அஃ தொட்டுமேற் ^{நல்கின்}
 நாடியார் பேபைக் காண்பார் நங்கைகள் ^{கேண்மின்}
 ஆடுவ தொன்று மன்றிவ் வாண்மகன் ^{என்ன} இதுவும்
 உரைப்ப ^{ஆமே}
 தென்றார்.

2047. பட்டுலாய்க் கிடந்த செம்பொன்
 பவளமோ டிமைக்கும் அல்குல்
 ஒட்டினான் அதனை ஓரா துலம்பொரு தோளி
 னானும்
 பட்டவாள் நுதலி னாய்க்கும் பாடுவல் காமன் தந்த
 தொட்டிமை யுடைய வீணைச் செவிச்சுவை யமிர்தம்
 என்றான்.

2048. வயிரவில் உமிழும் பைம்பூண் வனமுலை மகளிர்
 தம்முள்
 உயிர் பெற எழுதப் பட்ட ஓவியப் பாவையொப்பாள்
 செயிரில்வாண் முகத்தை நோக்கித் தேன்பொதிந்
 தமுத மூறப்
 பயிரிலா நரம்பிற் கீதம் பாடிய தொடங்கி னானே.

(வேறு)

2049. தொடித்தோள் வளை நெகிழத் தொய்யில்
 முலைமேல்
 வடிக்கேழ் மலர்நெடுங்கண் வார்புயலும் காலும்
 வார்புயலும் காலும் வளைநெகிழும் நந்திறத்தது
 ஆர்வமுறு நெஞ்சம் அமுங்குவிக்கும் மாலை.

2046. "அசையும் முங்கிலைப் போன்ற தோளை யுடையீர். இப்பாலை தனது தோற்றப் பொலிவு முதலியன தொடங்கி, மற்றவற்றை எனக்குக் கொடுப்பாளாயின், பாடுவேன்! இதற்கு அவள் ஒப்புக் கொள்கிறாளா, கேளுங்கள்!" என்று சீவகன் கூறினான். அவர்களோ அதற்கு வேறு பொருள் கொண்டனர். 'பொன்னாலான ஒரு பேயைப் பிடித்துத்தரின் பாடுவேன்' என்று கூறுவதாகக் கருதிப் பேயை நாடிக் காண்பார் யார்? மேலும், இந்த ஆண் மகன் கூறும் பொன்னாலாகிய பேயும் உலகில் இல்லாததாகும். எனவே ஒருவராலும் காட்ட முடியாததற்கு உடம்படலாம்" என்றனர். (பொன்னாலே பேய் செய்து தருவோம் என்று ஒப்புக் கொண்டனர். எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.)

2047. பட்டுத்துணி குழ்ந்து பவளத்தாலாகிய மேகலையால் ஒளி விடுகின்ற அவகுலையுடைய சுரமஞ்சரி, சீவகன் கருதிய பொருளை அறியாமல் ஒப்புக்கொண்டாள். கல்தூணைப் போன்ற தோளையுடைய சீவகனும், 'காமன் குரலுக்கு இணையான என் வீணைக் குரலால் செவிக்கு இன்பம் தரும் அமிழ்தத்தை, நெற்றிப் பட்டம் ஆணிந்த அழகு பொருந்திய நெற்றியையுடைய உணக்காகப் பாடுவேன்" என்றான்.

2048 வயிரத்தின் ஒளியைச் சிந்துகின்ற பொற்பூண் அணிந்த மகளிருள், உயிர் பெற்றுலவ எழுதப்பட்ட ஒவியப்பாலை போன்ற சுரமஞ்சரியின் மாசற்ற முகத்தை நோக்கி, தேன்போன்று இனிமை ஊற, யாழ் நரம்பில் பழுதிலா இன்னிசையைப் பாடத்தொடங்கினான் :

2049. "வட்டமான தோள் வளைகள் கழலும் தொய்யில் கொடி எழுதிய முலைமேல், மாவடு போன்ற நிறமுடைய மலரனைய நீண்ட கண்கள் கண்ணீர் சொரியும். அவ்வாறு கண்ணாற் சொரிதற்கும் வளை கழலு தற்கும் காரணமாக நம்மிடத்து உள்ளதாகிய ஆர்வமுற்ற நெஞ்சினை மாலைக் காலம் வந்து வருத்தும்."

2050. ஐதேந் தகலக்குல் ஆலித் தழலுயிராக்
கைசோர்ந் தணலூன்றிக் கண்ணீர் கவுள் அவைப்படி
கண்ணீர் கவுள் அவைப்படி கையற்று யாம்பினை யப்
புண்கரும் வேலிற் புகுந்ததால் மாலை.

2051. அலிழந்தேந்து பூங்கோதை யாகத் தவரிந்த
முதிழந்தேந்து பூண்முலைமேற் பொன்பசவை பூப்பப்
பொன்பசவை பூப்பப் பொருகயற்கண் முத்தரும்ப
அன்புருகு நெஞ்சம் அறங்குவிக்கும் மாலை.

(வேறு)

2052. பாடினான தேவ கீதம் பண்ணினுக் கரசன் பாடச்
குடக மகளிர் சோர்ந்து செருக்கிய மஞ்ஞை
யொத்தார்
ஆடகச் செம்பொற் பாவை அந்தணற் புகழ்ந்து
செம்பொன்
மாடம்புக் கநங்கற் டேணி வரங்கொள்வல் நாளை
என்றாள்.

2053. மடமணி பெண்ணை ஈன்ற மணிமருள் குரும்பை
மான
உடலணி யாவி நைய உருத்தெழு முலையி னானும்
அடலணி தோழி மாரும் ஆர்வத்திற் கமும இப்பாற்
கடஎணி திவசம் போலக் கதிர் திரை முளைத்த
தன்றே.

2050. "மெல்லிய மேகலை ஏந்திய அவ்தலையுடைய
வளே! கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு நெருப்பைப் போல்
பெருமூச்செறிந்து கைசோர்ந்து கன்னத்தில் ஊன்று
தலாலே, கண்ணீர் கன்னம் வருந்த வீழும். அவ்வாறு
கண்ணீர் சிந்தி நாம் செயலற்று வருந்தும்படி, புண்ணைப்
பிளக்கும் வேலைப் போன்று மாலைக்காலம் வந்து
வருத்தும்.

2051. "மலர் மலர்ந்து விளங்கும் - மாலை
அணிந்தவளே! மார்பிலே தோன்றி அரும்பி நிமிர்ந்து
வளர்ந்த இளமுலைமேல் பொன் போன்ற அழகிய பசவை
வந்து படரும். அவ்வாறு பொன்போன்ற அழகிய பசவை
வந்துபடர, காதொடு பொருந்துமாறு நீண்ட கயற்கண்கள்
முத்துப் போலும் நீர் சிந்த அன்பினாலே உருகும்
உள்ளத்தை மாலைக் காலம் வந்து வருத்தும்" (இம்முன்று
பாடல்களும் மாலைப் பொழுது கண்டு ஆற்றாளாகிப்
தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.)

2052. இவ்வாறு பண்ணினுக்கு அரசனான சீவகன்
சுதஞ்சன தேவனால் சுற்றுத்தரப் பெற்ற இன்னிசையைப்
பாடினான். அதுகேட்டு, வளையணிந்த மகளிர் சோர்ந்து
மயங்கிய மயிலை ஒத்தார். அப்பொழுது ஆடகப்
பொன்னாலான பாவை போன்ற சுரமஞ்சரி அந்தணனைப்
புகழ்ந்து, "நாளைக் காமவேளின் கோயில் புகுந்து,
நமக்குத் தெய்வமாகிய காமனை வழிபட்டு இப்பாடலை
யுடைய சீவகனைத் தரவேண்டும் என்று விரும்பி வரம்
கேட்பேன்" என்றாள்.

2053. மடலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட பனைமரம்
பெற்ற நீலமணியை நிறத்தால் மருட்டும் குரும்பைபோன்ற
ஆடவரின் உடலில் தங்கிய உயிர் வருந்தத் தோன்றி
வளரும் முலைகளையுடைய சுரமஞ்சரியும், கண்டாசை
வருத்தும் அழகுடைய தோழியரும் வரம் வேண்டப் போகும்
ஆர்வத்தில் திரள, இப்பால், கடலிடத்தே இடம்
பொட்டினைப் போல் சூரியன் தோன்றினான்.

2054. பொன்னியல் மணியும் தாரும் கண்ணியும் புனைந்த
மின்னியற் பட்டஞ் சேர்த்தி ஆன்நெய்ப்பால் செம்பொன்
மன்னியற் பாண்டில் பண்ணி மடந்தைகோல் வெறுப்பூட்டி
இன்னியற் பாவையேற்பத் தோழியோ கொள்ள வையம்
டேறினாளே.

2055. ஆடவர் இரிய ஏகி அஞ்சொல்லார் சூழக் காமன்
மாடத்துள் இழிந்து மற்றவ் வள்ளவை மறைய வைத்துச்
சூடமை மாலை காந்தம் விளக்கொடு தூபம் ஏந்திச்
சேடியர் தொழுது நிற்பத் திருமகள் பரவும் அன்றே.

2056. பொன்னிலஞ் சென்னி புல்ல இடமுழந் தானை யூன்றி
மின்னவர் மாலை மென்பூங் குழல்வலத் தோளின் வீழக்
கன்னியங் கமுகின் கண்போற் கலனணி எருத்தங் கோட்டித்
தன்னீரு கையும் கூப்பித் தையலீ துரைக்கும் அன்றே.

2057. தாமரைச் செங்கட் செவ்வாய்த் தமனியக் குலையி னாய்ஓர்
காமம்இங் குடையேன் காளை சீவகன் அகலஞ் சேர்த்தின்
மாமணி மகரம் அம்பு வண்சிலைக் கரும்பு மான்தேர்
பூமவி மார்ப சவல் ஊரொடும் பொலிய என்றான்.

2054. விரைந்து செல்லும் செலவினையுடைய எருதைப் பொன்னால் ஆன மணியும், மாலையும், கண்ணியும் அணிவித்து மின்னலைப்போல் ஒளிரும் பட்டத்தைச் சூட்டி ஆவின் நெய்யையும் பாலையும் மிக ஊட்டி, வண்டியில் பூட்டி, ஒரு பெண், எருதைக் செலுத்தும் கோலைக் கையில் கொள்ள, இனிய பண்டைய சுரமஞ்சரி ஆடவரைக் காணாமல் போகும் போகிற்கு ஏற்பத் தோழியுடன் வண்டியில் ஏறினாள். (ஆடவர் நெருங்கக்கூடாதாதலால் ஒரு பெண், கோலைக் கையில் கொள்ள நோர்ந்தது.)

2055. அரசனது கட்டளையால் ஆடவர் விலகிப் போக, அழகிய மொழியுடைய மகளிர் சூழச் சென்று, காமன் கோயிலில் இறங்கி, சீவகனை அங்கு ஓர் அறையில் மறைய இருக்கச் செய்து, சூடுதற்கான மாலையும் சந்தனமும் விளக்கும் தூபமும் ஏந்திப் பணிப் பெண்கள் தொழுது ஏற்ப, திருமகள் போன்ற சுரமஞ்சரி காமனை வழிபடலானாள்.

2056. சுரமஞ்சரி, இடது முழங்காலைக் கீழே ஊன்றி, ஒளிவிடும் மாலையும் மென்மலர்க் கூந்தலும் வலத்தோளில் சரிந்து விழ, சனாத இளங்கமுகின் பாளை போன்ற-பொன் அணி அணிந்த கழுத்தை வலப்புறத்தே சாய்த்து பொன்பதித்த தரையிலே தலைபொருந்த வணங்கி எழுந்து தனது இரண்டு கையினையும் குவித்து நின்று இதனைக் கூறுவாள் :

2057. "தாமரை மலரனைய சுண்களையும், சிவந்த வாயையும் உடைய, பொறிகுண்டலம் அணிந்த பெருமானே! நின்னிடம் ஒரு வரம் வேண்டுகிறேன்! மலர் நிறை த மார்பினையுடையவனே! காளையாகிய சீவகன் மார்போடு நான் பொருந்துமாறு என்னை நீ சேர்ப்பிப் பாயானால், உனக்குப் பெரிய மகரக் கொடியும், அம்பும், கரும்பு வில்லும், தேரும் ஊருடன் பொலியத் தருவேன்" என்றாள்.

2058. மட்டவிழ் கோதை பெற்றாய் மனமறிழ்
 காதுலாளை
 இட்டிடை கோல நில்லா தெழுமென ஏந்தல்
 தோழன்
 பட்டிமை உரைத்த தோராள் பரவிய தெய்வந்
 தன்வாய்
 விட்டுரைத் திட்ட தென்றே வேற்கணாள் பரவி
 மீண்டாள்.

2059. அடியிறை கொண்ட செம்பொன் ஆடகச் சிலம்பி
 னாள் அக்
 கடியறை மருங்கின் நின்ற மைந்தனைக் கண்டு நாணி
 வடியுறு கடைக்கண் நோக்க நெஞ்சுதுட் கென்ன
 வஞ்சித்
 கொடியுற ஓசிந்து நின்றாள் குழைமுகத் திருவோ
 டொம்பாள்.

2060. இலங்குபொன் னோலை மின்ன இன் முகம் சிறிது
 கோட்டி
 அலங்கலும் குழலும் தாழ அருமணிச் குழையோர்
 காதிற்
 கலந்தொளி கான்று நின்ற கதிர்விடு திருவில்வீச
 நலங்கனிந் துருகி நின்றாள் நாமவேற் காமர்
 கண்ணாள்.

2061. எரிமணிக் கலாபத் திட்ட இந்திர நீலம் என்னும்
 ஒருமணி உந்தி நேரே ஒருகதிர் உமிழ்வ தேபோல்
 அருமணிப் பூணி னாள் தன் ஆவ்வயி றணிந்த கோலத்
 திருமயி ரொழுக்கம் வந்தென் திண்ணிறை கவர்ந்த
 தன்றே.

2058. "தேன் சிந்தும் மாலையணிந்தவளே! நின் மனம் விரும்பும் காதலனைப் பெறுவாய்! இனி உன் சிற்றிடை நோவ நில்லாது செல்க!" என்று சீவகன் தோழனான புத்திசேனன் வஞ்சனையாகக் கூறியதை அறியாதவளாகி, தன்னாள் போற்றித் துதிக்கப்பட்ட தெய்வம்தான் அப்படி வாய்விட்டுச் சொல்லி அருளியது என்று கருதி, வேல் போன்ற கண்ணையுடைய சுரமஞ்சரி மீண்டும் பணிந்து வாழ்த்தி வீடு திரும்பினாள்.

2059. சிற்றடியில் தங்குதல் பொருந்திய ஆடகம் பொன்னாலான சிலம்பும், காதில் குண்டலமும் திகழ, இலக்குமி போன்ற முகமுடைய சுரமஞ்சரி, மணவறை அருகில் நின்ற சீவகனைக் கண்டு நெஞ்சு திடுக்கிட்டு, மாவடு போன்ற கடைக்கண்ணால் நோக்கி, நீண்ட பூங்கொடிபோல் வளைந்து நின்றாள்.

2060. பகைவர்க்கு அச்சம் தரும் வேல் போன்ற வடிவம் அமைந்த, விருப்பம் உண்டாக்கும் கண்களையுடைய சுரமஞ்சரி, அழகிய பொன்னோலை ஒளிவிட இனிய முகத்தைச் சிறிது தாழ்த்தி, மாலையும் கூந்தலும் தாழ், ஒரு காதில் அணிந்த மாணிக்கக் குண்டலத்தின் ஒளி மற்றொரு காதுக்குழையுடன் கலந்து ஒளி வீசி வானவில் போல் மின்னி ஒளிர, அன்பு பெருக, நெஞ்சருக நின்றாள்.

2061. "ஒளி விளங்கும் மணிகளை யுடைய மேகலையில் அழுத்திப் பதித்த இந்திர நீலம் என்னும் ஒப்பற்ற மணி, கொப்பூழுக்கு நேராக நின்று ஒரு கதிரை உமிழும் தன்மைபோல, அரிய மணி அணிகள் அணிந்த சுரமஞ்சரியின் வயிற்றை அழகு செய்த அழகிய மயிரொழுங்கு வந்து எனது திண்ணிய ஒருமைப்பட்ட மனத்தைக் கவர்ந்தது. (இம் மயிரொழுங்கு ஒன்றே எனது வலிய மனத்தைக் கவர்ந்ததாயின் ஒழிந்தன என் செய்யா என மனத்துள் வியந்து எண்ணினான்)

2052. தேறினேன் தெய்வ மென்றே தீண்டினேனாயின்

65
 நேடி பரவ வந்தேன் அருளெனத் தொழுது உய்யேன்
 நாறிருங் குழலி னானை நாகணை விடையிற் புலித்
 கோல்தொடுத் தநங்கள் எய்யக் குழைந்திதார்
 திவண்ட தன்றே.

2053. கலைபுறஞ் சூழ்ந்த அல்குற் கார்மயிற் சாய லானும்
 மலைபுறங் கண்ட மார்பின் வாங்குவில் தடக்கை

66
 இலைபுறங் கொண்ட கண்ணி இன் தமிழியற்கை
 நிலைபெற நெறியிற் றுய்த்தார் நிகர்தமக் கிவாத
 யினும்
 நீரார்.

2054. குங்குமங் குயின்ற கொம்மைக் குவிமுலை குளிப்பத்
 தைவந்து

67
 அங்கலுழ் மேனி யல்குற் காசுடன் திருத்தி அம்பொற்
 பொங்குபூஞ் சிலம்பிற் போர்த்த பூந்துகள் அவிக்க
 மாதர்

68
 கொங்கலர் கோதை சூட்டிக் குழல்நலந் திருத்தி
 னானே.

(வேறு)

2065. வானார் கமழ்மதுவும் சாந்தும் ஏந்தி
 மதுத்துளித்து வண்டுஞ் சுரும்பும் முசுந்

70
 தேனார் பூங் கோதாய் நினைக்குக்காமன்
 சிலையிரண்டுஞ் செவ்வனே கோவித்தந்தான்
 தானாரப் பண்ணித் தடறுநீக்கித்

தண்குருதி தோய்த்துத் தகைமைசான்ற
 ஊனார்ந்த ஓரிணை யம்புந்தந்தான்
 என்னை யுளனாக வேண்டினானே.

2062. "நான் உன்னைத் தெய்வம் என்றே
தெளிந்தேன். உன் அழகிய சிற்றடியைப் பணிந்து வாழ
வந்தேன். இனி உன்னைத் தீண்டேனாயின் உயிர் வாழேன்!
அருள் புரிவாயாக!" என்று வணங்கி நெருங்கிச் சேர்ந்து,
மன்மதன் மலரம்பு எய்தலால் மணமிக்க கருங் கூந்தலை
யுடைய சுரமஞ்சரியை நாகை (பசு) தழுவும் ஏறுபோலச்
சேவகன் தழுவ, அதனால் அவளது மாலை சூழைந்து
வாடியது.

2063. அழகான ஆடையை அணிந்த அல்குலையுடைய
கார் காலத்து மயில்போன்ற சாயலையுடைய சுரமஞ்சரியும்,
பச்சிலையைக் கொண்ட கண்ணியையணிந்த, மலையைத்
தோற்கச் செய்யும் மார்பினையும் பெரிய கையினையும்
உடைய சேவகனும் தமக்கு எவரும் நிகரில்லாத
தன்மையராய். இனிய தமிழ் அகப்பொருள் கூறும்
இயற்கைப் புணர்ச்சி இன்பம் நிலைபெற முறைப்படி
ஆய்த்தனர்.

2064. குங்குமக் குழம்பு பூசிய பருத்த குவிந்த
முலைகளையும், அழகு ஒழுகும் மேனியையும் குளிரத்
தடவி, அல்குலைத் தழுவிய மேகலைக் காசுகளைத் திருத்தி
அழகிய பொன்னாலான ஒலிக்கும் பாதச் சிலம்பில் படிந்த
மகரந்தத் தூளைத் துடைத்து, சுரமஞ்சரிக்கு மாலை
முன்பால் சூட்டி, அவளது கூந்தலையும் திருத்தினான்.

2065. "சிறந்து மணம் கமழ்கின்ற மதுவையும்
சாந்தையும் ஏந்தி, அம்மதுவைத் துளித்தலின் அதனைப்
பருக வண்டும் தும்பியும் மொய்க்கும் மலர்மாலை
அணிந்தவளே! உனக்கு மன்மதன் தன் கைவில்லையும்,
சேமவில்லையும் வளைத்து (இருபுருவமாக)த்தந்துள்ளான்.
அதுவுமல்லாமல், தான் தாழ்வுற, உறையை நீக்கிச்
செங்குருதி தோய்த்து அழகு அமைத்து ஊன்பொருந்திய
சிறந்த இரண்டு கூரம்புகளையும் (இரண்டு கண்களையும்)
கொடுத்துள்ளான். அதனுடன் அமையாது, அவற்றிற்கு
இலக்காக என்னையும் உயிருடன் இருக்கச் செய்தான்"
என்று கூறினான்.

2066. கண்ணக்க கண்ணி கமழ்ப்புங்குழல்
 கரும்பேர்தீஞ் சொல்லாள் கதிர் முலைகளின்
 வண்ணக்கு வானும் நிலனுமெல்லாம்
 விலையே மழையினு நுகப்பினாளைப்
 பெண்ணுக் கணியாக வேண்டிமேலைப்
 பெரியோர் பெருமான் படைத்தானென்று
 புண்ணக்க வெலான் புகழ் நாணிப்
 பூநோக்கிப் பூக்கொசிந்த கொம்பொத்தாளே.

(வேறு)

2067. இறங்கிய மாதர் தன்னை எரிமணிக் கடகக் கையால்
 குறங்கின்மேற் றழுவி வைத்துக் கோதையங் குருதி
 வேலான்
 அறந்தலை நீங்கக் காக்கும் அரசன்யா னாகநானைச்
 சிறந்தநின் நலத்தைச் சேரே னாய்விடிற் செல்க
 என்றான்.

2068. வில்லீடு மண்செய் ஆழி மெல்லீரல் விதியிற் கூப்பி
 நல்லடி பணிந்து நிற்ப நங்கைநீ நடுங்க வேண்டா
 செல்கெனச் சிலம்பு செம்பொற் கிண்கிணி மிழற்ற
 ஒல்கி
 அக்குற்கா சொலிப்ப ஆயம் பாவைசென்
 ரெய்தி னாளே.

2069. பருமணிப் படங்கொள் நாகப் பையெனப் பரந்த
 அல்குல்
 எரிமணிப் பூணினானுக் கின்னலம் ஒழிய ஏகித்
 திருமணிச் சிவிகை யேறிச் செம்பொன்நீள் மாடம்
 புக்காள்
 விரிமணி விளங்கு மாலை வெம்முலை
 வேற்க னாளே.

2066. "தேனைச் சிந்தும் மலர்மாலையையும், வணங்கும் பூச்சூடிய கருங்கூந்தலையும், கரும்புபோல இனிக்கும் மொழியையும் உடையவளே! ஒளி விளங்கும் உன் முலைகளின் அழகுக்கு இவ்விண்ணும் மண்ணும் நிகராகுமா? மழையிடை மின்னும் மின்னலைப் போன்ற இடையுடைய உன்னைப் பெண்ணின் த்திற்கு ஒரு திலகமாக இருக்க விரும்பி, முன்னாளில், பெரியோர் தலைவனாகிய பிரமன் படைத்தான்" எனப் பரந்து முதலிய பறவைகள் மகிழ்தற்குக் காரணமான வேலையுடைய சீவகன் புகழ் குவளை மலர் போலும் பார்வையினையுடைய சுரமஞ்சரி மலர்க்கொடிபோல் நாணி நின்றாள்.

2067. அங்கனம் நாணம் கொண்டு நின்ற சுரமஞ்சரியை, ஒளிரும் மணிகள் பதித்த கடகம் அணிந்த கையினால் தழுவித் தன்மடிமீது வைத்துக்கொண்டு, மாலையணிந்த, குருதிக்கறை படிந்தவேலையுடைய சீவகன் "நாளைச் சிறந்த நின் இன்பத்தை அடையாவிட்டால் நான், அறம் கெட நாட்டை ஆளும் கட்டியங்காரன் ஆகக் கடவேன்; நீ இப்பொழுது செல்வாயாக" என்றான்.

2068. சுரமஞ்சரி ஒளிவிடும் மணிகள் பதித்த மோதிரம் அணிந்த மெல்விரல்களை முறையாகச் சேர்த்துக் கைகூப்பி அவனது திருவடிகளை வணங்கி நிற்க சீவகன், "நங்காய்! நீ நடுங்காது செல்க" என்று கூறினான். அது கேட்ட அவள் சிலம்பும் செம்பொன் கிண்கிணியும் யிழற்ற, அல்குலைச் சூழ்ந்திருக்கும் மேகலையில் உள்ள மணிகள் ஒலிக்க மெல்ல அசைந்து நடந்து தோழியர் கூட்டத்தைச் சென்றடைந்தாள்.

2069. பெரிய மணியைப் படத்தே கொண்ட பாம்பினது படம் எனப் பரந்த அல்குலையும், மிக்க ஒளி வீசும் மணிமாலையையும், விரும்பத்தக்க முலையையும், வேல் போன்ற கண்ணையும் உடைய சுரமஞ்சரி, ஒளி விளங்கும் சீவகனிடத்தே அன்பு வைத்து, அழகிய மணிச் சிவிகையில் ஏறி, பொன்னாலான பெரிய மாளிகையிலே யுகுந்தாள்.)

2070. திருவிற்றான் மாரி சுற்பான் துவலைநாட்
 உருவிற்றாய்த் துளிக்கும் தேறல் செய்வ தேபோல்
 பொருவிற்றா னம்பி காம திவகனென் றிருந்த கோழர்
 செருவிற்றாழ் துதலி னாள்கண் மணத்திறஞ் போழ்திற்
 செப்புசின்றார்.

2071. கனைகடல் அமுதுந்தேனும் கலந்துகொண் டெழுதப்
 புனைகொடி பூத்த தேபோற் பொறுக்கலா நுகப்பிற்
 நனைகுடைந் துண்டு தேக்கி நன்மணி வண்டு பாடும்
 புனைகடி மாலை மாதர் திறத்திது மொழிந்து
 வீட்டார்.

2072. ஐயற்கென் றுரைத்த மாற்றம்
 கேட்டலும் அலங்கல் நாய்கன்
 வெய்யதேன் வாய்க்கொண் டாற்போல்
 விழுங்கலோ டுமிழ்தல் தேற்றான்
 செய்வதென் றோற்றி லாதேன்
 நோற்றிலாள் திறத்தின் என்று
 மையல்கொண் டிருப்ப அப்பாற்
 குமரிதன் மதியிற் சூழ்ந்தாள்.

2070. வாணலில், தான் மழை பெய்யக் கற்பதற்கு நீர்த்துளியை வாங்கிக் கொள்வது போன்ற வடிவுடைய தேவனுக்கும் பூமாவையணிந்த பரந்த 'மார்புடைய சீவகனின்' தோழர்கள், "நாம் 'காமதிலகன்' என்று உவமிக்கத்தக்கவன் நம்பி" என்று புகழ்ந்திருந்தபோது போரில் தான் ஏற்றிடப்பட்ட வில் தோற்கின்ற புருவத்தை; யுடைய சுரமஞ்சரியை இவன் மணம் செய்யும் விதம்பற்றி கூறுகின்றனர்.

2071. அவர்கள், ஒலிக்கின்ற கடலிடத்தே கிடைத்; அமுதையும் தேனையும் கலந்து கொண்டு எழுதப்பட்ட அழகிய கொடி. இரண்டு மலர்களைப் பூத்ததே போலிரு கின்ற இரு முலைகளைப் பொறுக்க முடியாத சிற்றிடை யுடைய பாவை போல்வாளாகிய, மலரைக் குடைந் தேனைப் பருகித் தம் வயிற்றை நிறைத்து நீலமன போன்று விளங்கும் வண்டுகள் பாடும் நறுமன மாலையணிந்த சுரமஞ்சரியின் சுற்றத்தாரிடம் இ திருமணம்பற்றிப் பேசத் தம்... அனுப்பினர்.

2072. சீவகனுக்குச் சுரமஞ்சரியைத் தரவேண்டு என்று கூறிய மொழியைக் கேட்ட, மாலையணிந் குபேரத்தன், சூடான தேனை வாயில் கொண்டவ விழுங்கவும் முடியாது, உமிழவும் நினையாது இருப்ப போல அவர்கள் கூறிய சொல்லுக்கு உடன்படவோ மறு கவோ இயலாமல், "நல்வினையில்லாத என் மக திறத்து நல்வினையில்லாத தந்தையாகிய நான் என்ன கெ வேன்" என்று மனம் தடுமாறி மயங்கிநின்றபோது, ஆங் சுரமஞ்சரி தன் அறிவால், தாய் தந்தையர்க்குத் தோ வாயிலாக 'அறத்தொடு நின்றவை' ஆராய்ந்தா (சூடான தேன் விஷத்தன்மையுடையது; விழுங்கத்தகாத அறத்தொடு நின்றலாவது, கூறும் முறைப்படி கூறத்

2073. பொற்பமை தாமக் கந்து பொருந்திய மின்னுப்போல
 எற்பக எரியும் மாலைப் பவளத்தூண் பொருந்தி
 இன்னீர்க்
 கற்பெனும் மாலை வீடு நானெனும் களிவண்
 டோப்பிச்
 சொற்புக ரின்றித் தோழிக் கறத்தினோ டரிவை
 நின்றாள்.

2074. வழிவளர் மயிலஞ் சாயல் பவழப்பூம் பாவை யன்ன
 கழிவளர் கயற்கண் நங்கை கற்பினை அறிந்து தோழி
 அழிமது மாலை சேர்த்தி அடிபணிந் தார வாழ்த்திப்
 பொழிமதுப் புயலைங் கூந்தற் செவிலியைப்
 பொருந்திச் சொன்னாள்.

2075. கனைவளர் கோதை நற்றாய் நங்கைக்கீ துள்ளம்
 என்று
 கனைவளர் குவளை யுண்கண் கமதிக்குச் செவிலி
 செப்பக்
 கனையிருட் கனவிற் கண்டேன் காமர்பூம் பொய்கை
 வற்ற
 அளையதாம் கன்னி நீரின் நற்றதாம் நங்கைக்
 கென்றாள்.

2076. கெண்டையும் சிலையுந் திங்கள் இளமையுங் கிடந்து
 தேங்கொள்ள
 தொண்டையங் கனியும் முத்துந் தொழுதக அணிந்து
 தூங்கும்
 குண்டல முடைய திங்கள் இதுவெனு முகத்திதாதை
 வண்புகழ்க் குபேர தத்தன் கேட்டனன் மனைவி
 சொன்னாள்.

2073. அழகுமிக்க மாலையையுடைய தூணைச் சார்ந்து நின்ற மின்னலைப் போல், சூரியன் தோற்கும்படி ஒளியுடன் விளங்குகின்ற மாலையையுடைய பவளத் தூணைச் சார்ந்து நின்று, இனிய தன்மையுடைய சுற்பெண்மும் மாலையை வீசி, நாணம் என்னும் களிப்புடைய வண்டை ஓட்டிச் சொற்குற்றமின்றித் தலைவி (சுரமஞ்சரி) தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றாள். (கற்பு மாலையாகவும், நாணம் வண்டாகவும் உருவகித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாடலில் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றல் கூறப்பட்டுள்ளது.)

2074. நல்லொழுக்க நெறியிலே வளர்ந்த, மயில் போன்ற சாயலையுடைய, பவளத்தாலான பாலை போன்ற, உப்பங்கழியில் வளரும் கயல்மீன் போலும் கண்ணையுடைய சுரமஞ்சரியின் கற்பினை (காதலை)த் தோழி அறிந்து, தேன் சிந்தும் மலர்மாலையைத் தலைவிக்கு அணிவித்து அடிபணிந்து வாழ்த்தி, தேன்வழியும் முகில் போன்ற கூந்தலையுடைய தோழி, செவிலியைச் சார்ந்து தலைவியின் நிலையைக் கூறினாள். (இதில், தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றல் கூறப்பட்டுள்ளது.)

2075. "தேன் பொருந்திய மலர்மாலை அணிந்த நற்றாயே! சுரமஞ்சரியின் உள்ளக் கருத்து, சீவகனை மணக்க வேண்டும் என்பதாகும்" என்று, சுணையிலே வளரும் குவளை மலர் போன்ற மையுண்ட கண்ணையுடைய சுமதிக்குச் செவிவித்தாய் கூறினாள். அது கேட்ட நற்றாயான சுமதி, "நள்ளிரவில் விருப்பமுட்டும் ஒரு மலர்ப் பொய்கை வற்றக் கனவு கண்டேன். அத்தன்மையதாகும் கன்னித்தன்மை சுரமஞ்சரிக்கு இன்றோடு நீங்கியது போலும்! (கனவின் பயன் இதுவே போலும்!)" என்றாள்.

2076. (கயல் மீன் போன்ற கண்களும், வில்போன்ற புருவமும் பிறை நிலவு போன்ற நெற்றியும் பொருந்தி, இனிமை கொண்ட கொவ்வைக் கனி போன்ற இதழும், முத்துப் போன்ற பற்களும் நன்கு அமைந்து அசையும் குண்டலத்துடன் தோன்றும் முழுமதி இது என்று கூறத்தக்க முகத்தையுடைய சுரமஞ்சரியின் தந்தையான புகழ்மிக்க குபேரத்தன் துண்மனைவி சுமதியிடம் 'என்ன?' என்று கேட்க, அவள், இதனைச் சொன்னாள் :)

2077. செருவிளைத் தனலும் வேலோய்கிறமுதுக் குறையி
 பெருவளைப் பிட்டுக் காத்த கற்பிது போலும் ஐயல்
 கரிவிளைத் தாய்ந்த சுண்ணம் வாட்டினன் என்று
 திருவிளை தேம்பெய் மாரி பாற்கடற் பெய்த கண்டாய்
 தென்றாள்.

2078. கேட்பது விரும்பி நாய்கன் கிளைக் கெலாம் உணர்த்தி
 வேட்பன அடிசில் ஆடை விழுக்கலன் மாலை யார்க்கும்
 கோட்குறை வின்றி ஆக்கிக் குழுமியங் கறங்கி ஆர்ப்ப
 நாட்கடி மாலை யாற்கு நங்கையை நல்கி னானே.

2079. பரியகஞ் சிலம்பு பைம்பொற் கிண்கிணி யார்ந்த
 அரிவையர் ஆடல் மிக்கார் அருமணி வீணை வல்லார்
 அரியநூற் றெண்மர் செம்பொன் ஒன்றரைக் கோடி
 எரியழல் முன்னர் நோர்ந்தேன் என்மகட் கென்று
 மூன்றார் சொன்னான்.

2080. மாசறு மணியும் முத்தும் வயிரமும் ஒளிரும் மேனி
 ஆசறு செம்பொன் ஆர்ந்த அலங்கலம் குன்ற னானும்
 தாகறு பரவை யல்குற் றுளங்குபூங் கொம்ப னானும்
 காசறக் கலந்த இன்பக் கடலகத் தழுந்தி னாரே.

2077

2077. "போர் விளைத்துக் கனலும் வேலுடையவனே! நிற்படுவதிலேயே பேரறிவு பெற்ற சுரமஞ்சரி தானே பெரிய வேலியிட்டுக் காத்துக் கொண்ட கற்பாகிய இது. (ஆடவரைக் காணென் எனக்காவல் கொண்டதாகிய இது). முன்பு சீவசன் சான்று காட்டி, ஆராய்ந்த சுண்ணத்தைத் தாழ்ந்திதி என்று கூறியதைக் கருதியதால் தேர்ந்தது போலும்! என்றாலும் நமக்கு இது செல்வம் விளையப் பொருளின்ற தேன்மாரி, பாற்கடலிலே பெய்தது போலாயிற்று என அறிக" என்றாள். (இது, நற்றாய் தந்தைக்கு அறத்தொடு நின்றவைக் குறிக்கும்.)

2078

2078. குபேரத்தன் கேட்கத்தக்கதாகிய அதனை வீரம்பிக் கேட்டு, சுற்றத்தார்க்கெல்லாம் அறிவித்து, வீரம்பிப் படுவனவாகிய உணவும் உடையும், சிறந்த போற்பூணும், பூமாலையும், சந்தனமும் குறைவில்லாமல் யாவர்க்கும் கொடுத்து, மங்கல வாத்தியங்கள் பல கூடி ஒலிக்க, நல்ல நாளிலே, நறுமணம் மிக்க மாலையணிந்த சீவசனுக்குச் சுரமஞ்சரியைத் திருமணம் செய்துகொடுத்தாள்.

2079

2079. "காஞ்சரி என்னும் அணிகலனும், சிலம்பும் சிண்கணியும் அணிந்த அடிகளையுடைய ஆடல்மிக்காரும் வீணை வல்லாருமாகிய உரிய மகளிர் நூற்றெண்மரையும் ஒன்றரைக் கோடி பொன்னையும், மூன்று ஊர்களையுட என் மகளுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்தேன்" என்று எரியுடீயின் முன்னே நின்று கூறினாள், குபேரத்தன்.

2080

2080. பின், மாசுற்ற மணியும் முத்தும் வயிரமுள்ளிவிடும் மேனியில், களங்கமற்ற செம்பொன் மாலையணிந்த அழகிய மேருவை ஒத்தவனும், ஆடை அணிந்த பரந்த அல்குலையுடைய தூய மணிக்கொடி ஒத்தவனும் குற்றமற அன்புடன் கூடி இன்பக் கடலில் மூழ்கினார்.

2081. பொன்வரை பொருத யானைப் புணர்மருப் பசைய
ஆகித்
தென்வரைச் சாந்து மூழ்கித் திரள்வடம் சுமந்து
வீங்கி
யின்வளர் மருங்குல் செற்ற வெம்முலை மணிக் கண்
சேப்பத்
தொனைலம் பருகித் தோன்றல் துறக்கம்புக்
கவர்கள் ஒத்தான்.

2082. வரிக்கழற் குரிசில் மார்பும் மடந்தைவெம் முலையுந்
தம்முட்
செருச்செய்து திளைத்துப் போரிற் சிலம்பொலி
கலந்தபாணி
அரிப்பறை அனுங்க ஆர்க்கும் மேகலைக் குரலோ
மண்டிப்
புரிக்குழல் புலம்ப வைகிப் பூவணை விடுக்க லானே.

2083. மணியியல் வள்ளத் தேந்த மதுமகிழ்ந் தனந்தர் கூர
அணிமலர்க் குவளைப் பைம்போ தொருகையின்
அருளி அம்பொற்
பிணையனாள் அருகு சேரிற் பேதுறும் நுகுப்பென்
றெண்ணித்
துணையமை தோள்கள் தம்மால் தோன்றல்தான்
புல்லினானே.

2084. மல்லலம் கங்கை போலும் பலர்முயங் கார மார்பிற்
புல்லன்மின் போமின் வேண்டா என்றவள் புலந்து
முல்லையங்கோதையொன்றும் பிழைப்பிலேன் நீங்க
முனியல் நீயென்று
அல்லலுற் றரத்தம் ஆர்ந்த சிறடி தொழுதிட்டானே.

2081. பொன்மலையுடன் போர் செய்த யானையின்-
 இரண்டு தந்தக் கொம்பு போன்றதாய், பொதியமலைக்-
 சந்தனத்திலே தோய்ந்ததாய், திரண்ட முத்துச் சரம்-
 சுமந்து பருகிது, மின்னல் கொடி அனைய இடையை
 வருத்திய, விரும்புதற்குக் காரணமான முலைகளின் நீல-
 மணி போன்ற கண்கள் சிவக்க மிகப் பேரின்பம் துய்த்து,
 சேவகன் துறக்கம் அடைந்தவர்களை ஒத்தான்.

(2082. வரிகளையுடைய கழல் அணிந்த சீவகன், தன்-
 மார்பும் சுரமஞ்சரியின் விரும்பத்தக்க பருத்த முலையும்.
 தம்முள் போரிட்டு அதிலே திளைத்தலின். தாளத்
 தோடிசைக்கும் பறை ஒலி கெட, ஒலிக்கும் மேகலைக்
 குரலோடு சிலம்பொலியும் நெருங்கிச் சேர்ந்து ஒலிக்க,
 முறுக்குடைய கூந்தல் கலைந்து குலைய, மலரணையை
 விடாதவனாய் இன்பம் நுகர்ந்தான்.)

2083. சேவகன் மேலும் புணரக் கருதி, பொற்கிண்ணத்
 தில் போதை தரும் பாணகத்தை ஏந்தித் தர, அவள்
 அதனைப் பருகி மயக்கம் மிக, அழகிய குவளை மலரை ஒரு
 கையாலே அவளது கூந்தலுக்கு நல்கி, பெண்மான்
 போன்றவளை மார்புற இறுகத் தழுவினால் இடை
 முறியும் என்று கருதி, ஒப்பில்லாத தன் தோள்களால்
 அவளை மெல்லத் தழுவி அணைத்துக் கொண்டான்.

2084. சுரமஞ்சரி, அவன் மார்புறத் தழுவாமையின்
 ஊடல் கொண்டு, "வளமிகு கங்கைபோலப் பலரும் பலமுக்
 மாகத் தழுவும் மார்பினால் தழுவவேண்டாம். (இப்போது
 மார்புற இறுகத் தழுவாததால், இனியும் தழுவ
 வேண்டாம்) என்னைத் தொடர்து போய் விடுக" எனக்
 கூறி விலகி நிற்க, சேவகன் அவளை நோக்கி, "முல்லை
 மலர்மாலை அணிந்தவளே! நான் சிறிதும் தவறு செய்ய
 வில்லை! என்மீது சினம் கொள்ளாதே!" என்று வருத்த
 முற்று அவளது செந்நிறச் சிற்படிகளை வணங்கினான்.

2085. வட்டிகைப் பாலை நோக்கி மழிந்திரும் திரிரோ
 தொட்டிமை யுருவம்தோன்றச் சுவரையே பொருந்தி
 கட்டழகுடைய நங்கை நீயெனக் கருதிக் கண்ணாள்
 ஒட்டியான் நோக்கிற் றென்றான் ஒருபிடி நுரிப்பி
 னாட்டுக.

2086. நுண்துகில் நெகிழ்ந்த அல்குல் மணிபரந்திமைப்ப
 கண்களை இடுகக் கோட்டிக் காமத்திற் செயிர்த்து
 குண்டலம் இலங்கக் கோதை கூந்தலோ டவிழ்ந்து
 ஒண்டொடி ஊடி நின்றாள் ஒளிர்மணிப் பூங்கொம்
 பொப்பாள்.

2087. கிழவனாய்ப் பாடி வந்தென் கீழ்ச்சிறை யிருப்பக்
 எழுதிய பாலை நோக்கி இமையவித் திருப்பக்
 ஒழிகஇக் காமம் ஒருர் இரண்டஃகம் ஆயிற்
 அழுதகண் ணீர்கள் மைந்தன் ஆயிபோழ்ந் திட்ட
 அன்றே.

2085. (இப்போது, அவள் ஊடலுக்கு வேறுகாரணம் கண்டாள்.) ஒரு பிடி அளவே இடையுடைய கரமஞ்சரி, வட்டிகையால் சுவரில் எழுதிய பாவையை நோக்கி, "நீர் மகிழ்வுடன் இருந்தீரோ?" என்று வினவ, அவன், "ஒவியத்தில் கீட்டிய உருவத்திற்கு ஒற்றுமையாக நினைது உருவம் விளங்குமாறு, நீ சுவர் அருகில் நின்றாய். பேரழகு மிக்க நங்கையாகிய நீயே அவ்வுருவம் எனக் கருதிக் கண்ணாலே ஒப்பிட்டு அதனை நோக்கினேன்" என்றான். (மேற்பாடலில் மார்புறத் தழுவாமையின் ஊடினாள். இப் பாடலில் சுவரோவியம் அழகாக இருப்பதாகக் கருதி நோக்கினான் என்று ஊடினாள்.)

2086. (அவள் ஊடல் இன்னும் தொடர்கிறது) மெல்லிய ஆடை நெகிழ்ந்ததனால், அல்குவின் மேல் மேகலையிற் கட்டிய மணி ஒளி பரவ வருந்தி, கண்களைச் சுருக்கிச் சாய்த்து, காமத்தினால் சினந்து நோக்கி, குண்டலம் அசைந்து விளங்க, மலர்மாலை கூந்தலுடன் அளிழ்ந்து தாழ, ஒளிவிடும் வளையல் அணிந்த அழகான பூங்கொம்பு போன்ற அவள், சீவகனுடன் ஊடி நின்றாள்.

2087. "அன்று கிழவனைப்போல் நீர் வடிவம் தாங்கி வந்து என் காவல் இல்லத்தில் தங்கிப் பாடியிருந்ததைக் கண்டேன்; இன்று சுவரில் எழுதிய பாவையை இயை கொட்டாமல் பார்த்ததையும் பார்த்தேன். ஓர் ஊரின் இருவேறு தன்மை நிகழ்ந்தது! அதாவது, அன்று நான் மிகவும் விரும்பப்பட்டேன்; இன்று இதே இடத்தில் என்னைக் காட்டிலும் ஒவியம் உயர்வாகிவிட்டது எனவே இக்காமத்தை ஒழிக" என்று கூறிச் சுரமஞ்சரி அழுது சிந்திய கண்ணீர்த் துளிகள் சீவகனது உயிரை வருத்தின.

2088. அவங்கல்தா தவிழ அஞ்செஞ் சிறடி யணிந்த அம்மஞ்
சிலம்பின்மேற் சென்னி சேர்த்திச் சிறியவர் செய்த
தீமை

புலம்பலர் பொறுப்பர் அன்றே பெரியவர் என்று கூறி
இலங்குவேல் கண்ட ஊடல் இளையவன் நீக்கி
னானே.

2089. யாழ்கொன்ற கிளவி யாள்தன் அமிழ்துறழ் புலவி
நீக்கிக்
காழினறிக் கனிந்த காமக் கொழுங்கனி நுகர்ந்து
காதற்

றாழ்கின்ற தாம மார்பன் தையலோ டாடி
விள்ளான்
ஊழ்சென்ற மதியம் வெய்யோன் ஓட்டியொன் நாய
தொத்தான்.

2090. பச்சிலைப் பட்டும் முத்தும் பவளமும் இமைக்கும்
அல்குல்
நச்சிலை வேற்கண் மாதர் நகைமுக முறுவல் மாந்தி
இச்சையும் குறிப்பும் நோக்கி எய்வதே கரும மாகக்
கைச்சிலை கணையோ டேந்திக் காமன் இக்
கடையைக் காப்பான்.

2091. கடிப்பிணை காது சேர்த்திச்சிகழிகைக் காதம் நாறத்
தொடுத்தவர் மாலை குட்டிக் கிம்புரி முத்த
அடுத்தணிந் தாசஞ் சாந்தின் அணிபெற எழுதி
மென்தோள்
உடுத்தபொற் கலாபந் தைவந் தொளிவளை அல்குல்
திருத்தி
னானே.

2088. ஆவளது அழகிய சிவந்த பாதத்தில் அணிந்
 திருந்த சிலம்பின்மேல், தளது மாலையின் மகரந்தம்
 சிந்தச் சீவகன் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கி, 'சிறியவர்
 செய்த தீமையைப் பெரியவர் வெறுக்காது பொறுப்பா
 அல்லவா? (சிறியோர் செய்த சிறு பிழையெல்லாம்
 பெரியோராயின் பொறுப்பது கடமை அல்லவா?) அது
 போல என் பிழையையும் பொறுத்தருள்க' என்று கூறி,
 விளங்கும் வேல் போன்ற கண்ணையுடைய சுரமஞ்சரியின்
 ஊடலை நீக்கினான்.

2089. காதல் தங்குகின்ற, மாலை சூடிய மார்பு
 னாகிய சீவகன், யாழிசையை வென்ற மொழியினளாகிய
 சுரமஞ்சரியின் அமிழ்தத்தை ஒத்த இனிய ஊடலை நீக்கி,
 விதையின் நிப் பழுத்த காமமாகிய கனியை உண்டு, அச்
 சுரமஞ்சரியுடன் கூடி நீங்காதவனாய், முறையாகக்
 கலைகள் நிறைந்த முழுமதியைக் கதிரவன் பொருந்தி
 ஒன்றான தன்மையை ஒத்தான்.

2090. பசிய இலைத் தொழில் நிறைந்த பட்டையும்,
 முத்தையும், பவளத்தையும், விளங்கும் அல்குலையும்,
 விடம் தோய்ந்த இலைவடிவமான கூரிய வேல் போன்ற
 கண்ணையும் உடைய சுரமஞ்சரியின், அழகிய முகத்தின்
 புன்னகையை நுகர விரும்பும் சீவகனது வேட்கையையும்,
 அவளது குறிப்பையும் கண்டு, அவர்கள் இருவரும் இணையு
 மாறு அம்பு எய்வதே தொழிலாகக் கொண்டு காமன்
 வில்லையும் அம்பையும் கையில் ஏந்தியவாறு, இவ் வீட்டு
 வாயிலை இப்போது காப்பவனானான். (முன்னர் ஆடவர்
 யாரும் அணுகமுடியாதவாறு காக்கப்பட்ட இல்லம், இப்
 போது ஓர் ஆடவன் விலகாதவாறு காக்கப்படுகிறது.)

2091. (சீவகன் அவளைப் பிரியக் கருதி) கடிப்பிணை
 என்னும் அணியைக் காதிலே புனைந்து, தலைமுடியின்
 மணம் காத தூரம் மணக்குமாறு தொடுக்கப்பட்டு அவர்ந்த
 மாலையைச் சூட்டி, கிம்புரி வடிவமுள்ள முத்துமாலையை
 மென் தோளிலே அணிந்து, மார்பைச் சந்தனத்தால்
 அழகுபெற எழுதி, அல்குலைச் சூழ்ந்திருந்த பொன்
 மேகலையைத் தடவி, அவளது ஒளிமிக்க வளையலைத்
 திருத்தினான்.

2092. இலங்குவெள் ளருலிக் குன்றத் தெழுந்ததன்
 நவங்கிளர் அகிலும் தேனும் கட்டியும் நன்னு நகரந்
 புலம்பற வளர்ந்த அம்மென் பூம்புகை அமளி செந்தி
 விலங்கர சனைய காளை வெள்வளைக் கிதனைத் கூட்டிப்
 யங்கண் சொன்னார்.

2093. கருமநீ கவல வேண்டா கயற்கணாய் பிரிவல்
 அருமைநின் கவினைத் தாங்கல் அதுபொருள் சின்னாள்
 பெருமநீ வேண்டிற் றல்லால் வேண்டுவ பிறிதொன் கூறப்
 ஒருமைநின் மனத்திற் சென்றேன் உவப்பதே உவப்ப றுண்டோ
 தென்றாள்.

2094. நானொடு மிடைந்த தேங்கொள் நடுக்குறு கிளவி
 பூண்வடுப் பொறிப்பப் புல்லிப் புனைநலம் புலம்ப கேட்டே
 தேன்மிடை கோதை என்று திருமகன் எழுந்து போகி வைகேன்
 வாள்மிடை தோழர் குழத் தன்மனை மகிழ்ந்து புக்கான்.

2095. புரவியுங் களிறும் நோக்கிப் பொன்னெடுந் தேரும்
 இரவிலும் பகலும் ஓவா தென்மகன் யாண்டை நோக்கி
 அழுதகண் ணீரினாலே கைகழீஇ அவலிக் கின்ற யானென்று
 மெழுகெரி முகந்த தொக்குந் தாய்மெலி வகற்றி னானே.

2092. விளங்கும் வெள்ளருவி வீழும் ருன்றிலே
வளர்ந்த தகரம் என்னும் ஒருவகை வாசனை மரத்து
விறகின் செந்தீயில் மணம் மிகும் அகிலும், தேனும், நேர்-
கட்டி என்னும் வாசனைப் பொருளும் நன்றாகக் கூட்டிக்
குற்றமற வளர்த்த புகை மணம் உடைய அழகிய படுக்கை
மீது அமர்ந்து, விலங்குகளுக்கு அரசனான சிங்கம் போன்ற
வேகன் ஒளிபொருந்திய வளையளை அணிந்த சுரமஞ்சரிக்கு
இதனைக் கூறினான்.

2093. “கயற்கண்ணாய்! ந வருந்த வேண்டாம்;
யான் கூறுகின்ற காரியம் யாது எனின், சில நாள் நினைப்பி
பிரிவேன், பிரிந்தால் பிரிவைத் தாங்கியிருப்பாயாக!
பிரிவைத் தாங்குதல் அரிதாயினும் தாங்கியிருத்தல்தான்
சிறப்புடைய பயன் மிக்க செயலாகும். எனவே பிரிவைப்
பொறுப்பாயாக!” என்றான். அது கேட்ட அவள்,
“பெருமைமிக்கவனே! நீ விரும்புவதன்றி நான் விரும்புவது
வேறொன்று உண்டோ? நான் ஒருதன்மையான (ஒன்று
பட்ட) உன் மனம் போலவே ஒழுகினேன். எனவே, உன்
மன விருப்பமே என் மன விருப்பமாகும்” என்றான்.)

2094. அவள் அவ்வாறு கூறிய நானொடு கலந்த இன்
கவை கொண்ட, அச்சம் பொருந்திய சொல்லைக் கேட்டு,
தன் மார்பில் அணிந்த பூணினது வடு அவளது மார்பில்
பொருந்தத் தழுவி, “தேன் நிறைந்த மலர்மாலை அணிந்
தவனே! புனைந்த நின் அழகு நலம் கெட நீ தனித்து
வருந்தும்படி நான் உன்னைப் பிரிந்திரேன்!” என்று கூறி
அவளைவிட்டு நீங்கி. வாள் ஏந்திய தோழர்கள் சூழ்ந்து வர
தன் இல்லத்தே மகிழ்வோடு புகுந்தான்.

2095. அங்குக் குதிரைகளையும் யானைகளையும்
நோக்கி, பொன்னாலான தேரையும் நோக்கி இரவும்
பகலும் இடைவிடாது “என் மகன் எங்கேயிருக்கிறான்?”
எனக் கேட்டு அழுத கண்ணீராலே கை கழுவி வருந்துகின்ற
மெழுகு நெருப்பைச் சார்ந்தாற் போல நெஞ்சு உருகின்ற
தாய் சுநந்தையின் வருத்தத்தை நீக்கினான்.

2096. ஒற்றரும் உணர் த வின்றி உரையளித் துறுப்பி னாலே
 சுற்றத்தார்க் குணர்ப்ப சண்டித் தொக்குடன் தழுவித்
 கொள்வார்
 எற்றுவார் இளைந்து சோர்வார் நம்பியோ நம்பி
 என்னா
 உற்றுடன் தழுத கண்ணீர் காலலைத் தொழுதிற்
 றன்றே.

2097. சுத்துகன் கழறக் கல்வென் கடற்றிரை அவிந்த
 வண்ணம்
 வந்தவர் புலம்பு நீங்க மறைபுறம் படுமென் றெண்ணி
 எந்தைதான் இறந்த நாளின் றெனநகர் இயம்பி
 யாரும்
 அந்தமில் உவகை தன்னால் அகங்குளிர்ப்
 பெய்தி னாரே

2098. செங்கயல் மழைக்கட் செவ்வாய்த் தத்தையும்
 மகிழ்ந்து தீஞ்சொல்
 எங்கையைச் சென்ன காண்மின் அடிகளென் றிரந்து
 கூற
 மங்கல வகையிற் சோந்து மதுத்துனி அறாத மாலை
 கொங்கவர் கண்ணி சேர்த்திக் குங்குமம் எழுதி
 னானே.

2099. தீவினை யுடைய என்னைத் தீண்டன் மின் அடிகள்
 லேண்ட
 பாவியேன் என்று நொந்து பரிந்தழு துருகி நையக்
 காலியங் கண்ணி யொன்றும் கவலல்யான் உய்ந்த
 நாவியே நாறுமேனி நங்கைநின் தவத்தின்
 தெல்லாம்
 என்றான்.

2096. அரசனால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியாதபடி, வாயினால் ஒன்றும் உறாமல், உறுப்பின் குறிப்பினாலேயே உறவினர்க்கெல் வாம் தன் வருகையைத் தெரிவிக்க, அவர்கள் எல்லாரும் ஒரு சேரத் திரண்டு வந்து தழுவித் கொள்வாராகி, மார்பில் அடித்துக் கொண்டு ஏங்கிச் சோர்ந்து, 'நம்பி! நம்பி!' என்று கூறி அழுத கண்ணீர் காலை இழுத்து ஓடியது. (இது, மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் தோன்றிய அழகை)

2097. இவ் வருகையால் சீவகன் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றான்—இராசமாபுரம் வந்துள்ளான் என்னும் இரகசியம் வெளிப்பட்டு விடும் எனக் கந்துக்கடன் கூற, கடலலை ஓய்ந்ததுபோல் வந்தவர்கள் எல்லாரும் அழகையை அகற்றி, முன்னர் உண்டான அழகைக்குக் காரணம் கந்துக்கடனின் தந்தை இறந்த நாள் இன்று என்று நகரத்தார் யாவரும் கூறி அளவற்ற மகிழ்ச்சியால் மன அமைதி யடைந்தனர்.

2098. சிவந்த கயல் போலும் குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்களையும், சிவந்த வாயையும் உடைய காந்தருவ தத்தை சீவகனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, "அடிகளே! இன் மொழி பேசும் என் தங்கையாகிய குணமாலையைச் சென்று காண்க" என்று வேண்ட, அவனும் அவளைச் சார்ந்து, மங்கல முறையால் தேன் துளி நீங்காத மாலையையும், மணம் மிகும் கண்ணியையும் புனைந்து குங்குமத்தையும் அணிந்தான்.

2099. சீவகன் புனைந்த மணமாலையையும்! கண்ணியையும் ஏற்றுக் கொண்ட குணமாலை, "அடிகளே, தீவினையுடைய என்னைத் தொடாதீர்; வேண்டாம்; நான் ஒரு பாவி!" என்று நொந்து அன்பற்று அழுது உருகி வாடி நிற்க, "கருங்குவளை மலர் அனைய கண்ணையுடையவளே! நீ சிறிதும் வருந்தாதே! நான் எல்லா வற்றிலும் பிழைத்தது, புனுகு மணக்கும் மேனியை யுடைய நங்கையாகிய நினது தவத்தினால்தான்!" என்றான். (இவளைத் தீண்டிச் சீவகன் கொலையுண்டான் என்று உலகம் கூறலின் 'தீவினையுடைய என்னை' என்றான்; தான் விலக்கவும் இவன் தீண்டலின் பின்னும் 'வேண்டாம்' என்றான்; நல்வினையால் இவனைப்பெற்றும் இங்ஙனம் நீக்கிக்கூற வேண்டலிற் 'பாவிவேன்' என்றான்.)

10:27
26/7/2014

குளாமணிப் படலம்

605. "உலகத்தில் இவனுக்கு உவமை சொல்வது எளிதே! என வியக்கும் வல்லமை கொண்டு அனுமான், "துன்பம் அனுபவிப்பவனும், அண்டங்களுக்கெல்லாம் தலைவனான இராமனது உயிரை ஒத்தவனும், இலக்குமி போன்றவனான சீதையை எடுத்துக் கொண்டு இராமனிடம் செல்வதே நான் செய்ய வேண்டிய செயல்" என்று எண்ணினான்.

606. எண்ணிய அனுமான் பின்வருமாறு தன் மனக் கருத்தைச் சீதையிடம் சொன்னான். "அடியவனாகிய எனது கருத்துரையைக் கேட்பாயாக. கேட்டு என்னைக் கோபிக்க வேண்டாம். பகைவனான இராவணன் உன்னைக் கொன்று விடுவானாயின், அதன் பின் அவனை வெல்லுதல் பயனுடையதன்று. இப்போது பல சொற்களைத் திரட்டிச் சொல்வதனாலும் பலனில்லை. இப்போதே உன்னைக் கொண்டு போய் இராமனது முன்னிலையில் சேர்த்து அவன் திருவடிகளை வணங்குவேன். அச்செயலை நீயே பார்ப்பாயாக."

607. "பேரழகு பெற்ற பொற்கொடி போன்றவளே! நீ துன்பம் நீங்கியவளாய், மென்மயிர் அடர்ந்த (மெத்தென்று) எனது தோளின்மேல் அமர்ந்து இனிமையான தூக்கம் உண்டாக இருப்பாயாக. உன்னைச் சுமந்துகொண்டு நடுவில், எங்கும் தங்காது; ஒரு நொடி நேரத்துக்குள் இராமன் தங்கியுள்ள மலையிலே குதிப்பேன்."

608. "சுருண்ட கூந்தல் உடையவளே! நான் உன்னை மீட்டுச் செல்வதை அறிந்து, நடு வழியில் பின் தொடரும் அரக்கர்கள் இருப்பாரேல், அவர்கள் சிதைந்து சிதறும்படி அழித்து, என் மனத்தே பிறக்கும் கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்வேன். எவராலும் கொல்லப்படாத நான், உன் நிலையைக் கண்ணால் கண்... ிறகும், உன்னை உடன் கொண்டு செல்லாமல், வெறுங்கையுடனே திரும்பிச் செல்ல மாட்டேன்."

609. இலங்கையொடும் ஏகுதிகொல் என்னினும் இடந்துஎன்
வலம்கொள் ஒருகைத்தலையில் வைத்துஎதிர் தடுப்பான்
விலங்கினரை நூறி வரி வெஞ் சிலையினோர்தம்
பொலங் கொள் கழல் தாழ்குவென் இது அன்னை
பொருள் அன்றால்.

610. அருந்ததி உரைத்தி அழகற்கு அருகு சென்று உன்
மருந்து அணைய தேவி நெடு வஞ்சர் சிறை வைப்பில்
பெருந் துயரினோடும் ஒரு வீடு பெறுகில்லாள்
இருந்தனள் எனப் பகரின் என் அடிமை என் ஆம்.

611. புண் தொடர்வு அகற்றிய புயத்தினொடு பக்கேன்
விண்டவர் வலத்தையும் விரித்து உரைசெய்கேனோ
கொண்டு வருகின்றிலென் உயிர்க்குஉறுதி கொண்டேன்
கண்டு வருகின்றிலென் எனக் கழறுகேனோ.

612. இருக்கும் மதில் சூழ் கடிஇலங்கையை இமைப்பின்
உருக்கி ளரியால், இகல் அரக்கனையும் ஒன்றா
முருக்கி நிருதக் குலம் முடித்து வினை முற்றிப்
பொருக்க அகல்க என்னினும் அதுஇன்று பாரிகின்றேன்.

613. இந்துருதல் நின்னொடு இவண் எய்தி இகல் வீரன்
சிந்தை உறு வெந்துயர் தவிர்ந்து தெளிவோடும்
அந்தம் இல் அரக்கர் குலம் அற்று அவிய நூறி
நந்தல் இல் புவிக்கண் இடர் பின் களைதல் நன்றால்.

609. "அன்னையே! என்னை இலங்கை நகரோடு எடுத்துச் செல்வாயோ?" என்று நீ கேட்டாலும், அவ்வாறே இலங்கையைப் பெயர்த்து என் பலம் பொருந்திய ஒரு கையில் வைத்துக் கொள்வேன். என்னைத் தடுக்கும் பொருட்டுக் குறுக்கிடும் அரக்கரை மற்றொரு கையால் பொடியாக்குவேன். பின்பு உன்னோடு சென்று கட்டமைந்த வில்லையுடைய இராம இலக்குமணரின் திருவடிகளில் தாழ்ந்து வணங்குவேன். இது எனக்கு ஒரு பெரிய செயலன்று."

610. "அருந்ததி போன்றவளே! அழகனான இராமனிடம் சென்று, 'உன் உயிர்க்குச் சஞ்சீவி போன்ற உன்தேவி வஞ்சனை மிக்க அரக்கரின் சிறையில், விடுதலை பெறும் வழியின்றிப் பெருந் துயரோடு இருக்கிறாள்" என்று சொன்னால் எனது அடிமைத் தொழிலால் யாது பயல்."

611. "புண்படுதலை நீங்கிய தோள்களுடன் இராமனிடம் சென்று, பகைவர்களான அரக்கர்களின் வலிமையை விளக்கிச் சொல்வேனா? 'என் உயிருக்குப் பாதுகாப்புத் தேடிக் கொண்டேன். அதனால் சீதையைக் கண்டு வரவில்லை என்பேனா? 'சீதையைக் கண்டேன்; ஆனால் உயிருக்குப் பாதுகாப்புத் தேடிக் கொண்டேன். அதனால் அவளை என்னுடன் கொண்டு வரவில்லை" என்று சொல்வேனா?"

612. "இங்குள்ள மதில்களினால் சூழப்பட்ட இலங்கையை நொடிப் பொழுதுக்குள்ளே நெருப்பால் உருக்கி, வலிமை மிக்க இராவணனை அழித்து, அரக்கர் குலம் முழுவதையும் கொன்று, போர்த் தொழிலை முடித்து மீண்டு செல்க" என்று நீ கட்டளையிட்டாலும், அதை இன்றே செய்து முடிக்கின்றேன்.

613. "பிறை போன்ற நெற்றி பெற்றவளே! நான் உன்னை எடுத்துச் செல்ல, இராமன் உன்னோடு கூடி மனத்துயரத்தை நீக்கித் தெளிவு பெறுவான். அதன் பின்பு இங்கே வந்து அளவற்ற அரக்கர் கூட்டம் முற்றிலும் அழியும்படி கொன்று, அழிவற்ற இவ்வுலகத்துக்கு அவர்களால் நேர்ந்த துன்பத்தைப் போக்குவது நல்லதாகும்."

614. வேறு இனி விளம்ப உளதன்று விதியால் இப்
பேறு பெற என்கண் அருள் தந்தருளு பின் போய்
ஆறு தூயர் அம்சொல் இளவஞ்சி அடியன் தோள்
ஏறு கடிது என்று தொழுது இன் அடிபணிந்தான்.

அனுமானின் வேண்டுகோளை சீதை மறுத்தல்

615. ஏய நல்மொழி எய்த விளம்பிய
தாயை முன்னிய கன்று அனையான் தனக்கு
ஆய தன்மை அரியது அன்றால் என
தூய மென்சொல் இணையன சொல்லுவாள்.

616. அரியது அன்று நின் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதே
தெரிய எண்ணினை செய்வதும் செய்தியே
உரியது அன்று என ஓர்கின்றது உண்டு அது என்
பெரிய பேதமைச் சில்மதிப் பெண்மையால்.

617. வேலையின் னிடையே வந்து வெய்யவர்
கோலி நின்னொடும் வெஞ்சரம் கோத்தபோது
ஆலம் அன்னவர்க்கு அல்லை எதற்கு அல்லையால்
சாலவும் தடுமாறும் தனிமையோய்.

618. அன்றியும் பிறிது உள்ளீது ஒன்று ஆரியன்
வென்றி வெஞ் சிலை மாசுணும் வேறு இனி
நன்றி என்பது என் வஞ்சித்த நாய்களின்
நின்ற வஞ்சனை நீயும் நினைத்தியோ.

குளாமணிப் படலம்

614. "இனிய சொற்களைப் பேசும் வஞ்சிக்கொடி போன்றவனே; இனி சொல்வதற்கு வேறொன்றும் இல்லை. நான் செய்த நல்வினைப் பயனால் இச் செயல் செய்யும் பேற்றினை எனக்கு அளித்து அருள்க. பின்பு இராமனை அடைந்து உன் துன்பம் தீர்வாயாக. என் தோளில் விரைந்து ஏறுக" என்று வேண்டியபடி அனுமான் சீதையின் திருவடிகளை வணங்கினான்.

615. தாய்ப் பசுக்கு முன்னே சென்ற கன்றை ஒத்தவனாகிய அனுமான் இப்பொருந்திய நல்லுரையைக் கூறினான். அதைக் கேட்ட தாய் சொற்களை உடைய சீதை, 'சொன்னபடி செய்து முடிப்பது இவனுக்கு அரியது அன்று' என்று எண்ணி, பின் வருவனவற்றைக் கூறலானாள்.

616. "நீ சொன்ன செயல் உனக்கு அரியது அன்று; உனது ஆற்றலுக்கு ஏற்றதேயாகும். அதை நீ நன்றாக ஆராய்ந்துள்ளாய். அச்செயலைச் செய்து முடிக்கவும் செய்வாய். எனினும் பெரிய அறியாமையோடு கூடிய சிற்றறிவு பெற்ற எனது பெண் தன்மையால், 'அச்செயல் ஏற்கத்தக்கது அன்று' என்று நினைக்கும் கருத்தும் என்னிடம் உண்டு."

617. "என்னை எடுத்துச் செல்லும்போது கடலுக்கு நடுவிடத்தின் மேலே, அரக்கர் வந்து உன்னைச் சுற்றிக் கொடிய அம்புகளைத் தொடுத்துப் போரிடும்போது, நஞ்சு போன்ற அரக்கர்களுடன் போரிடவும் முடியாமல், என்னைக் காப்பாற்றவும் முடியாமல், மிகவும் தடுமாறுகிற துணையற்ற ஒருவனாக விளங்குவாய்."

618. "முன் கூறியது அல்லாமல் வேறொரு காரணமும் உள்ளது. உன் செயலால் இராமனது வெற்றியை உடைய கொடிய வில்லுக்குப் பழி உண்டாகும். இதைத் தவிர மற்றொரு காரணமும் உள்ளது. என்னை ஏமாற்றிக் கவர்ந்து வந்த நாய் போன்றவனான இராவணனிடம் உள்ள வஞ்சனைத் தொழிலை நீயும் நினைக்கலாமோ? இவ்வாறு பிறர் அறியாமல் நீ என்னை எடுத்துச் செல்வதைப் பிறர் நல்ல செயல் என்பார்களோ?"

619. கொண்ட போரின் எம் கொற்றவன்வில் தொழில்
அண்டர் ஏவரும் நோக்க என் ஆக்கையைக்
கண்டவாள் அரக்கன் வழி காகங்கள்
உண்டபோது அன்றி யான் உளென் ஆவெனோ.

620. வெற்றி நாணுடை வில்லியர் வில் தொழில்
முற்ற நாண் இல் அரக்கியர் மூக்கொடும்
அற்ற நாணிணர் ஆயினபோது அன்றி
பெற்ற நாணமும் பெற்றியது ஆகுமோ.

621. பொன் பிறங்கல் இலங்கை பொருந்தலர்
என்பு மால் வரை ஆகிலதேஎனின்
இற்பிறப்பும் ஒழுக்கும் இழுக்கம் இல்
கற்பும் யான் பிறர்க்கு எங்ஙனம் காட்டுகேன்?

622. அல்லல் மாக்கள் இலங்கையது ஆகுமோ
எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும் என்
சொல்லினால் கடுவேன் அது தூயவன்
வில்லின் ஆற்றற்கு மாசு என்று வீசினேன்.

623. வேறும் உண்டு உரைகேள் அது மெய்ம்மையோய்
ஏறு சேவகன் மேனி அல்லால் இடை
ஆறும் ஐம்பொறி நின்னையும் ஆண் எனக்
கூறும் இவ் உருத்தீண்டுதல் கூடுமோ.

619. "மேற்கொண்டு செய்யப் போகும் போரில் என்
கலைவனாகிய இராமனது வில் வல்லமையைத் தேவர்கள்
அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, என்
உடம்பினைக் காம இச்சையோடு கண்ட இராவணனுடைய
கண்களைக் காக்கைகள் குத்தித் திள்கின்ற போதல்லாமல்,
நான் மன நிறைவு பெறுவேனோ?"

620. "வெற்றியை விளைவிக்கும் பெற்றியையுடைய நாண்
அமைந்த வில்லை ஏந்திய இராம இலக்குமணர், பகைவர்
அனைவரையும் அழித்துப் போர்த் தொழிலை முடிக்க,
நாணமற்ற அரக்கியர், சூர்ப்பனகையின் மூக்கு அறுபட்ட
அவமானத்தை அடைவதுடன் மங்கல நாண் அறுத்து
விட்டவராக ஆகும் போதன்றி, நான் பெற்றுள்ள நாணம்
பெருமை உடையது ஆகுமோ?"

621. "பொன்மயமான திரிகூட மலைமேல் அமைந்த
இலங்கை, பகைவரான அரக்கர்களுடைய எலும்புமலையைப்
பெற்றதாகச் செய்யவில்லை என்றால், எனது நற்குடிப் பிறப்
பையும், ஒழுக்கத்தையும், மாசற்ற கற்பையும் மற்றவர்க்கு
எவ்வாறு காட்டுவேன்?"

622. "பிறருக்குத் துன்பம் தருவதையே தொழிலாகக்
கொண்ட அரக்கருடைய இலங்கையை மட்டுமா? கணக்கற்ற
உலகங்கள் அனைத்தையும் எனது ஒரு சொல்லினால்
சுட்டெரிப்பேன். அவ்வாறு செய்வது இராமனது வில்லின்
வல்லமைக்கு இழிவாகும் என்று உணர்ந்து, அச்செயலைச்
செய்யாது விட்டேன்."

623. "உண்மையானவனே! நீ என்னை எடுத்துச் செல்லக்
கூடாது என்பதற்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு) அதைக்
கேள். ஐம்பொறிகளும் அடங்கியிருக்கின்ற உன்னையும்
ஆணமகள் என்று உலகம் கூறும்) ஆதலால், இராமனின்
திருமேனியைத் தீண்டுவதல்லாமல், இப்போது உன் உருவத்தை
நான் தீண்டுவது தகுமோ?"

624. தீண்டினான்எனின் இத்தனை சேண் பகல்
 ஈண்டுமோ உயிர் மெய்யின் இமைப்பின்முன்
 மாண்டு தீர்வென் என்றே நிலம் வன் கையால்
 கீண்டு கொண்டு எழுந்து ஏகினன் கீழ்மையான்.

625. மேவு சிந்தைஇல் மாதரை மெய் தொடிந்
 தேவுவன் தலைசிந்துக நீ என
 பூவில் வந்த புராதனனே புகழ்
 சாவம் உண்டு எனது ஆர் உயிர் தந்ததால்.

626. அன்ன சாவம் உளது என ஆண்மையான்
 மின்னும் மோலியன் மெய்ம்மையன் வீடணன்
 கன்னி என்வயின் வைத்த கருணையாள்
 சொன்னது உண்டு துணுக்கம் அகற்றுவான்.

627. ஆயது உண்மையின் நானும் அது அன்று எனின்
 மாய்வென் மன்றஅறம் வழுவாது என்றும்
 நாய்கன் வலி எண்ணியும் நானுடைத்
 தூய்மை காட்டவும் இத்துணை தூங்கினேன்.

628. ஆண்டு நின்றும் அரக்கன் அகழ்ந்து கொண்டு
 ஈண்டு வைத்தது இளவல் இயற்றிய
 நீண்ட சாலையொடு நிலை நின்றது
 காண்டி ஐய நின் மெய் உணர் கண்களால்.

குளமணிப் படலம்

624. "அற்பனான இராவணன் என்னைத் தொட்டி
ருப்பானானால், இவ்வளவு நீண்ட காலம் அவன் உயிர்
உடம்பில் பொருந்தி இருக்குமா? 'இவளைத் தொட்டால்
நான் ஒரு நொடியில் இறப்பேன்' என்று எண்ணியே, அவன்
தனது வலிய கையினால் நிலத்தைப் பெயர்த்து, அந்நிலத்
தோடு என்னை எடுத்துக் கொண்டு போனான்."

625. "உன்னைக் கூடும் விருப்பமற்ற பெண்களின் உடலை
நீ வலியத் தொடுவாயானால் அக்குற்றத்திற்காக, தெய்வத்
தன்மை பொருந்திய உன் பத்துத் தலைகளும் மீண்டும்
முளைக்க முடியாதபடி நிலத்தில் சிதறிவிழும்" என்று தாமரைப்
பூவில் தோன்றிய பிரமன் சொன்ன சாபம் ஒன்று,
இராவணனுக்கு உண்டு. அச்சாபமே என் உயிரைக் காத்து
நின்றது."

626. "ஆண்மையுள்ளவனும், ஒளிவீசும் மகுடம்
அணிந்தவனும், சத்தியம் உடையவனும் ஆகிய விபீடண
னுடைய மகள் திரிசடை என்னிடம் கருணை உள்ளவள்.
அதனால் அவள், இராவணனுக்கு அத்தகைய சாபம் ஒன்று
உள்ளது என்று என் அச்சம் போக்குபவளாய்ச் சொன்னது
உண்டு."

627. (அச்சாபம் உள்ளதனால்தான், நானும் அறம்
தவறாது என்று நினைத்தும் - இராமனின் வலிமையை
எண்ணியும் - எனது கற்பின் தூய்மையை உலகுக்குக்
காட்டவும் இவ்வளவு காலம் உயிரோடு வாழ்கின்றேன்.
அச்சாபம் இல்லாவிட்டால் முன்பே உறுதியாய்
இறந்திருப்பேன்."

628. "அந்தத் தண்டகாரணத்திலிருந்து நிலத்தை
இராவணன் பெயர்த்து எடுத்து வந்து இந்த இடத்தில்
வைத்துள்ளான்.) இது இலககும்ணன் அமைத்த பெரிய
பர்ணசாலையுடனே இன்னும் நிலைத்து நிற்கிறது. ஐயனே!
உண்மையை உணர்ந்த உன் கண்களால் இப்பர்ணசாலையைப்
பார்ப்பாயாக."

629. தீர்விலேன் இது ஒரு பகலும் சிலை
வீரன் மேனியை மாணும் இவ் வீங்கு நீர்
நார நாள்மலர் பொய்கையை நண்ணுவேன்
சோரும் ஆர் உயிர் காக்கும் துணிவினாள்.

1917

630. ஆதலான் அது காரியம் அன்று ஐய
வேத நாயகன்பால் இனி மீண்டனை
போதல் காரியம் என்றனள் பூவை அக்
கோது இலானும் இனையன கூறினான்.

மன்னவர்க்கு எனது வாசகம் அருளுக எனல்

631. நன்று நன்றுஇவ் உலகுடை நாயகன்
தன் துணைப் பெருந்தேவி தவத் தொழில்
என்று சிந்தை களித்து உவந்து ஏத்தினாள்
நின்ற சங்கை இடரொடு நீங்கினான்.

632. இருளும் ஞாலம் இராவணனால் இது
தெருளும் நீ இனிச் சில் பகல் தங்குறின்
மருளும் மன்னவற்கு யான் சொலும் வாசகம்
அருளுவாய் என்று அடியின் இறைஞ்சினான்.

கீதை மனம் உசந்து சொன்ன செய்திகள்

633. இன்னும் ஈண்டு ஒரு திங்கள் இருப்பல் யான்
நின்னை நோக்கிப் பகர்ந்தது நிதியோய்
பின்னை ஆவி பிடிக்ககிலேன் அந்த
மன்னன் ஆணை இதனை மளக் கொள் நீ.

குளாமணிப் படலம்

629. "இவ்விடத்தை விட்டு நாள் ஒரு பொழுதும் நீங்குவது இல்லை. வில்லேந்திய இராமனது திருமேனியை ஒத்திருக்கின்ற - நானும் அதிகமாகும் தன்மை கொண்ட நிரையும், புத்தம் புதிய தாமரை மலர்களையும் கொண்ட இப் பொய்கையை, தளரும் என் உயிரைக் காக்கவேண்டும் என்பதால், சில சமயம் அடைவேன்."

630. "இத்தகைய காரணங்களால், என்னை உடன் கொண்டு செல்லுதல் செய்யத் தக்கது அன்று. ஐயனே! இனி வேதங்களின் நாதனான இராமனிடம் மீண்டு செல்லுதலே நீ செய்யத்தக்கது" என்று கூறினான், கிளி போன்றவளான சீதை அதைக் கேட்ட குற்றமற்ற அனுமானும் இவற்றைக் கூறினான்.

631 தன் மனத்தில் ஏற்பட்ட ஐயத்தையும், அது தந்த துன்பத்தையும் நீக்கிக் கொண்ட அனுமான், "இந்த உலகங்களுக்குத் தலைவனான இராமனின் வாழ்க்கைத் துணைவி யாகிய சீதாதேவியின் தவம் மிக நன்றாக உள்ளது" என்று எண்ணி வியப்புற்று, மனம் மகிழ்ந்து சீதையின் தன்மையை விருப்பத்தோடு பாராட்டினான்.

632. "இராவணனால் இருளடைந்துள்ள இவ்வுலகம் இன்மேல் தெளிவு பெறும். அதுவரையுள்ள சில நாட்கள் நீ உன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளாமல் இருப்பாயாக. உன்னைப் பிரிந்து துன்புறுகின்ற இராமனிடம் நான் போய்ச் சொல்ல வேண்டிய செய்தியைச் சொல்லியருள்க" என்று வேண்டி, அவளது திருவடியைத் தொழுதான்.

633. "நீதியுடையவனே! இராமனிடம் சொல்லும் பொருட்டு உன்னை நோக்கிச் சொல்கிறேன். இன்னும் ஒரு மாதம் இந்த இலங்கையில் நான் உயிரோடு இருப்பேன். அதற்குள் இராமன் வந்து என்னை மீட்காவிட்டால், பின்பு நான் இறந்து போவேன். இராமன்மேல் ஆணை! இதை உன் மனத்தில் பதித்துக் கொள்.)

629. "இவ்விடத்தை விட்டு நான் ஒரு பொழுதும் நீங்குவது இல்லை. வில்லேந்திய இராமனது திருமேனியை ஒத்திருக்கின்ற - நானும் அதிகமாகும் தன்மை கொண்ட நீரையும், புத்தம் புதிய தாமரை மலர்களையும் கொண்ட இப் பொய்கையை, தளரும் என் உயிரைக் காக்கவேண்டும் என்பதால், சில சமயம் அடைவேன்."

630. "இத்தகைய காரணங்களால், என்னை உடன் கொண்டு செல்லுதல் செய்யத் தக்கது அன்று. ஐயனே! இனி வேதங்களின் நாதனான இராமனிடம் மீண்டு செல்லுதலே நீ செய்யத்தக்கது" என்று கூறினாள், கிளி போன்றவளான சீதை அதைக் கேட்ட குற்றமற்ற அனுமானும் இவற்றைக் கூறினான்.

631. தன் மனத்தில் ஏற்பட்ட ஐயத்தையும், அது தந்த துன்பத்தையும் நீக்கிக் கொண்ட அனுமான், "இந்த உலகங்களுக்குத் தலைவனான இராமனின் வாழ்க்கைத் துணைவி யாகிய சீதாதேவியின் தவம் மிக நன்றாக உள்ளது" என்று எண்ணி வியப்புற்று, மனம் மகிழ்ந்து சீதையின் தன்மையை விருப்பத்தோடு பாராட்டினான்.

632. "இராவணனால் இருளடைந்துள்ள இவ்வுலகம் இனிமேல் தெளிவு பெறும். அதுவரையுள்ள சில நாட்கள் நீ உன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளாமல் இருப்பாயாக. உன்னைப் பிரிந்து துன்புறுகின்ற இராமனிடம் நான் போய்ச் சொல்ல வேண்டிய செய்தியைச் சொல்லியருள்க" என்று வேண்டி, அவளது திருவடியைத் தொழுதான்.

633. "நீதியுடையவனே! இராமனிடம் சொல்லும் பொருட்டு உன்னை நோக்கிச் சொல்கிறேன். இன்னும் ஒரு மாதம் இந்த இலங்கையில் நான் உயிரோடு இருப்பேன். அதற்குள் இராமன் வந்து என்னை மீட்காவிட்டால், பின்பு நான் இறந்து போவேன். இராமன்மேல் ஆணை! இதை உன் மனத்தில் பதித்துக் கொள்.)

634. ஆரம் தாழ் திரு மார்பற்கு அமைந்தது ஓர்
தாரம்தான் அலளேனும் தயா எனும்
ஈரம்தான் அகத்து இல்லை என்றாலும் தன்
வீரம் காத்தலை வேண்டு என்று வேண்டுவாய்

635. ஏத்தும் வென்றி இளையவற்கு ஈது ஒரு
வார்த்தை கூறுதி மன் அருளால் எனைக்
காத்து இருந்த தனக்கே கடன் இடை
கோத்து வெஞ் சிறை வீடு என்று கூறுவாய்

636. திங்கள் ஒன்றில் என் செய் தவம் தீர்ந்ததால்
இங்கு வந்திலனே எனின் யாணர் நீர்க்
கங்கை யாற்றங்கரை அடியேற்கும் தன்
செங்கையால் கடன் செய்க என்று செப்புவாய்

மனம் நைந்து மாமியர்க்குச் சொன்ன செய்தி ✓

637. சிறக்கும் மாமியர் மூவர்க்கும் சீதை ஆண்டு
இறக்கின்றாள் தொழுதாள் எனும் இன்ன சொல்
அறத்தின் நாயகன்பால் அருள் இன்மையால்
மறக்கும் ஆயினும் நீ மறவேல் ஐயா

மீண்டும் இராமனுக்குச் செய்தி சொல்லுதல் ✓

638. வந்து எனைக் கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த இப் பிறவிக்கு இரு மாதரைச்
சிந்தையாலும் தொடேன் என்ற செவ் வரம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய்.

634. "மாலை தவமும் அழகிய மார்பினை உடைய இராமனுக்கு ஏற்ற மனைவியாக நான் இல்லாவிட்டாலும், தனக்கு உறவற்ற ஓர் அபலைப் பெண்ணைக் காக்கவேண்டும் என்னும் கருணையில்லாவிட்டாலும், தன் வீரத்தையாவது காத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வேண்டுவாயாக."

635. "பிறர் போற்றும் வெற்றியை உடைய இலக்குமணனுக்கு இந்தச் செய்தியை கூறுக: இராமனின் கட்டளையால் பஞ்சவடியில் என்னைக் காத்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கே, நடுவில் ஏற்பட்ட கொடிய சிறையிலிருந்து என்னை விடுதலை செய்வது கடமை என்று கூறுவாயாக."

636. "இன்னும் ஒரு மாதத்தில் நான் மேற்கொண்டுள்ள விரதம் முடிந்துவிடும். அதற்குள் இராமன் இங்கு வரவில்லை என்றால், புது வருவாயாக அமைந்த நீரைக் கொண்ட கங்கையாற்றங்கரையிலே, தன் சிவந்த கைகளால் எனக்கு இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்து முடிக்குமாறு அவனிடம் கூறுக."

637. "இலங்கையில் சீதை இறக்கின்றாள். அப்போது சிறப்பு மிக்க தன் மாமியார் மூவரையும் வணங்கினாள். என்னும் இந்தச் சொற்களை, என் மாமியாரிடம் கூறுமாறு தருமத்தின் தலைவனான இராமனிடம் சொல். இராமனுக்கு என்னிடம் கருணை இல்லாமையால், என் செய்தியை மாமியாரிடம் கூற மறந்துவிடுவானாயின், ஐயனே! நீ இதை அவர்களிடம் தெரிவிக்க மறந்துவிடாதே."

638. "மிதிலை நகருக்கு வந்து என் கரத்தைப் பற்றி மணம் செய்து கொண்ட அந்த நாளில், 'இவ்வுலகில் எடுத்துள்ள இப்பிறவியில் உன்னையன்றி இரண்டாவதாக ஒரு பெண்ணை என் மனத்தினாலும் தொடமாட்டேன்' என்னும் நல்ல வரத்தை எனக்கு அளித்த செய்தியை இராமனின் திருச்செவியில் இரகசியமாகச் சொல்வாயாக."

639. "இராமனால் நீர் கப்படாமல் இந்த இலங்கையிலேயே நான் என் இனிய உயிரை இழந்தாலும், மற்றொரு பிறவி எடுத்து வந்து அந்த இராமனின் திருமேனியினையே தீண்டுகின்ற, குற்றம் நீங்கிய வரத்தைத் தரும்படி தொழுது வேண்டினாள் சீதை என்பதை அவனிடம் தெரிவிப்பாயாக."

640. "இராமன் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்து ஆட்சி செய்வதையும் சிறந்த மணிகளையும், கழுத்தில் இடுகிற கயிற்றையும் உடைய யானையின்மேல் ஏறிப் பவனி வருவதையும், பற்பல திருநாள்களுக்கு ஏற்ப மேற்கொள்ளும் திருக்கோலங்களையும் அருகே இருந்து காண விரியற்றவளாகிய நான் பல சொற்களைச் சொல்வதால் பயன் என்ன? நான் என் விதியையே நொந்து கொள்கிறேன்."

641. "தன்னை நினைத்து வருந்தியிருக்கும் கோசல நாட்டு மக்களின் துன்பத்தைப் போக்குவதற்கும், தாயின் துன்பத்தை நீக்குவதற்கும், நந்திக் கிராமத்தில் பரதன் அனுபவிக்கும் துன்பத்தைத் தீர்ப்பதற்கும் இராமன் அயோத்திக்குச் செல்வானே யல்லாமல், நான் ஒருத்தி அடையும் துன்பத்தை நினைத்து, அதைப் போக்குவதற்காக இங்கு எவ்வாறு வருவான்?"

642. "என் தந்தை, தாய் முதலான உறவினருக்கு என் வணக்கத்தைக் கூறுவாயாக. வானர வேந்தனான சுக்கிரீவனிடம், அழகிய தோள் பெற்றவனான இராமனை விடாது தொடர்ந்து காப்பாற்றி, அழிவற்ற அயோத்திக்கு அரசனாக ஆக்கும்படி கூறுவாயாக."

643. இச்சொற்களைச் சீதை இவ்வாறு கூறினாள். அதைக் கேட்ட அனுமான், "பெண்மணியீர்! நீர் இன்னும் துன்பப் படுவதை விடவில்லை" என்று கூறி, எல்லாவகையான காரணங்கள் பொருந்தியவையும், தன் நிலைக்குத் தக்கவையுமான இனிய உரைகளைச் சீதை உணரும்படி உரைத்தான்.

644. "நீ இந்த இலங்கையிலேயே இறந்துவிடுவாய் அதுவே உண்மை, உன் பிரிவால் உயிர் தளர்பவனான இராமன், நீ இறந்த பின்பும் தன் இனிய உயிரோடு வாழ்ந்திருப்பானாம். காட்டை விட்டுப் போய் சிறந்த அயோத்தி நகரில் புகுந்து மகுடத்தையும் சூட்டிக் கொள்வான் அல்லவா? இவை யாவும் உண்மை அல்லவா?"

645. "கற்புக்கரசியான உன்னை, பிறர் வெறுத்து விலகி ஓடுமளவு கொடுமை நிறைந்த சிறையிலே வைத்திட்ட இராவணன், இனிய உயிரோடு வாழ்வானாம். ஒப்பற்ற வில்லை உடைய இராமனும் இலக்குமணனும் 'அரக்கரை அழிப்போம்' என்று முன் சொன்ன சொல்லைப் பொய்யாக்கிப் பின்வாங்கிப் போவார்களாம். இந்தச் சொற்களோடு ஒத்தது எது உண்டு?"

646. "நல்லவளே! நாங்கள் அனைவரும் உன்னை வருத்திய அரக்கரைக் கொல்லாதவர்களாய் எங்கள் உயிர்க்கு ஒரு தீங்கும் நேராமல் காத்துக்கொண்டு இராமனிடத்தில் செல்ல, எம் தலைவனாகிய இராமன் தனது வில்லைப் பயன்படுத்தாமல் அப்படியே புத்தம் புதிதாக எடுத்துக் கொண்டு அயோத்திக்குச் செல்ல வேண்டாமா?"

647. "கடக்க முடியாத துன்பக கடலில் நாங்களும் சிக்கித் துன்புறாமல், குறையாத பெரிய செல்வமான கிட்கிந்தை அரசை எமக்குக் கொடுத்தவனுக்கு உன்னை மீட்டுக் கொடுக்காமல் நாங்கள் ஓய்ந்து சுகம் பெற்றால், எங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் யார்?"

648. "நல்லனவாகிய வேள்வி முதலியவற்றைச் செய்யும் நல்லொழுக்கம் மிக்க முனிவர்களைக் கொண்டு தின்ற அரக்கர்களின் குடல்களைப் பேய்கள் தின்னும்படி கொன்றால் அல்லது என் நாட்டுக்குத் திரும்ப மாட்டேன் என்று தண்டகாரணிய முனிவர்களுக்கு வாக்களி இராமனுக்கு, அரக்கரை வெல்லலும் உன்னை மீட்டு ஆகிய இச் செயல்கள் செய்ய முடியாதனவோ?"

649. "பகைவர்களால் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ள உன்னை மீட்டுக்கொண்டு வந்தோம் - என்று சொல்ல முடியாதவர்களாக வெறுங்கையோடு திரும்பிப் போவோமானால் நாட்டிலுள்ள பொதுமக்கள், சான்றோர்கள், புலவர்கள் ஆகியோர் எமது கூற்றை ஏற்றுக் கொள்வார்களா?"

650. "கற்புடையவளும் நற்குணங்களை நல்லணிகளாக அணிந்தவளும் சத்தியம் தவறாதவளுமான சீதை அறம் தீண்டாத வஞ்சக அரக்கர்கள் தன்னைத் தீண்டும் முன்னர் மாண்டுவிட்டாள் என்று மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு, அரக்கரை ஒன்றும் செய்யாமல் ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றால், இராமனின் வீரமும் எங்கள் வீரமும் நன்றாக விளங்காதா?"

651. "நீ துன்பத்தால் அழிந்து உயிர்விட்டாய் என்றால், வெல்லக்கூடிய அம்பால் பகைவர்களுடனே ஏழு உலகங்களையும் எரித்து அழித்தாலும் இராமனுக்கு நேரும் பழியும் பாவமும் நீங்காதன அல்லவா?"

652. "திருமகள் போன்றவளே! சிறந்த போருக்கு உரிய வில்லை ஏந்திய இராமன், உன்னை இராவணன் சிறை வைக்கும் முன்பே மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள அரக்கர்களைக் கொல்லும் கொள்கை உடையவன். அத்தகையவன், இராவணன் உன்னைச் சிறையிட்ட இந்நிலையை நீ அடைந்த பின்பு சாந்த குணத்தை மேற்கொள்வானோ? உன் பேச்சு வியப்புக்கு உரியது."

653. "தகுந்த காரணம் இல்லாமல் தோன்றாத இராமனின் கடுஞ்சினம், வலிமை மிக்க அரக்கர் உயிரைக் கொல்வதோடு தணியாது. அதனோடு உன்னையும் உயிரோடு மீட்கும். அவ்வாறு உயிரோடு மீட்காவிட்டால் மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் அழியாதோ? அரக்கர் தப்பிப் பிழைக்க வேறு இடமும் உண்டோ?"

654. "தாயே! ஆக்ஞாசக்கரத்தை உடைய திருக்கை பெற்ற இராமனின் அம்புகள், ஆழமானதும் குளிர்ச்சி நிறைந்ததுமான கடல்களோடு, பதினான்கு உலகங்கள் அனைத்தையும் ஊழிக் காலத்துத் தீயைப் போல அழிக்க மாட்டாவோ?"

655. "இராமன் தேவரின் பகைவரான அரக்கரைக் கொன்றான்; அவர் செய்த தீய செயல்கள் மீண்டும் தோன்றாதவாறு தடுத்தான்; தகுதிமிக்க சான்றோரைக் காத்தான்; நல்வினை எப்போதும் நிலைத்து வாழ இடம் கொடுத்தான் - என்று உலகம் அவனைப் பற்றிக் கூறுகின்ற புகழுரையை நீ ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாயோ?"

656. "உன்னால் உலகத்தில் நல்ல அறம் நிலைபெறுமானால், அது நல்லதுதானே? நீ ஒருத்தி அரக்கரால் உண்டாகும் துன்பம் நீங்கப் பெறாதவளாய்ச் சில நாட்கள் பிரிவுத் துன்பத்தாடு இங்கே தங்குவதால், எல்லா உலகத்தாரும் நல்ல நாளை அடைவது கூடுமேயானால் அது நல்லது தானே?"

657. "அனைவராலும் வெறுக்கப்படும் முட்களைப் போன்ற அரக்கரது இரத்த வெள்ளத்தில் பேய்கள் மூழ்கித் திளைத்துக் குளிக்கும்போதும், அதுவரை இராவணனுக்கு அஞ்சி மறைந்திருந்த தேவர் அச்சம் நீங்கினவராய் மனம் உவந்து வெளியே வந்து அதனைக் கண்டு களிக்கின்ற நற்செயலை நீ காண மாட்டாயோ?"

658. "ஊழியின் இறுதிக் காலத்தில் இடிவிழுந்ததைப் போல, இராமனின் ஒளி விளங்கும் - அழிக்கும் அம்பு பிளந்ததால் விளைந்த புண்ணிலிருந்து சொரிகின்ற ஆழமான இரத்தப் பெருக்கினால், அலைகடல்கள் ஏழும் ஒன்றாகக் கூடிப் பேரொலி செய்வதை நீ கண்டாய்."

55 659. "கருப்பம் கொண்ட தம் மிகப் பெரிய வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு தளர்ச்சியடைகின்ற, கண்ணீர்த் துளிகளைச் சொரிகின்ற கண்களை உடைய அரக்கியர் அறுத்து எறிந்த தாலிகளால் ஆகிய வானுயர எழுந்த பெரிய மலைகள், வாலியினாலும் தாண்டுவதற்கு அரிய வளர்ச்சியுடையனவாய் விளங்குதலைக் காண்பாய்."

56 660. "வானளவு நீண்டுள்ள பெரிய பேய்களும், எண்ண முடியாத பெருந்தொகையுள்ள - கொடிய இறகுகளைப் பெற்ற கழுகு முதலிய பறவைக் கூட்டமும், அரக்கர்களின் இரத்த வெள்ளமாகிய கடலில் மூழ்கி, பின் அந்த இரத்தக்கறை, போகுமாறு அரக்கியரது கண்ணீர் ஆகிய ஆற்றில் குளிப்பதை நீ காண்பாய்."

57 661. "கைகளினால் அடித்து ஒலி எழுப்பப்படும் மத்தளங்களின் வகைகள் முழங்கவும், கையினால் தடவி எழுப்பப்படும் யாழ் நரம்பின் இசையோடு கூடிய பாட்டிசை ஒலிக்கவும், தேவ மங்கையர் நடனம் ஆடிய இலங்கையின் ஆடல் அரங்குகளில், வீரச் செயலைச் செய்யும் குரங்குகள் வரிசையாக நின்று வெற்றிக் களிப்பால் கூத்தாடுவதை நீ காண்பாய்."

58 662. "குற்றம் பொருந்திய இழிந்த தொழில் புரியும் அரக்கர்களது புண்களிலிருந்து சொரிகின்ற இரத்தமாகிய அலைபொருந்திய ஆறு இழுப்பதனால், அதனோடு செல்வனவாகிய மலைகளை ஒத்த பெரிய உருவங்கள் நெருங்கிக் கூடியனவாய், கரையை அலையால் மோதும் பெரியகடலைத் தூர்த்து மேடாக்குவதை நீ காண்பாய்."

59 663. "தீவினை உடைய அரக்கர்கள் என்னும் கரிகள் வெந்து சாம்பலாய்ச் சிதற, சீதை என்னும் ஒரு நெருப்பு நடுவில் தங்குதலினால், இராமனது கை செலுத்திய அம்பு என்னும் பெருங்காற்றினால், பெரிய இலங்கை நகர் என்னும் பொன் நின்று நீ உருகுவதை காண்பாய்."

664. தாக்கு இகல் இராவணன் தலையில் தாலின
பாக்கியம் அணைய நின் பழிப்பு இல் மேனியை
நோக்கிய கண்களை நுதி கொள் மூக்கினால்
காக்கைகள் கவர்ந்து கொண்டு உண்ணக் காண்டியால்

665. மேல் உற இராவணற்கு அழித்து வெள்கிய
நீல் உறு திசைக் கரி திரிந்து நிற்பன
வால் உற அணையவன் தலையை வவ்வி வில்
கால் உறு கணை தடிந்து இடுவ காண்டியால்

666. நீர்த்து எழு கணை மழை வழங்க நீல வான்
வேர்த்தது என்று இடை இடை வீசும் தூசுபோல்
போர்த்து எழு பொலங் கொடி இலங்கை பூழியோடு
ஆர்த்து எழு கழுது இரைத்து ஆடக் காண்டியால்

667. நீல் நிற அரக்கர்தம் குருதி நீத்தம் நீர்
வேலை மிக்கு ஆற்றோடு மீள வேலை சூழ்
ஞாலம் முற்றறு கடையுதத்து நச்ச அறாக்
காலனும் வெறுத்து உயிர் காலக் காண்டியால்

668. அணங்கு இள மகளிரொடு அரக்கர் ஆடுறும்
மணம் கிளர் கற்பகச் சோலை வாவிவாய்
பிணங்குறு வால் முறை பிடித்து மாலைய
கணம் கொடு குரக்கு இணம் குளிப்பக் காண்டியால்

60 664. "எவரோடும் தாக்கிப் போரிடும் இராவணன், இராமனது அம்பால் இறந்து விழுவான். காக்கைகள் அவன் தலைகளில் தாவி அமரும். பின்பு, நல்வினைப் பயன் போன்ற மாசற்ற நினது திருமேனியைப் பார்த்த அவன் கண்கள் இருபதினையும் அக் காக்கைகள் தம் கூர்மை மிக்க மூக்குகளால் கொத்திப் பறித்துத் தின்பதை நீ காண்பாய்."

61 665. "முற்காலத்தில் நீல நிறமுடைய திசையானைகள் அந்த இராவணனுக்கு முற்றிலும் தோற்று, நாணமுற்றவையாகி முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு நின்றன. நஞ்சை ஒத்தவனான இராவணனுடைய தலைகள் யாவும் அப் போர்க்களத்தே இராமனது அம்பினால் அறுக்கப்பட்டு, உருண்டோடி அத்திசையானைகளின் கால்களை அடைவதை நீ காண்பாய்."

62 666. "நீல வானம் வேர்த்து விட்டது என்று எண்ணி, அந்த வியர்வையைப் போக்க ஆங்காங்கே விசறுகின்ற துணிகள் போல, நிறைந்து தோன்றுகின்ற அழகிய கொடிகளை உடைய இலங்கை நகர், அங்கே, நீரின் தன்மையோடு வருகின்ற அம்பு மழையை இராமன் உண்டாக்க, அதனால் தமக்கு இரை கிடைக்கும் என்று ஆரவாரித்து எழுகின்ற பேய்கள், மேலெழுந்த புழுதியுடன், மூச்சு வாங்கக் கூத்தாடுவதை நீ காண்பாய்."

63 667. "கருநீல நிறம் பெற்ற அரக்கரது இரத்த வெள்ளத்தால் உப்பு நீர்க்கடல் நிறைந்து, அந்த இரத்த ஆற்றின் வழியே ஊருக்குள் திரும்புவதை நீ காண்பாய். உலகம் அழியும் யுகாந்த காலத்திலும் உயிர்களை உண்ணும் ஆசை அடங்காத எமனும், அரக்கர் உயிர்களை அளவுக்கு அதிகமாகத் தின்றதால் வெறுப்படைந்து, முன் தின்ற உயிர்களை வெளியே கக்குவதை நீ காண்பாய்."

64 668. "அரக்கர்கள், தெய்வ மகளிரைப் போன்ற பெண்களுடன், நன்மணம் வீசும் கற்பக மரங்கள் நிறைந்த சோலையில் உள்ள குளங்களில் புனலாடுவார்கள். அக் குளங்களில் குரங்குக் கூட்டங்கள், வளைந்த வால்களை முறையே பிடித்துக்கொண்டு ஒரு மாலை போலக் கூட்டமாகப் புனலாடுவதை நீ காண்பாய்"

669. செப்புறல் என் பல தெய்வ வாளிகள்
இப் புறத்து அரக்கரை முருக்கி ஏகின
முப் புறத்து உலகையும் முடிக்க மூட்டலால்
அப் புறத்து அரக்கரும் அவிடக் காண்டியால்

670. ஈண்டு ஒரு திங்கள் இவ் இடரின் வைகுதல்
வேண்டுவது அன்று யான் விரைவின் வீரனைக்
காண்டலே குறை பினும் காலம் வேண்டமோ
ஆண்தகைஇனி ஒரு பொழுதும் ஆற்றுமோ

671. ஆவிஉண்டு என்னும் ஈது உண்டு உன் ஆர் உயிர்ச்
சேவகன் திரு உருத் தீண்ட தீயந்திலாப்
பூ இலை தளிர் இலை பொரிந்து வெந்திலாக்
கா இலை கொடி இலை நெடிய காள் எலாம்

672. சோகம் வந்து உறுவது தெளிவு தோய்ந்து அன்றோ
மேகம் வந்து இடித்து உறும் ஏறு வீழ்கினும்
ஆகமும் புயங்களும் அமுந்த ஐந் தலை
நாகம் வந்து அடர்ப்பினும் உணர்வுநாறுமோ

673. மத்துஉறு தயிர் என வந்து சென்று இடை
தத்தறும் உயிரோடு புலன்கள் தளளுறும்
பித்துநின் பிரிவினில் பிறந்த வேதனை
எத்தனை உள அவை எண்ணும் ஈட்டவோ

65 669. "பலவாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது எதற்கு? தெய்வத் தன்மை பெற்ற அம்புகள், இவ்விலங்கையில் உள்ள அரக்கர்களைக் கொன்று, அப்பால் சென்று, மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள அரக்கர் அனைவரையும் கொல்லும்படி இராமன் செலுத்துவதால், அங்குள்ள அரக்கரும் இறப்பதை நீ காண்பாய்."

66 670. "இந்த இலங்கையில் இச்சிறையில் இன்னும் ஒரு மாதம் முடியத் துன்பத்தோடு நீ தங்கவேண்டியது இல்லை. நான் மிக விரைவாகச் சென்று இராமனைக் காண்பதே இப்போது நடக்கவேண்டியது. அதன்பின்பு உன்னை மீட்க இராமனுக்கு அவகாசம் வேண்டுமோ? ஆண்மை மிக்க இராமன் நான் செய்தியைத் தெரிவித்த பிறகு, உன்னை மீட்க உடனே வருவான். ஒரு கணமும் தாமதிப்பானோ?"

67 671. "இராமனுக்கு உயிர் இருக்கிறது என்னும் இவ்வளவிலே தான் அவன் நிலை உள்ளது. அவன் செல்லும் வழியில் உள்ள காடுகள் முழுவதிலும், உன் அரிய உயிரைப் போன்ற இராமன் திருமேனியானது தீண்டுவதனாலே தீய்ந்து போகாத பூக்கள் இல்லை. தளிர்களும் இல்லை. பொரிப் பொரியாய் வெந்து போகாத சோலைகள் இல்லை. கொடிகளும் இல்லை."

68 672. "துக்கம் வந்து பொருந்துவது அறிவு தெளிந்த நிலையில் இருந்தால் அல்லவா? மேகங்களிலிருந்து தோன்றி, இடி இடித்துக்கொண்டே இடியேறு வந்து தன்மேல் வீழ்ந்தாலும், ஐந்து தலைகளை உடைய பாம்பு தன் மார்பிலும் தோள்களிலும் பற்கள் பதியக் கடித்தாலும் இராமனுக்கு உணர்வு தோன்றுமோ? அறிவு மயங்கிய நிலையில் இருப்பதால் உணர்வு தோன்றவில்லை."

69 673. "மத்தினால் கடையப்படும் தயிர்போல, வலியழிந்து, உடம்பின் உள்ளே வந்தும், வெளியே சென்றும் இடையே தத்தளித்தும் விளங்கும் உயிரோடு ஐம்புலன்களும் சோர்வடைகின்றன. அதனால் வரும் பைத்தியமும், உன்னைப் பிரிந்ததனால் உண்டான வேதனைகளும் எவ்வளவு உள்ளன? அவையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்துக் கூறும் தன்மையுடையனவோ?"

குளாமணிப் படலம்

70 674. "உன்னைப் பிரிந்ததால் இத்தகைய நிலையை அடைந்துள்ள இராமன், உன்னைப் பிரிந்தும் உயிர் வாழ்ந்திருப்பான் என்று நீ கூறினால், இராமனது உண்மையான நிலையை உணர்ந்து பார்த்தால், நீ அவ்வாறு கூறுவது பொய்யாகும். நான் உன்னிடம் உரைத்தவை யாவும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல உனக்கு நான் காட்டுவேன், நீ காண்பாயாக."

71 675. அன்னையே! இராமனின் தேவியே! இராமனும் குரங்கினத்துத் தலைவனான சுக்கிரீவனும் உன்னைப் பற்றிய செய்தியைக் கேட்டு மகிழ்வதற்கு முன்னரே, பெரிய கடலைத் தூர்த்துவிட்டு, இலங்கை நகரை முற்றுகையிடும் குரங்குகளின் பெரும் ஆரவாரத்தை நீ கேட்டு மகிழ்ந்து இருக்கப் போகிராய்."

72 676. "நங்கையே! கணக்கிட முடியாத பெரிய வானரச் சேனைகள் நாளையே இந்நகரத்தை அடையும் போது அச் சேனைகளின் நடுவே - வானத்தில் உள்ள கருடன் மேல் வீற்றிருக்கும் திருமால்போல இராமனை என் முதுகின் மேல் நீ காண்பாய்."

73 677. "அங்கதனது தோளின் மேலே இராமனின் தம்பியான இலக்குமணன், உதயகிரியில் தோன்றும் வெங்கதிர்களை உடைய சூரியன்போல விளங்குவான். போரிடுவதற்கான வானரப்படை இந்த இலங்கையில் வந்து தங்கும். எனவே, நீ உன் துன்பத்தையும் இராமன் வருவானா என்னும் ஐயத்தையும், அவன் வெல்வானா என்னும் கலக்கத்தையும் நீக்குவாயாக. இராமனைப் பிரிந்த தனிமைத் துயரை மிக விரைவில் நீ நீங்கப் பெறுவாய்."

74 678. "குராமலர்கள் குடியிருக்கும் குழலை உடையவளே! நீ குறிப்பிட்ட ஒரு மாதத்திற்குள்ளே இங்கே உள்ள இப்பெரிய சிறையிலிருந்து உன்னை மீட்காவிட்டால், பரவி வரும் பழியும் பாவமும் தொடர்வதற்கு அந்த இராமனே இராவணன் ஆவான். இந்த இராவணனே இராமன் ஆவான்" என்று கூறி முடித்தான், அனுமான்.

679. இவ்வாறாக அனுமான் கூறிய குற்றமற்ற சொற்களை, மயில் போன்ற சீதை கேட்டு அறிவிலே தெளிவு பெற்றாள்; உவகையடைந்து களிக்கின்ற மனத்தை உடையவளாகி உயிர் பெற்றாள்; 'இவ்வனுமான் இராமனிடம் விரைந்து செல்வது தனக்கு நல்லது' என்பதை மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு இத்தகைய சில உரைகளைச் சொன்னாள்.

680. 'ஐயனே! மேன்மையானவனே! இராமனிடம் விரைவாகச் செல்வாயாக. வழியில் தீயவை ஏற்பட்டால் அவற்றை வெல்வாயாக. இனி நான் அதிகமாக ஒன்றும் சொல்லப் போவதில்லை. இப்பொழுது நான் சொல்கின்றனவும், முன்னே நிகழ்ந்தனவும் ஆகிய அடையாளங்கள் இராமனுக்கு நன்கு விளங்கும். அவற்றை அவனிடம் சொல்வாயாக' என்று கூறி, இத்தன்மையான சொற்களைக் கூறலானாள், சீதை.

681. "வனவாசம் செய்தபோது, யானைகள் பொருந்திய அழகிய சித்திரகூட மலையில் என் அருகில் வந்து எனது மாம்பை வாள் போன்ற கூரிய நகத்தினால் துழாவிய ஒரு காக்கையைக் கோபித்து, அருகே கல்லிடை வளர்ந்த புல்லைக் கொண்டு, விரைவும் கொடுமையும் கொண்ட பிரமாஸ்திரத்தை இராமன் செலுத்திய செய்தியை மெதுவாக அவனிடம் சொல்வாயாக."

682. "அப்போது அக்காகம் தன்னைக் கொல்ல அம்பு வருவதைக் கண்டு அஞ்சி, நடுங்கிப் பிரமலோகத்தை அடைந்தது. 'இங்கே வந்தது என்ன?' என்று பிரமன் கோபம் கொண்டான். அதனால் அக் காகம், உமையொரு பாகனான சிவபெருமானிடமும், மற்றும் என் எட்டுத் திசைகளிலும் சென்றது. அங்கிருந்தோர் தத்தம் இடத்திற்கு வரக்கூடாது என்று மறுத்தனர். இதை இராமனின் மனத்தில் பதியச் செல்வாயாக."

683. "இந்திரன் பெற்ற மைந்தன் சயந்தனது வடிவமாகிய அக்காகம் அடையும் துன்பங்கள் அனைத்தையும், ஆகாயத்தில் நின்ற தேவர்கள் பார்த்தனர். ஐயோ! இப்போது எம் தந்தையாகிய இராமனுடைய திருவடிகளைத் தவிர வேறு அடைக்கலம் இல்லை. எனவே இராமனின் திருவடிகளில் போய் விழுவாயாக" என்று தேவர்கள் கூறினர். அதன்படி அக்காகம் இராமன் திருவடியைச் சரணடைந்ததையும் இராமன் மனத்தே தங்கும்படி சொல்வாயாக."

684. அச்சயந்தன் அஞ்சி, தலைவனே! உன் திருவடிகளே எனக்குப் புகலிடம் என்று கூறிக் கொண்டே இராமனை வணங்கினான். வளவாகிய இராமனும் அதைக் கண்டு மகிழ்ந்து 'இக்கொடியவனது இரண்டாவது கண்ணைக் கவர்ந்த பின் நீ போவாயாக' என்று பிரமாஸ்திரத்துக்கு ஆணையிட்டான். அவன் செலுத்திய அந்த பிரமாஸ்திரம் என்னும் தெய்வ அம்பு, அந்த ஆணையின்படி காக்கையின் ஒரு கண்ணைப் பறித்துக் கொண்டு சென்ற தன்மையைத் தெரிவிப்பாயாக."

685. "தந்தையே! உன் திருவடிகளே எனக்குப் புகலிடம் என்று சொன்ன இத்தன்மையால் முன்னே நீ செய்த குற்றத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டோம். எதிரே உள்ள உன் வடிவத்தையும் பொருந்திய காக்கைக் கூட்டத்தின் இரண்டு கண்களுக்கு நல்ல கருவிழி ஒன்றாக அமைந்திருப்பதாக" என்று கூறி அமைந்ததையும் அவனிடம் சொல்வாயாக.

686. "சயந்தன் தனது அச்சம் நீங்கி, இராமனை வணங்கி வானுலகம் சென்றான். அதைக் கண்ட தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தனர். யானை போன்ற இலக்குமணனும் நன்றாய் அறியாத இவ்வெற்றியைப் பற்றிய இனிய சொல்லை இராமனிடம் சொல்வாயாக."

687. "உண்மை வழியைப் பின்பற்றுபவனே! 'நாயகனே! என் இனிய உயிர் போன்ற மென்மையான கிளிக்கு யார் பெயரை வைப்பது?' என்று நான் கேட்டேன். உடனே 'என் தாயாகிய மாசற்ற கேகய மன்னன் மகளாகிய கைகேயியின் பெயரை இடுக' என்று அன்பொடு அக் காலத்தில் சொன்ன உண்மையான மொழியையும் இராமனிடம் சொல்வாயாக."

688. இவ்வாறு கூறி 'இவ்வளவு சிறந்த அடையாளச் செய்திகளை இனிமையாக உரைத்த பிறகு, 'மேலும் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை' என்று சீதை உணர்ந்து கொண்டாள். உடனே தனது அழகிய ஆடையில் முடித்து வைக்கப்பட்டதும், தன் வடிவத்தாலும், மேலும் கீழும் ஒளி பரவிய தன்மையாலும் அச்சுரியனை வென்றதுமான-

689. அச் சூளாமணியைத் தன் மலர் போளற கையினால் எடுத்தாள். அதனைக் கண்டவுடன் அந்த அனுமானும் 'இது என்ன!' என்று எண்ணித் திகைத்து உடம்பு பூரித்து வியப்புற்றான். சீதை எடுத்த சூளாமணியின் ஒளியால் ஏழு உலகங்களையும் விழுங்கித் தங்கிய கரிய இருள் முழுவதும் சுற்றிலும் ஓடிப்போய் மறைந்தது.

690. அச் சூளாமணியின் ஒளியால், 'மேகமண்டலத்துக்கு மேலே விளங்கும் ஒளியை உடைய சூரியனும், இராவணனுக்கு அஞ்சாதவனாகி இப் பெரிய நகருக்குள் வந்து விட்டான் போலும்' என்று கொடுமையான கண்களை உடைய அரக்கர்கள் ஐயம் கொண்டனர். சூரியன் எப்போதும் வராமையால் துணையுடன் கூடாமல் வருந்தும் சக்கரவாகப் பறவைகளும், சூரியனைக் காணாமல் எப்போதும் குவிந்தே காணப்படும் தாமரை மலர்களும் மலர்ச்சியடைந்தன. சூரியகாந்தக் கற்கள் தீ உமிழ்ந்தன.

691. சீதையினுடைய குளிர்ச்சி கொண்ட மெல்லிய கூந்தலாகிய மேகத்தின் மேலே திகழும், நவக்கிரகங்களின் நாயகனான சூரியனை ஒத்திருப்பதும், மென்மைத் தன்மை பெற்ற சீதையின் அழகிய சிவந்த மேனிபோலச் சிவந்துள்ளதும், முடிவற்றவனாகிய இராமனது சிவந்த திருவடியைப் போல இருளை நீக்கி ஒளி உமிழ்கின்றதுமான அச் சூளாமணியைச் சீதை காட்டினாள்; அனுமான் கண்டான்.

692. "என்னைத் தேடி வந்து எனது இனிய உயிரைக் கொடுத்த நம்பியாகிய அனுமானே. என் கருவிழியை ஒத்ததும், பல நாளாக என் ஆடையில் முடிந்து கிடந்ததுமாகிய இச் சூளாமணியைச் சிறந்த அடையாளமாக நீ பெற்றுக்கொள்" என்று கூறி உண்மையான புகழ் பொருந்திய சீதை அதை அனுமானிடம் கொடுத்தாள்.

693. அனுமான் சீதையைத் தொழுது அச் சூளாமணியைப் பெற்று, இராமனிடம் கொடுக்கும் வரை அதற்கு எந்தப் பழுதும் ஏற்படாதபடி தனது ஆடையில் சுற்றிப் பத்திரப்படுத்தினான். மீண்டும் அவன் சீதையைத் தொழுதான்; அவளை அப்போது பிரியப் போவதை நினைத்து அழுதான்; அவளை மூன்று முறை வலம் வந்து சீழே விழுந்து வணங்கினான். ஒவியத்தில் தீட்டிய பாவை போன்றவளான சீதையும் அன்போடு அவளை வாழ்த்தினாள். பின்பு அனுமான் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போனான்.

75. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் புராணம்

"திருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க்கு அடியேன்"
(திருத்தொண்டத் தொகை-11)

4215. திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர் 'திருஎருக்கத்தம் புலியூரில்' நிலை பெற்று வாழ்பவர். அவர் சிவபெருமானின் சீர்களைச் சிறப்புடைய தக்க யாழில் அமைத்துப் போற்றுபவர். செழிப்புடைய சோழ நாட்டில் உள்ள பதிகளில் வணங்கிச் சென்று திருநான் மாடக்கூடல் என்னும் மதுரையில் மலை வில் ஏந்திய சிவபெருமான் நிலை பெற எழுந்தருளியுள்ள திருஆல வாயிலைப் பணியச் சென்றார்.

4216. திருவால வாயில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் இறைவரின் திருக் கோயிலினது வாயிலை அடைந்து, அங்கு நின்று பாஸையாய் நின்ற பதினான்கு வகையின் நிறுவிய உரிய பண் பெறும்படி கருவியின் நரம்புகளை முறுக்கிப் பண்கள் பலவற்றுள்ளும் அந்தக் காலத்துக்கு இசைந்த பண்ணிலே வர நரம்புகளை விரலின் தொழிலால் பல முறையும் சோதித்துப் பண்ணின் அமைதி யாழ்க்கருவியில் வரப் பெற்ற பின்னர் மணம் கமழும் நீண்ட கூந்தலையுடைய உமையம்மையாரை ஒரு பாகத்தில் கொண்ட இறைவரின் இசைப் பாடல்களை யாழில் இசைத்தார்.

4217. அப்பாணனாரின் யாழ்க்கருவியில் இடப்பட்ட பாடலை மதுரையில் திருவால வாயில் வீற்றிருக்கின்ற செளந்தர பாண்டியரான மன்னர் தம் திருவுளத்தில் கொண்டருளி, தம் தொண்டர்களுக்கெல்லாம் அன்றைய கனவிலே தோன்றி ஏவியபடி, அந்த அடியார்கள் மறுநாள் சிவனருளைப் பெற்ற பெரும்பாணனாரைப் பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த இறைவரின் திருமுன்பு கொண்டு புகுந்தனர்.

(திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் கோயிலுக்குள் செல்லத் தகாத சாதியினர் ஆதலால் இறைவரின் திருவள்ளப்படி அடியார்கள் அவரைக் கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.)

4218. அன்பர்கள் கொண்டு புக்க பொழுதினில் அரிவை
பாகன்
தன்பெரும் பணியாம் என்று தமக்குமெய் யுணர்த
லாலே
மன்பெரும் பாண னாரும் மாறறை பாட வல்லார்
முன்பிருந் தியாழிற் கூடல் முதல்வரைப் பாடு கின்றார்.
4219. திரிபுர மெரித்த வாறும் தேர்மிசை நின்றவாறும்
கரியினை யரித்த வாறும் காமனைக் காய்ந்த வாறும்
அரிஅயற் கரிய வாறும் அடியவர்க் கெளிய வாறும்
பரிவினாற் பாடக் கேட்டுப் பரமனார் அருளினாலே.
4220. அந்தரத் தெழுந்த ஓசை அன்பினிற் பாணர் பாடும்
சந்தயாழ் தரையிற் சீதந் தாக்கல் வீக் கழியும் என்று
சந்தரப் பலகை முன்னர் இடும் எனத் தொண்ட
ரிட்டார்
செந்தமிழ்ப் பாண னாருந் திருவருள் பெற்றுச்
சேர்ந்தார்.
4221. தமனியப் பலகை ஏறித் தந்தரிக் கருவி வாசித்து
உமையொரு பாகர் வண்மை உலகெலாம் அறியஏத்தி
இமையவர் போற்ற ஏகி எண்ணில்தா னங்கள்
கும்பிட்டு
அமரர்நா டாளாது ஆரூர் ஆண்டவர் ஆரூர் சேர்ந்தார்.
4222. கோயில் வாயில் முன்னடைந்து கூற்றஞ் செற்ற
பெருந்திறலும்
தாயின் நல்ல பெருங்கருணை அடியார்க்களிக்குந்
தண்ணளியும்
ஏய்ங் கருவி யிற்றொடுத்தங் கிட்டுப் பாடக்
கேட்டங்கண்
வாயில் வேறு வடதிசையில் வகுப்பப் புகுந்து
வணங்கினார்.

4218. அடியார்கள் அழைத்துக் கொண்டு கோயிலில் புகுந்தபோது: 'இது தையல் பாகரான இறைவரின் பெரிய ஆணையே யாகும்!' என்று தமக்கும் உணர்வினுள்ளே உண்மை புலப்படப் பெற்றுதால், நிலை பெற்ற பெரும் பாணரும் பெரிய வேதங்களைப் பாட வல்லாரான சோம சுந்தரப் பெருமானது திருமுன்பு இருந்து கொண்டு, அந்த ஆலவாய்ப் பெருமானைப் பாடுபவராய்.)

4219. மூன்று புரங்களையும் எரித்த பண்பையும், அதன் பொருட்டுத் தேரின்மீது நின்ற தன்மையையும் பாணையை உரித்த வரலாற்றினையும், காமனைக் காய்ந்த தன்மையையும், திருமாலுக்கும் நான்முகனுக்கும் அறிவ தற்கு அரியவரான வரலாற்றையும், அடியார்க்கு எளிய வராயின தன்மையையும் அன்பினால் பாடக் கேட்டு, இறைவரின் திருவருளினால்.)

4220. வானத்தில் எழுந்த ஓசையானது "அன்பினால் பாணர் பாடும் சந்தத்தையுடைய யாழானது தரையில் உள்ள குளிர்ச்சி தாக்கினால் நரம்புகளின் இறுக்கம் சிதையு மாதலால், அழகிய பலகையை முன்னால் நீங்கள் இடுங்கள்!" என்று கூறிற்று. கூற அடியார்கள் அவ்வாறே, பலகையை இட்டனர். செந்தமிழ் பாணரும் திருவருளைப் பெற்று அதனில் அமர்ந்து இருந்தனர்.

4221. பொற்பலகையின் மீது ஏறி யாழை இசைத்து உமையொரு பாகரான இறைவரின் வள்ளன்மையை உலகம் எல்லாம் அறியும்படி ஏத்திப் போற்றுமாறும், தேவர் களும் ஏத்த, அங்கு நின்றும் சென்று, அளவில்லாத பதிகளை வணங்கிச்சென்று, தேவர் உலகின் ஆட்சியை விட்டு வந்து திருவாரூரை ஆட்சி செய்கின்ற தியாகப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் திருவாரூரை அடைந்தார்.)

—4222. கோயிலின் வாயில் முன் நின்று இயமனை உதைத்து உருட்டிய பெரிய உண்மையையும் தாயினும் மிக்க பெருங்கருணையினை அடியார்களுக்கு அளிக்கும் குளிர்ந்த பேரருள் திறத்தையும் பொருந்திய யாழிலே அமைத்துப் பொருத்திப் பாட, இறைவர் அதைக் கேட்டருளி, அங்கு வடக்குத் திக்கில் பாணனாருக்கு என்று வேறு வாயிலை வகுத்தருள, அதன் வழியே உள்ளே புகுந்தார்.

4223. மூலத் தானத் தெழுந்தருளி இருந்த முதல்வன்
தனைவணங்கிச்
சாலக் காலம் அங்கிருந்து நம்பி ரான்தன்
திருவருளால்
சீலத் தார்கள் பிரியாத திருவா ரூரின் நின்றும்போய்
ஆலத் தார்ந்த கண்டத்தார் அமருந் தானம்
பலவணங்கி.

4224. ஆழி குழுந் திருத்தோணி அமர்ந்த அம்மான்
அருளாலே
பாழின் மொழியாள் உமைஞானம் ஊட்ட உண்ட
எம்பெருமான்
காழி நாடன் கவுணியர்கோன் கமல பாதம்
வணங்குதற்கு
வாழி மறையோர் புகலியினில் வந்தார்சந்த
இசைப்பாணர்.

4225. ஞானம் உண்டார் கேட்டருளி நல்ல இசையாழ்ப்
பெரும் பாணர்க்கு
ஆன படியாற் சிறப்பருளி அமரும் நாளில் அவர்
பாடும்
மேன்மைப் பதிகத் திசையாழில் இடப்பெற் றுடனே
மேவியபின்
பாணற் களத்தார் பெருமணத்தி லுடனே பரமர்
தாளடைந்தார்.

4226. வரும்பான் மையினிற் பெரும்பாணர் மலர்த்தாள்
வணங்கி வயற்சாலிக்
கரும்பார் கழனித் திருநாவ லூரிற்சைவ்க்
கலைமறையோர்
அரும்பா நின்ற அணிநிலவும் பணியும் அணிந்தார்
அருள்பெற்ற
கரும்பார் தொங்கற் சடையனார் பெருமை சொல்ல
லறுகின்றாம்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

4223. திருமுலத் தானத்தில் விளங்க வீற்றிருக்கும் இறைவரை வணங்கி, மிக்க காலம் அங்கு இருந்து, இறைவரின் திருவருள் விடைபெற்றுச், சிவ அடியவர்கள் நீங்காது வாழ்கின்ற திருவாரூரினின்றும் சென்று, நஞ்சுடைய கழுத்தை யுடைய இறைவர் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பல பதிகளையும் வணங்கி,

4224. கடலால் சூழப்பட்ட திருத்தோணியில் விரும்பி எழுந்தருளிய இறைவரின் திருவருளினால் யாழிசையினும் இனிய மொழியினரான உமையம்மையார் ஞானப் பாலை ஊட்ட உண்டருளிய எம்பெருமானும் சீகாழி நாடு உடைய வரும் கவுணியர் தலைவருமான ஆளுடைய பிள்ளை யாரின் தாமரை போன்ற திருவடிகளை வணங்கும் பொருட்டு வாழவுடைய அந்தணர்களின் தலமான சீகாழிப் பதியில் சந்தமுடைய யாழ்ப்பாணர் வந்தார்.)

4225. யாழ்ப்பாணர் சீகாழிக்கு வந்ததைச் சிவஞானம் உண்ட திருஞானசம்பந்தர் கேட்டருளி, நல்ல இசையை யுடைய யாழ்ப்பாணருக்கு ஏற்றபடி சிறப்புச் செய்து விரும்பி உறையும் நாளில், அவர் பாடுகின்ற மேனமை யுடைய திருப்பதிகத்து இசையை யாழில் இட்டு வாசிக்கும் போலும் பெற்று அவருடனே கூடத் தங்கியபின், நீல மலர் பெருமணத்தில், அவருடனே, இறைவரின் திருவடிகளை அடைந்தார்.)

4226. பான்மை பற்றி வரும் திருநீலகண்ட பாணரின் மலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்கி நெல்லும் கரும்பும் நிறைந்த கழனிசளையுடைய திருநாவலூரில் வந்த சிவாகம நியதியுடைய (சிவ வேதியரும் முளைக்கும் அழகிய பிறையையும்) பாம்பையும் சூடிய சிவபெருமானின் திருவருளைப் பெற்றவரும் ஆகிய வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர் மாலையுடைய சடையனாரது பெருமையைச் சொல்லப் புகுகின்றோம்.)

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் புராணம் முற்றும்.

அகிலியா ! சிர்மபு கிவா III யாள் உள்

இருபத்தோராவது

இதும் உண்

நீர்வர மடைந்த படலம்

நீர்வர மடைந்த படலம்

திருமகனைப் போர்த்திய துணியைத் தாய் ஒரு தடாகத்தில்

தோய்க்கவே, அதன் நீர் பிணி தீர்க்கும் வரம் பெற்றதைக் குறிக்கும் பகுதி.

மோயிசன் பிறப்பு

விளம், - மா, தேமா, - விளம், - மா, தேமா

1

கார்முகத் தகன்ற திங்கள் கதிர்செய்போ றோன்றல் தோன்றப்

போர்முகத் தளிக ளார்க்கும் பொழிலகன் றிருவர் போகிற்

பார்முகத் திருக ணைத்தார் படர்வழி கடந்த பின்னர்

நீர்முகத் தரும்பொன் சிந்து நெடும்புன லெதிர்கொண் டுற்றார்.

கார் முகத்து அகன்ற திங்கள் கதிர் செய் போல் தோன்றல் தோன்ற,

போர் முகத்து அளிகள் ஆர்க்கும் பொழில் அகன்று, இருவர்,
போகில்,

பார் முகத்து இரு கண் ஒத்தார், படர் வழி கடந்த பின்னர்,

நீர் முகத்து அரும் பொன் சிந்து நெடும் புனல் எதிர் கொண்டு,
உற்றார்.

2

✓ கரு மேகத்தை விட்டகன்ற திங்கள் கதிரொளி பரப்புதல் போல்
திருமகன் தோன்ற, நிலமகள் தன் முகத்திற் கொண்ட இரு கண்களை
ஓத்த சூசையும் மரியானுமாகிய அவ்விருவரும், போரிடுதல் போல்
வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும் சோலையைக் கடந்து போகையில், நெடுந்தூர
வழி கடந்து சென்ற பின்னர், நீர் ஓடுங்கால் அரிய பொன்னைக் கரையிலே
கொழிக்கும் ஒரு நெடிய ஆற்றை எதிர்கொண்டு, அதன் அருகே சென்றனர்.

2

✓ பொய்செலச் செல்லும் வாயிற் பொலிவொடு பெருகும்போல
கை செலச் செல்லும் வாரி மருளிவந் தளவிற் பொங்கி
மெய்செலச் செல்லு நன்றொத் தெக்கணும் விளைவுய்த் தோடிப்
பைசெலச் செல்லு நாகப் பரிசெனச் செல்லு மாறே.

பொய் செல, செல்லும் வாயில் பொலிவொடு பெருகும் போல,
மை செல, செல்லும் வாரி மருளி வந்து, அளவின் பொங்கி,
மெய் செலச் செல்லும் நன்று ஒத்து, எக் கணும் விளைவு
உய்த்து ஓடி,

பை செலச் செல்லும் நாகப் பரிசு என, செல்லும் ஆறே.

பொய் ஒருவன் வாயினின்று வெளிப்பட்டு, பின் தொடர்ந்து
செல்லும்
வாய்களின் மூலமாப்ப் பொலிவொடு பெருகுதல் போல, மேகம்
பொழிந்து
செல்வதனால், நீர் பெருகிச் செல்லும் சிற்றாறுகள் தன்னோடு வந்து
கலந்து.

அதனால் தன் இயல்பான அளவினும் வெள்ளம் பொங்கி, மெய்
சென்றவிடமெல்லாம் விளையும் நன்மையைப் போன்று, தான்
செல்லுமிடமெல்லாம் விளைச்சற் பயனைத் தந்து ஓடி, படத்தை
விரித்துச்

செல்லும் நாகப் பாம்பின் தன்மையாக, அந்த ஆறு வளைந்து
செல்லும்.

3

விரைவளர் மலர்விள் சோலை வெயிலற நிழற்றிக்
கவ்வுங்

கரைவளர் புனலைக் காட்டிக் ^{கபிரியேல்} தொழுது கூற
வரைவளர் மாடத் தேந்தல் வைகுமா புரங்கண் ணோடித்
திரைவளர் மணியும் பொன்னுஞ் சிந்துகை யாறி
தென்றான்.)

விரை வளர் மலர் விள் சோலை வெயில் அற நிழற்றிக்
கவ்வும்

கரை வளர் புனலைக் காட்டி, கபிரியேல் தொழுது, கூற
"வரை வளர் மாடத்து ஏந்தல் வைகும் மா புரம் கண் ஓடி,
திரை வளர் மணியும் பொன்னும் சிந்து கையாறு இது"
என்றான்.

அப்பொழுது, கபிரியேல் என்னும் வானவன் அவர்களைத்
 தொழுது,
 மணம் பெருகும் மலர்கள் விரியும் சோலைகள் வெயில் படாதவாறு
 நிழல்
 தந்து கவ்வி நிற்கும் இரு கரைகளிடையே பெருகியோடும்
 அவ்வாற்றைக்
 காட்டி, சொல்ல முற்பட்டு, "மலை போல் வளர்ந்த மானிகையில்
 எசித்து
 மன்னன் வாழும் பெருநகரின் பக்கமாக ஓடி, தன் திரைகளிடையே
 வளரும்
 மணியையும் பொன்னையும் கரைகளிற் கொழிக்கும் கையாறு
 எனப்படுவது
 இது" என்று, பின்னும் தொடர்ந்து செல்வான்.

'கையாறு' என்பது, காரணப் பெயராகுமாறு, பின் 13ஆம் பாடலிற்
 காண்க. 'நீல நதி' எனவும் வழங்கும் 'நைல்' என்பது அதன்
 இயற்பெயர்
 என அறிக.

நூனெறி வழுவா யூதர் நொந்தெசித் துறைந்த காலை
கோனெறி வளைத்த கோனக் குலத்தினைப்
பகைத்த தன்மை

துனெறி பிறந்த மாந்தர்த் துணிக்குமி னென்று தந்தாய்
பானெறி யுயிருண் ணாமுன் பகைநெறி சிந்து வாரால்

'நூல் நெறி வழுவா யூதர் நொந்து எசித்து உறைந்த காலை,
கோல் நெறி வளைத்த கோன் அக் குலத்தினைப்
பகைத்த தன்மை,

'தூல் நெறி பிறந்த மாந்தர்த் துணிக்குமின்!' என்று, தம் தாய்
பால் நெறி உயிர் உண்ணா முன், பகை நெறி சிந்துவார் ஆல்.

'வேத நூல் நெறி தவறாத யூதர் அடிமைப் பணியினால் நொந்து
சித்து நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்து, செங்கோல் நெறியை வளைவித்த
ரவோன் மன்னன் அக்குலத்தையே பகைத்த தன்மையாக,
குப்பமுறையாற் பிறந்த ஆண் மக்களையெல்லாம் வெட்டிக்
கால்லுங்கள்!' என்று கட்டளை பிறப்பிக்க, அக் குழந்தைகள் தம்
மாயின் பால் வழியாக உயிரை உண்டு வாழத் தொடங்கு முன்னரே,
பகைவிரர் அந்நெறிப்படி அவுயிரைச் சிதைத்து அழிப்பாராயினர்.))

'மக்கள்' எனப் பொருள்படும் 'மாந்தர்' என்ற பன்மை, இங்குச்
சிறப்பாக ஆண் மக்களைக் குறித்து நின்ற ஒன்றொழி பொதுச்சொல்.
இது முதல் தொடர்ந்து வரும் மோயிசன் செய்தி, ப. ஏ., யாத்திராகமம்,

1: 8-22; 2: 1-10 காண்க.

காவினுட் கொடியின் பூவோ கமலமே லன்னப் பார்ப்போ
பூவினுட் டிரண்ட தேனோ பொன்வலம் புரியுண் முத்தோ
வாவியுட் பதும மொட்டோ வானுலாங் கோளி னொன்றோ
கூவினுட் டனிநீர்த் தன்றக் குலத்திலோர் குழவி
வேய்ந்தான்.

"காவினுள் கொடியின் பூவோ, கமல மேல் அன்னப் பார்ப்போ,

பூவினுள் திரண்ட தேனோ, பொன் வலம்புரியுள் முத்தோ,
வாவியுள் பதும மொட்டோ, வான் உலாம் கோளின் ஒன்றோ,
கூவினுள் தனி நீர்த்து, அன்று அக்குலத்தின் ஓர் குழவி
வேய்ந்தான்.

“”

* *சோலையினுள் கொடியில் பூத்த பூவோ, தாமரை மலர் மேல்
அன்னக் குஞ்சோ, பூவினுள் திரண்ட தேனோ, பொன் மயமான
வலம்புரிச்

சங்கினுள் அமைந்த முத்தோ, தடாகத்தினுள் தாமரை மொட்டோ,
வானத்தில் உலாவும் மீன்களுள் ஒன்றோ என்றெல்லாம்
கருதுமாறும்,

பூவுலகில் ஒரு தனித் தன்மையோடும், அக்காலத்தில், அவ் பூத்
குலத்தில்

ஒரு குழந்தை தோன்றினான்.

6

அங்கதிர் மணியின் சாய லத்திரு மகனை நோக்கி
வெங்கதிர் வேலி னார்தாம் வெட்டவும் விடவுந் தேற்றா
செங்கதிர் திரைமூழ் கன்ன செய்தமஞ் சிகத்துட் பெய்தே
யிங்கதிர் புனற்க ணுய்கென் றிரங்கிவிட் டேகி னாரால்.

*அம் கதிர் மணியின் சாயல் அத் திரு மகனை, நோக்கி,
வெம் கதிர் வேலினார், தாம் வெட்டவும் விடவும் தேற்றா,
செம் கதிர் திரை மூழ்கு அன்ன, செய்த மஞ்சிகத்துள், பெய்தே,
'இங்கு அதிர் புனற்கண் உய்க!' என்று, இரங்கி, விட்டு
ஏகினார் ஆல்.

*அழகிய கதிர் வீசும் சாயல் கொண்ட அத்திரு மகனை,
வெம்மையான கதிர் வீசும் வேலைத் தாங்கிய ஏவலர் நோக்கி, தாமே
அவனை வெட்டிக் கொல்லவும் உயிரோடு விட்டு வைக்கவும்
துணியமாட்டாமல் இரங்கி, தாமே செய்த ஒரு பேழையினுள்,
செங்கதிர்

கொண்ட கதிரோன் கடலுள் மூழ்குவது போல் இட்டுவைத்து, 'இங்கு
ஓலித்து ஓடும் ஆற்றில் பிழைத்துப் போவானாக!' என்று விட்டுச்
சென்றனர்.

'உய்க' என்றது 'உய்யின் உய்க' என்னும் கருத்துக் கொண்டது. 'ஆல்' அசை நிலை. 'உய்கவென்று' என வர வேண்டியது 'உய்கென்று' என வந்தது தொகுத்தல் விகாரம்.

தாளெழுங் கமல நீரிற் றளம்ரிய தென்றோ முத்தம்
பீளெழுஞ் சங்க மென்றோ டேழைமே லலைந்து
போகிற்

றூளெழும் புரத்தின் கண்ணே தூரெழு நாணல் மாட்டி
வாளெழுங் கணினை ளீன்ற வண்ணநற் குழவி
நின்றான்.

"தூள் எழும் கமலம் நீரில் தளம்பியது என்றோ, முத்தம்
பீள் எழும் சங்கம் என்றோ, பேழை மேல் அலைந்து போகில்,
தூள் எழும் புரத்தின் கண்ணை, தூர் எழு நாணல் மாட்டி,
வாள் எழும் கண்ணினாள் ஈன்ற வண்ண நல் குழவி நின்றான்.

"தண்டில் எழுந்து நிற்கும் தாமரை மலர் நீரில் அசைந்தாடியது
என்றோ, முத்தத்தைக் கருப்பத்தே கொண்டு எழும் சங்கு என்றோ
சொல்லத் தக்கவாறு, நீர்மேல் அப்பேழை அலைந்து செல்கையில்,
தூள்
பறக்கும் அரச நகரத்தின் பக்கத்தே, தூரோடு எழுந்து நின்ற நாணலில்
அப் பேழை மாட்டிக் கொள்ளவே, வாள் போன்ற கண் கொண்ட
அத்தாய் பெற்ற அழகிய நல்ல குழந்தை அவ்விடத்துத் தங்கி
நின்றான்.

அரச நகரில் தூள் எழுதல், மாந்தரும் விலங்குகளும்
வண்டிகளும்

மிகுதியாகத் தெருக்களில் போதல் வருதலால், 'கண்ணினான்' என்பது
'கண்ணினான்' என வந்தது இடைக்குறை.

8

அன்றொளித் திங்க ணாண வங்கதிர் முகத்து நல்லாள்
குன்றொளித் திடுந்திண் டோளிற் கோனிணி தீன்ற கோதை
சென்றொளித் திரையை மாதர் திரளினோ டிமிழி லாட
நின்றொளித் திருந்த பேழை நிமிர்ந்துகண் டெடுமி னென்றாள்.

"அன்று, ஒளித் திங்கள் நாண அம் கதிர் முகத்து நல்லாள்,
குன்று ஒளித்திடும் திண் தோளின் கோன் இனிது ஈன்ற கோதை
சென்று, ஒளித் திரையை மாதர் திரளினோடு இமிழில் ஆட,
நின்று ஒளித்திருந்த பேழை நிமிர்ந்து கண்டு, 'எடுமின்' என்றாள்.

"அதே நாளில், ஒளி பொருந்திய மதி நாணத் தக்க அழகிய கதிர்
வீசும் முகங் கொண்ட நல்லவளும், குன்று அஞ்சி ஒளிக்கத் தக்க
உறுதியான தோள் கொண்ட எகித்து மன்னன் இனிதே பெற்ற மாலை
போன்றவளுமாகிய அம்மகள் அவ்வாற்றிற்குச் சென்று, ஒளி

பொருந்திய

அதன் திரைகளிடையே தன் தோழிப் பெண்கள் திரளோடு இன்பமாய் ஆடிக் கொண்டிருக்கையில், நாணலிடையே நின்று மறைந்திருந்த பேழையை நிமிர்ந்து நோக்கி, 'அதனை எடுத்து வாருங்கள்' என்றாள்.

9

எடுத்தமஞ் சிகத்து நோக்கி யிளமதி முகத்திற் றண்ணீர்
விடுத்தபைம் பனியோ கஞ்சம் விள்முகத் துதிர்த்த முத்தோ
கடுத்ததுன் பாற்றா கண்ணீர் கான்றகால் முகத்தைக் கண்டு
தொடுத்ததன் னணிகள் பெய்தென் றோன்றலென்
றரசி கொண்டாள்.

*எடுத்த மஞ்சிகத்துள் நோக்கி, இள மதி முகத்தில் தண்ணீர்
விடுத்த பைம் பனியோ, கஞ்சம் விள் முகத்து உதிர்த்த முத்தோ,
கடுத்த துன்ப ஆற்றா, கண்ணீர் கான்ற கால், முகத்தைக் கண்டு,
தொடுத்த தன் அணிகள் பெய்து, 'என் தோன்றல்' என்று,
அரசி கொண்டாள்.

'தோழியர் எடுத்த பேழையினுள் இளவரசி நோக்கி, அக்குழந்தை
தன் பெருந் துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் கண்ணீர் பொழிந்த போது,
இளம் பிறை போன்ற ஒளி முகத்தின் தண்ணீராக விழுந்த
புகமையான

பனியோ, தாமரை விரியுங் காலத்து உதிர்த்த முத்தோ என்ற
மதிக்கத்தக்க
அம் முகத்தைக் கண்டு, தான் அணிந்திருந்த அணிகலன்களைக்
கழற்றி
அதற்கு இட்டு, 'இவன் என் மகன்' என்று ஏற்றுக் கொண்டாள்.

'அரசி' என்றாரேனும், முன் 'கோன் இனிது ஈன்ற கோதை'
என்றமையால், இளவரசி எனக் கொள்க.

10

பானல முலையி னாளைப் பாலனுக் கழைமி னென்னாத்
தானல மாடத் தெய்தித் தையலார் கமழ்நீ ராட்டிச்
சேநல மெழப் பொன் னாழி சிலம்புகிண் கிணிகள் பூட்டி
மீனல மணிந்த நாகு விதுவெனத் தோன்றி னானே.

சே நலம் எழப் பொன் ஆழி சிலம்பு கிண்கிணிகள் பூட்டி
மீன் நலம் அணிந்த நாகு விது எனத் தோன்றினானே.

"இப் பாலனுக்கென்று பால் வளமுள்ள முலை கொண்ட ஒரு
தாதியை அழைத்து வாருங்கள்' என்று தோழியர்க்குச் சொல்லி,
அவள்

தன் நல்ல மாளிகையை அடைந்தாள். தோழிப் பெண்டிர் அம் மகளை
மணம் கமழும் நீரால் குளிப்பாட்டி, அவன் அழகு மேலும் மிகுமாறு
பொன் மோதிரமும் சிலம்பும் சதங்கையும் பூட்டினர். அப்பொழுது
அவன்

விண்மீன்களை நலமாக அணிந்த இள நிலாப் போலத் தோன்றினான்

'சேய்' என்பது, எதுகை இன்னோசைப் பொருட்டு, 'சே' என
நின்றது.

11

தாயென வுணரா தாயைத் தனயனை வளர்க்கக் கூட்டிச்
சேயென விமிழிற் கண்டாள் செறிந்துதன் னுளத்திற் றைத்த
நோயென லறுத்தொன் றென்னா நுனித்தவன்
பியல்பிற் பன்னாள்

தூயின மணியின் சாயற் றோன்றலை வளர்த்திட்டாளே.

"தாய் என உணரா, தாயை, தனயனை வளர்க்கக் கூட்டி,
சேய் என இமிழின் கண்டாள்; செறிந்து தன் உள்ளத்தில் தைத்த
நோய் எனல் அறுத்து, ஒன்று என்னா, நுனித்த அன்பு
இயல்பின், பல் நாள்
தூயின மணியின் சாயல் தோன்றலை வளர்த்திட்டாளே.

"அத் தோழியர், அம்மகனின் தாயையே, அவன் தாயென்று
அறிந்து

கொள்ளாமல், அவனை வளர்க்கக் கூட்டி வந்தனர். அத்தாப் அவன்
தன்

மகனே என்பதை இன்பத்தோடு கண்டாள்; நெருங்கித் தன் உள்ளத்தில்
தைத்த துன்பம் என்பதை அறவே ஒழித்து, அதுபற்றி ஒன்றும்
சொல்லிக்

கொள்ளாமல், மிகுந்த அன்பின் இயல்பால், தூய மணியின் சாயல்

கொண்ட

அம் மகனைப் பல நாள் வளர்த்தாள்.

12

வளர்ந்தவெண் மதியொத் தன்னான் வளர்ந்துமோ
யிசனென் றோதித்

தளர்ந்ததன் குலத்தை யோம்பத் தற்பரன் பணிப்ப வங்க
ணுளர்ந்தபன் முயற்சி யாவு மொழுங்கினீ ருணர்தீ ரன்றே
கிளர்ந்தநல் வறிவி னோர்க்குக் கிளர்க்கநா
னுரைப்ப தென்னோ.

"வளர்ந்த வெண் மதி ஒத்து அன்னான் வளர்ந்து, மோயிசன்
என்று ஒதி,

தளர்ந்த தன் குலத்தை ஒம்பத் தற்பரன் பணிப்ப, அங்கண்
உளர்ந்த பல் முயற்சி யாவும் ஒழுங்கின் நீர் உணர்தீர் அன்றே?
கிளர்ந்த நல் அறிவினோர்க்குக் கிளர்க்க நான்

உரைப்பது என்னோ?

"அவன் வளர்ந்த வெண்ணிற திங்கள் போல் அங்கு வளர்ந்தான்.
மோயிசன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டான், பின், அடிமை
நிலையால்

தளர்ந்த தன் குலத்தைப் பேணுமாறு ஆண்டவன் கட்டளையிடவே,
அங்கு

அவன் நடத்திய பல காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக
நீங்களே

அறிவீர்கள் அல்லவா? நிறைந்த நல்லறிவு படைத்தோருக்கு எழுச்சி
பெறுமாறு நான் மேலும் சொல்லக்கிடந்தது என்ன?

13

ஐயெடுத் தொளிரத் தோன்றற் கன்பெடுத் துயிரைக் காக்கக்
கையெடுத் தளித்த தென்றிக் கங்கையைக் கையா றென்னு
மெய்யெடுத் திசைத்த நாம விதியிதே யென்றான் வானோன்
மையெடுத் திரைத்த யாறு வலத்திலிட டவரும் போனார்.

"ஐ எடுத்து ஒளிர் அத் தோன்றற்கு அன்பு எடுத்து,

உயிரைக் காக்கக்

கை எடுத்து அளித்தது என்று, இக் கங்கையைக் கையாறு என்னும்
மெய் எடுத்து இசைத்த நாம விதி இதே" என்றான் வானோன்.
மை எடுத்து இரத்த யாறு வலத்தில் இட்டு அவரும் போனார்.

"அழகு கொண்டு ஒளிர்ந்த அம் மகனுக்கு அன்பு பூண்டு,
அவனது உயிரைக் காக்கத் தன் திரையாகிய கையால் எடுத்து வந்த
காத்தது என்பதைக் கருதி, இவ்வாற்றைக் கையாறு என்று அழைப்ப
உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்த இப் பெயர் வந்த
முறை இதுவாகும்" என்றான் கபிரியேல் என்னும் வானவன், கருமை

நிறத்தோடு இரைந்து சென்ற அவ்வாற்றை வலப் பக்கமாக விட்டுத்
திருக்

குடும்பத்தினர் மேலும் தொடர்ந்து சென்றனர்.

என்னும் - என்பர்: 'செய்யும்' என்னும் முற்று பலர்பாலுக்கு
வந்தது
முனிவர் கொண்ட புது மரபு.

பிணி தீர்க்கும் சுனை நீர்:

- மா. கூவிளங்காய், கூவிளம், தேமா

14

மின்சொ ரிந்தமுடி வேய்ந்தொளிர் தாயுந்
தேன்சொ ரிந்தகொடி யந்திற லோனு
நான்சொ ரிந்தநவை தீர்மக வேந்திக்
கான்சொ ரிந்தசுனை கண்டரு குற்றார்.

மின் சொரிந்த முடி வேய்ந்து ஒளிர் தாயும்.
தேன் சொரிந்த கொடி அம் திறலோனும்,
நான் சொரிந்த நவை தீர் மகவு ஏந்தி.
கான் சொரிந்த சுனை கண்டு, அருகு உற்றார்.

விண்மீன்களைச் சொரிந்து அமைத்த முடியை அணிந்து ஒளிரும்
தாயாகிய மரியாளும், தேனைச் சொரிந்த மலர்க்கொடி ஏந்திய
அழகிய

வரங்களின் ஆற்றல் கொண்ட துசையும், நான் செய்த பாவங்களைத்
தீர்க்க அவதரித்து வந்த குழந்தை நாதனை ஏந்தியெடுத்துக் கொண்டு,
வழியில் மணம் பொழிந்த ஒரு மலர்த் தடாகத்தைக் கண்டு, அதன்
அருகே சென்றனர்.

'நான்' என்றது, 'என்னை' போன்ற மனிதர்' என்ற பொருளில்
நின்றது.

15

மக்க டங்குவடு நீத்தவர் வைகிச்
சொக்க டங்குகத னைத்துதி பாட
மிக்க டங்குகுயில் பாடலின் விள்ளி
யிக்க டங்குமல ரின்புறல் கண்டார்.

மக்கள் தங்கு வடு நீத்தவர் வைகி,
சொக்கு அடங்கு சுதனைத் துதி பாட,
மிக்கு அடங்கு குயில் பாடலின், விள்ளி
இக்கு அடங்கு மலர் இன்பு உறல் கண்டார்.

மக்களிடம் பொருந்திய பாவங்களைத் தீர்க்கும் அம்மூவரும் க
கரையில் தங்கினர். அப்பொழுது, அழகெல்லாம் ஒருங்கே பொரு
திருமகளைத் துதி பாடுவனவாக, தொகையால் மிகுந்து
அடக்கங்கொண்ட
குயில்கள் பாடுதலினால், தேன் உள்ளடங்கக் கொண்ட மலர்கள்
விரிந்து
இன்புறுதலைத் தாம் கண்டனர்.

16

கரைகி டந்தவிவர் காட்டரு ளன்ன
நிரைகி டந்தநிழ ளீண்டரு வெல்லாம்
விரைகி டந்தமலர் விள்ளிய காலை
நுரைகி டந்தனகள் நுண்மண லார்ந்தே.

கரை கிடந்த இவர் காட்டு அருள் அன்ன,
நிரை கிடந்த நிழல் நீண் தரு எல்லாம்
விரை கிடந்த மலர் விள்ளிய காலை,
நுரை கிடந்தன கள் நுண் மணல் ஆர்ந்தே.

கரைமேல் இருந்த இம்மூவர் நமக்குக் காட்டும் அருள் போ
அங்கு வரிசையாய் நின்ற நிழல் கொண்ட நெடிய மரங்களெல்ல
மணம் பொருந்திய தம் மலர்களை விரித்த போது, அவற்றின் தே
துளிகள் நுண்ணிய மணல் மீது நுரை நுரையாய்க் கிடந்தன.

17

கோளை யுண்டகுழல் மென்கொடி யீன்ற
காளை யுண்டவத னக்கவின் காண
வாளை யுண்டசுனை வாவிம லர்ந்தே
தாளை யுண்ட மலர் தன்விழி யாமால்.

கோளை உண்ட குழல் மென் கொடி ஈன்ற
காளை உண்ட வதனக் கவின் காண,
வாளை உண்ட சுனை வாவி மலர்ந்தே,
தாளை உண்ட மலர் தன் விழி

'ஆல்' அசை நிலை. 'மலர்ந்து' என்றபோது, தாமரை செவ்வாம்பல் தங்குவளை போன்ற எல்லா மலர்களையும் கொள்க; 'விழி' என்றவிடத்து.

தங்குவளை ஒன்றே கொள்க. 'குழல்' என்றது சினையாகு உயராப்த நிலையைக் குறிக்கும்.

18

சொற்க லத்திலுயர் வோர்கவை மாந்தப்
பொற்க லத்திலமு தேபொழி வார்போல்
விற்க லத்திலொளிர் பூவிரி தாது
தற்க லத்தினிறை தந்தன தேனே.

சொல் கலத்தில் உயர்வோர் சுவை மாந்த.
பொன் கலத்தில் அமுதே பொழிவார் போல்.
வில் கலத்தில் ஒளிர் பூ, விரி தாது
தன் கலத்தில் நிறை தந்தன தேனே.

சொல் என்னும் அணிகலத்தில் அடங்காது உயர்ந்த அம்

ழவரும்

சுவையோடு அருந்துமாறு. பொற்கலத்தில் அமுதைப் பொழிந்து
தருவார்போல், வில்லொளி பரப்பும் அணிகள் போல் ஒளிரும் பூக்கள்,
விரித்த தம் இதழ்களாகிய கலங்களில் தேனை நிறைவாக ஏந்தித்
தந்தன.

'தந்தன' என்ற பன்மைக்கேற்ப, 'தம்' என வரவேண்டிய விரவுப்
பெயர், எதுகைப் பொருட்டு, 'தன்' எனத் திரிந்து நின்றது.

19

நான்க லந்தநவை தீரரு ணல்லோர்
கான்க லந்தகனி கட்கனி வுண்டு
வான்க லந்தவுடு மாண்மலர் கான்ற
தேன்க லந்ததெளி தீங்கய முண்டார்.

நான் கலந்த நவை தீர் அருள் நல்லோர்.

கான் கலந்த கனிகள் கனிவு உண்டு,
வான் கலந்த உடு மான் மலர் கான்ற
தேன் கலந்த தெளி தீம் கயம் உண்டார்.

நான் பொருந்தக் கொண்ட பாவங்களைத் தீர்க்க வந்த அருள்
கொண்ட அந்நல்லோர், மணம் பொருந்திய கனிகளைக் கனிவோடு
உண்டு,
வானத்திற் பொருந்திய மீன்கள் போன்ற மலர்கள் பொ றிந்த தேன்
கலந்த
இனிய தாடகத்துத் தெளிந்த நீரை அருந்தினர்.

'நான்' என்பதற்கு, முன் 14-ற் கூறியது கொள்க. 'கயம்' என்பது
சினையாகு பெயராய் நீரைச் சுட்டியது.

20

மணிநி றத்தவெழின் மைந்தனை மூடு
மணிநி றத்துநுரை யந்துகி லாடை
பணிநி றத்தவொளிர் பாணியி னல்லாள்
புணிநி றத்தமலர் பூண்களை தோய்த்தாள்.

மணி நிறத்த எழில் மைந்தனை மூடும்
அணி நிறத்த நுரை அம் துகில் ஆடை,
பணி நிறத்த ஒளிர் பாணியின் நல்லாள்,
புணி நிறத்த மலர் பூண் களை தோய்த்தாள்.

அணிகலன் போன்ற ஒளி பொருந்திய கைகளைக் கொண்ட
நல்லவளாகிய மரியாள், மாணிக்க நிறம் கொண்ட தன் அழகிய
மகனைப்
பொதியும் அழகிய நிறமுள்ள நுரைபோல் மெல்லிய பஞ்ச நூல்
ஆடையை,
மகுடம் போல் மலர்களைப் புனைந்து நின்ற அத்தடாகத்தில்
நனைத்துத்
துவைத்தாள்.

21

தோய்ந்த தன்மையொடும் அச்சனை நன்னீர்
மேய்ந்த தன்மையொடு வெம்பிணி யாவும்
வாய்ந்த தன்மையொடு மாறவு நாத
னிய்ந்த தன்மையுள தின்றும தெஞ்சா.

23/9/20

தோய்ந்த தன்மையொடும் அச்சனை நல் நீர்
மேய்ந்த தன்மையொடு வெம் பிணி யாவும்
வாய்ந்த தன்மையொடு மாறவும் நாதன்
ஈய்ந்த தன்மை உளது இன்றும் அது எஞ்சா.

அவ்வாடை தன்னில் தோய்ந்த தன்மையால், அந்தத் தடாகத்து
நல்ல நீரை யாரும் உண்ட தன்மையால் கொடிய நோய்கள் யாவும்
வாய்ந்த
தன்மையொடு மாறவும் ஆளடவன் வரம் தந்த தன்மை
கொண்டுள்ளது. ✓
அவ்வரம் இன்றும் குறையாது நிலை பெறுகின்றது.

'எஞ்சாது' என்பது, கடை குறைந்து, 'எஞ்சா' என நின்றது. 'ஈந்த
என்பது, எதுகை இன்னோசைப் பொருட்டு, 'ஈய்ந்த' என நின்றது.

22

அருளின் வீங்குவர மஃதென வோர்ந்து
தெருளின் வீங்கிநறு தீங்கய வாவி
சுருளின் வீங்குதிரை சூழ்கரை மோதிப்
பொருளின் வீங்குமடி போற்றுவ போன்றே.

அருளின் வீங்கு வரம் அஃது என ஓர்ந்து,
தெருளின் விங்கி, நறு தீம் கய வாவி
சுருளின் வீங்கு திரை சூழ் கரை மோதி,
பொருளின் வீங்கும் அடி போற்றுவ போன்றே.

நறுமணம் பொருந்திய இனிய நீருள்ள ஆழமான அத்தடாகம்.
அது
ஆண்டவன் அருளால் பெருகிய வரமென்று உணர்ந்து,
அத்தெளிவினால்
பொங்கி, சுருட்டி எழும் திரைகள் சூழ்ந்துள்ள கரைகளில் மோதின
அத் தீதாற்றம், பொன் போல் சிறந்து விளங்கும் அம்மூவர் அடிகள
அத்திரைகள் போற்றுவது போல் இருந்தது. ✓

'போன்றது' என்பது, 'போன்று' எனக் கடை குறைந்து நின்றது

23

அலையொ ருங்குதமு ளாடிய பாலா
லிலையொ ருங்குவிரி யேரல ராடத்
தலையொ ருங்குமிசை தன்கர மேந்து

நிலையொருங்குகளை நீரிய தோற்றம்.

அலை ஒருங்கு தமுள் ஆடிய பாலால்,
இலை ஒருங்கு விரி ஏர் அலர் ஆட,
தலை ஒருங்கு மிசை தன் கரம் ஏந்து
நிலை ஒருங்கு களை நீரிய தோற்றம்.

அலைகளெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து தமக்குள் அசைந்தாடிய
தன்மையால், இலைகளிடையே இடமெங்கும் விரிந்து நின்ற அழகிய
மலர்கள் சேர்ந்து ஆடவே, தன் தலை மீது தன் கைகளையெல்லாம்
ஒருங்கே ஏற்றித் தொழுத நிலையை ஒருங்கே காட்டியது
அத்தடாகத்தின்
அத்தன்மையான தோற்றம்.

பறவைகளின் மகிழ்ச்சி

- மாங்கனி, புளிமாங்கனி, புளிமாங்கனி, புளிமா.

24

பானேரிள நிலவூறிய பணிமாமதி முகமுன்
வானேரிள பணிமானிய மதுமாதரு வடியத்
தேனேரிள குரலோடி வளிபாவிசை திருக
மீனேரிள சிறைமாமயி னடமாடின மிகவே.

பால் நேர் இள நிலவூ ஊறிய பணி மா மதி முக முன்
வான் நேர் இள பணி மானிய மது மா தரு வடிய,
தேன் நேர் இள குரலோடு இள அளி பா இசை திருக,
மீன் நேர் இள சிறை மா மயில் நடம் ஆடின மிகவே.

(பால் போன்ற இளங் கதிர் தோன்றிய அழகிய நிறை மதி

போன்ற

திருமகன் முகத்தில் வானம் தரும் மென்மையான பனியைப் போன்ற
தேனைப் பெரிய மரங்கள் வடித்து நிற்க, தேன் போன்ற இளங்
குரலோடு

இள வண்டுகள் பாடல்களை இசையோடு பாடிக் கொண்டிருக்க,
விண்மீன்

போன்ற இளஞ் சிறகு கொண்ட கரு மயில்கள் மிகுதியாகக் கூடி
நின்று

நடனமாடின.

புயலொத்தன திரையுட்களி விளையாடின புரைகண்
 டியலொத்தன கயமுட்டிரி யிறகாருயி ரினமும்
 வியலுற்றன சிறைவிட்டயல் விளையாடின வினிதே.

கயல் ஒத்தன விழி உற்றன களி மாதர்கள், கரு விண்
 புயல் ஒத்தன திரையுள் களி விளையாடின புரை கண்டு,
 இயல் ஒத்தன, கயம் உள் திரி இறகு ஆர் உயிர்
 இளமும்,
 வியல் உற்றன சிறை விட்டு, அயல் விளையாடின
 இனிதே.

கயல் மீன் போன்ற கண்களைக் கொண்ட களிப்புள்ள மகளிர்,
 கரிய வான் மேகம் போன்ற தடாகத்துத் திரையுள்ளே களித்து
 விளையாடின ஒப்புமை கண்டு, அவ்வியல்புக்கு ஏற்றவாறு,
 அத்தடாகத்துள்
 திரியும் இறகு கொண்ட அன்னம் போன்ற உயிரினங்களும்,
 அகலமான தம்
 சிறகுகளை விரியவிட்டு, அம்முவர்க்கும் அயலே இனிதாய்
 விளையாடிக்
 கொண்டிருந்தன.

ஒத்தன, உற்றன என்னும் சொற்கள், ஒத்த, உற்ற என்ற
 பெயரெச்சப்
 பொருளில் இடையே 'அன்' சாரியை பெற்று நின்றன.

26

24/10/20

புள்ளும்பல குருகும்பக வினமுங்கவின் பொருவா
 விள்ளும்பரி சனமும்பகை விலகுங்களி விளைபோ
 ருள்ளும்படி குறுகும்படி யுகளும்படி யுளவே
 துள்ளும்பரி யெனவந்தெதிர் தொடர்கின்றவை
 துறுமால்.

புள்ளும் பல, குருகும், பக இனமும், கவின் பொருவா
 விள்ளும் பரிசு அனமும், பகை விலகும் களி விளை போர்
 உள்ளும் படி, குறுகும் படி, உகளும் படி உளவே;
 துள்ளும் பரி என வந்து, எதிர் தொடர்கின்றவை துறும்
 ஆல்.

பல வகைப் பிற பறவைகளும், நாரைகளும், கொக்கு
 இனங்களும்.
 அழகில் பிறவெல்லாம் ஒவ்வாதன என்று புகழ்ந்து சொல்லப்படும்
 தன்மை
 கொண்ட அன்னங்களும், பகையினின்று விலகியதும் களிப்பு
 விளைவிப்பதுமான ஒரு போரை நினைந்த வண்ணமாகவும்,
 ஒன்றையொன்று

நெருங்கும் தன்மையாகவும், குதிக்கும் தன்மையாகவும் அங்கு உள்ளன;

அவை குதிக்கும் குதிரை போல் அங்கு வந்து, அம்மூவர்க்கும் எதிரே தொடர்ந்து வந்து நெருங்கி நிற்கும்.

'பல புள்ளும்' என மாற்றிக் கூட்டுக. 'ஆல்' அசைநிலை

27

தேங்காவியொ டுளமற்றலர் திளைதேறலை யுணவந்
தாங்காயின வளிபற்பல வரவத்தொலி யதிரத்
தூங்காவொலி முரசொத்தெழு தொனியிற்றமு
டொடர்போர்
நீங்காதன பறவைக்குல நிகருஞ்சமர் நெடிதே.

தேன் காவியொடு உள மற்று அலர் திளை தேறலை
உண வந்து

ஆங்கு ஆயின அளி பற்பல அரவத்து ஒலி அதிர,
தூங்கா ஒலி முரசு ஒத்து எழு தொனியில் தமுள்
தொடர் போர்

நீங்காதன பறவைக் குலம் நிகரும் சமர் நெடிதே.

தேன் நிறைந்த குவளையோடு மற்றுமுள்ள மலர்களில்
நிறைந்துள்ள தேனை உண்ண வந்து அங்குச் சேர்ந்த வண்டுகள் தம்
இனத்துக்கு ஏற்பப் பற்பல ஆரவார ஒலியோடு முழங்கவும், ஓயாது
ஒலிக்கும் முரசு போன்று எழும் ஓசையோடு தமக்குள் தொடரும்
விளையாட்டுப் போர் நீங்காத பறவை இனங்கள் அவ்வொலிப்
போரில்
நீடித்து ஒத்து நிற்கும்.)

தேன் + காவி - தேங்காவி எனப் புணர்ச்சியில் விகாரமாயிற்று.

28

இரியும்பல குறுகும்பல வெதிரும்பல விறகை
விரியும்பல வறையும்பல மெலியும்பல விளைபோர்
புரியும்பல முரியும்பல பொலியும்பல புடையிற்
பிரியும்பல குமுறும்பல தொனியும்பரம் பெறவே.

இரியும் பல; குறுகும் பல; எதிரும் பல; இறகை
விரியும் பல; அறையும் பல; மெலியும் பல; விளை
போர்
புரியும் பல; முரியும் பல; பொலியும் பல; புடையின்
பிரியும் பல; குமுறும் பல, தொனி உம்பரம் பெறவே.

பல பறவைகள் தனித்துத் திரியும்; வேறு பல நெருங்கி வரும்;
இன்னும் பல எதிர் கொண்டு நிற்கும்; மற்றும் பல இறகை விரிக்கும்;
பின்னும் பல இறக்கைகளை அடித்துக் கொள்ளும்; வேறுபல போரில்
மெலியும்; இன்னும் பல விரும்பிய போரைத் தொடர்ந்து நடத்தும்;
மற்றும்

பல போரில் தோற்று முறியும்; பின்னும் பல போரிற் பொலிந்து
விளங்கும்;
வேறு பல பக்கமாய்ப் பிரிந்து செல்லும்; இன்னும் பல தம்
முழக்கத்தொனி
வானத்தை எட்டுமாறு குமுறும்.

'விரிக்கும்' என்ற பிறவினை, 'விரியும்' எனத் தன்வினை
வடிவில்
நின்றது.

(29) 241

பறைசிந்தின வொலிசிந்தின பகைசிந்தின பறவை
நறைசிந்தின மலர்சிந்தின நனைசிந்தின நறுதே
ணுறைசிந்தின விதழ்சிந்தின வயர்சிந்தின வுணுநீர்
முறைசிந்தின முனைசிந்தனை முயல்சிந்திட முடியா.

பறை சிந்தின ஒலி சிந்தின பகை சிந்தின பறவை;
நறை சிந்தின மலர் சிந்தின; நனை சிந்தன; நறு தேன்
ஊறை சிந்தின; இதழ் சிந்தின: உயர் சிந்தின உணும் நீர்;
முறை சிந்தின முனை சிந்தனை முயல் சிந்திட முடியா.

தமக்குள் விளையாட்டுப் பகையைக் கொண்ட பறவைகள், பறை
ஒலித்தாற் போன்ற ஒலியைச் செய்தன; வாசனை பொழிந்த
மலர்களைக்

கோதிச் சிதறின; பூவரும்புகளைச் சிதறின; நறு மணமுள்ள தேன்
துளிகளைச்

சிந்தின; பூவிதழ்களைச் சிதறின, தான் உண்ணும் நீராகிய தேனை
உயரத்துக்

கொப்பளித்துச் சிந்தின: இவ்வாறெல்லாம் முறைகெட்ட தன்மையாய்
விளையாட்டுப் போரிற் கொண்ட அவற்றின் சிந்தனை முயற்சிகள்
சிதைந்து

முடிவு பெறமாட்டா.

30

வந்தோடிய வொருகோவன மதுவோடிய மலரின்
னந்தோடினி தலகோடது கவர்வாயின வளவின்
முந்தோடிய பெடைமீமிசை முருகார்துளி முடுகப்
பந்தோடியை மணநீர்களி மடவார்விடு படியே.

வந்து ஓடிய ஒரு கோ அனம், மது ஓடிய மலரின்
அம் தோடு இனிது அலகோடு அது கவர்வு ஆயின அளவிட,
முந்து ஓடிய பெடை மீமிசை முருகு ஆர் துளி முடுக,
பந்தோடு இயை மண நீர் களி மடவார் விடு படியே.

வந்து ஓடிய ஓர் அரச அன்னம், தேன் பாய்ந்தோடிய தாமரை
மலரின் அழகிய இதழைத் தன் அலகால் பறித்தெடுத்த பொழுது,
தனக்கு

முன்னே ஓடிக் கொண்டிருந்த பெட்டை அன்னத்தின் உச்சிமீது மணை
நிறைந்த தேன் துளி பாயவே அத் தோற்றம், துருத்தியோடு அமைந்த
மண நீரைக் களிப்புற்ற மகளிர் ஒருவர் மேல் ஒருவர் பாய்ச்சி
விளையாடும்

தன்மையை ஒத்திருந்தது.

பெடைநாணின தெனநாணறை பிளிர் தாமரை
நெடுங்காக்

கடைநாணின வனமேவுபு கரவாயின முறைகண்
டிடையாயின பலபூமுக்கை யினநக்கென மலர
நடையாடின பறவைக்குல நனியார்த்தன நகவே.

பெடை-நாணினது என, நாள் நறை பிளிர் தாமரை
நெடுங் காக்

கடை, நாணின அனம், மேவுபு கரவு ஆயின முறை கண்டு,
இடை ஆயின பல பூ முக்கை இனம் நக்கு என மலர,
நடை ஆடின பறவைக் குலம் நனி ஆர்த்தன நகவே.

அப்பெட்டை அன்னம் அதனால் நாணியது எனக் கண்டு, தானும்
நாணின ஆண் அன்னம், புதிய தேனைச் சிந்தும் தாமரை
நெடுங்காட்டின்

கடைக்கோடியை அடைந்து மறைந்து கொண்ட முறையைக் கண்டு,
இரண்டிற்கும் இடையே நின்ற பல பூவரும்புக் கூட்டம் சிரித்தாற்
போல்

மலர, பக்கத்தே நடனமாடிக் கொண்டிருந்த பறவை இனமெல்லாம்
கூடிச்

சிரித்து மிக்க ஆரவாரம் செய்தன.

'நாள்' என்பது, 'நாள் மலர்' என்ற இடத்துப் போல், 'புதுமை'

கூட்டுவது.

பந்தொத்தன பனிமுற்றலர் பறவைக்குல மெறியச்
சந்தொத்தன மதுரத்துளி சரியப்புய றருநீர்ச்
சிந்தொத்தன சிதறிப்பினர் தெளியத்தட மதனூ
டிந்தொத்தன வடுவொத்தன விணர்மற்றுகு மியலே.

பந்து ஒத்தன பனி முற்று அலர் பறவைக் குலம் எறிய,

சந்து ஒத்தன மதுரத் துளி சரிய, புயல் தரும் நீர்ச்
சிந்து ஒத்தன சிதறி, பினர் தெளி அத் தடம் அதன் ஊடு,
இந்து ஒத்தன, உடு ஒத்தன, இணர் மற்று உகும் இயலே.

பந்து போன்ற குளிர்ச்சி நிறைந்த பெரு மலர்களைப் பறவை
இனங்கள் பறித்து மேலே எறியவே, அவற்றினின்று சந்தனம் போன்ற
இனிய தேன் துளிகள் பாய்ந்து, மேகம் பொழியும் நீர்த் துளிகள் போல்
சிதறி, பின் தெளிந்த நீர் கொண்டு அத் தடாகத்தின் ஊடே
அம்மலர்கள்
விழும் தன்மையால், திங்களையும் விண்மீன்களையும் ஒத்துத்
தோன்றின.

33

அளியாரல ரரவேபட மனையாட்டின பலவுங்
 களியால்விரி சிறையூடது கரவாற்றின பலவுந்
 துளியார்முகி லுறமீவிசை துறவோட்டின பலவு
 நளியாரலர் விளையாடின நயமெல்லையு
 மிலையால்.

அளி ஆர் அலர் அரவே படம் அனை ஆட்டின பலவும்,
 களியால் விரி சிறை ஊடு அது கரவு ஆற்றின பலவும்,
 துளி ஆர் முகில் உற மீ விசை துற ஓட்டின பலவும்,
 நளி ஆர் அலர் விளையாடின நயம் எல்லையும் இலை
 ஆல்.

வண்டுகள் நிறைந்த மலர்களை அலகால் கொய்து பாம்பின் படம்
 போல் ஆட்டிக் காட்டின பறவைகள் பலவும். களிப்பால் விரித்த தம்
 சிறகுகளின் ஊடே அம்மலரை மறைத்து வைத்துக் கொண்ட
 பறவைகள்
 பலவும், துளி நிறையக்கொண்ட மேகத்தைச் சென்று சேருமாறு
 மேலே
 விசையாக அம்மலர்களை எறிந்த பறவைகள் பலவுமாக, குளிர்ச்சி
 நிறைந்த
 மலர்களைக் கொண்டு அவை விளையாடின நயத்திற்கு எல்லையே
 இல்லை.

'ஆல்' அசை நிலை.

34

மேனின்றொரு நடநோக்கினர் விரிவண்புக
 ழொலிபோல்

வானின்றகல் கரைசூழ்நிழன் மரமுந்திய பறவை
 தேனின்றலர் சுனையாடின திறநோக்கிய களியாற்
 பானின்றினி திசைபாடுளி புகழ்பாடின பரிசே.

மேல் நின்று ஒரு நடம் நோக்கினர் விரி வண் புகழ்
 ஒலி போல்,

வான் நின்று, அகல் கரை சூழ் நிழல் மரம் உந்திய பறவை,
 தேன் நின்று அலர் சுனை ஆடின திறம் நோக்கிய களியால்,
 பால் நின்று இனிது இசை பாடு உளி, புகழ் பாடின பரிசே.

ஒரு நடனத்தை உயர்ந்த இடத்து நின்று நோக்கியவர் விரித்து
 வளமாக அதனைப் புகழும் ஒலி போல், வானுற ஓங்கி நின்று
 அகன்ற
 தடாகக் கரையைச் சூழ்ந்துள்ள நிழல் தரும் மரங்களின்மேல் ஏறி
 அமர்ந்த பறவைகள், பூக்கள் தேன் நிறைந்து மலரும் தடாகத்தில்
 இவ்வாறு நீர்ப்பறவைகள் ஆடிய திறத்தைக் கண்ட களிப்பினால்,
 பால்
 போன்று இனிதாகத் தாமும் இசை பாடியபோது, அவற்றின் புகழைப்
 பாடிய தன்மையாகத் தோன்றும்.

தோன்றும்' என்ற சொல் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது.

- மா, கூவிளம், கூவிளம், கூவிளம்.

35

பற்ற லாற்செயிர் பற்றிருண் மாக்களே
கற்ற நூற்பய னின்றியுங் காசினி
யுற்ற நாதனைத் தாமுண் ராமையி
ன்றிறெ லாமறி வில்லவை செய்தவே.

பற்றலால் செயிர் பற்று இருள் மாக்களே,
கற்ற நூல் பயன் இன்றியும், காசினி
உற்ற நாதனைத் தாம் உணராமையின்,
இற்று எலாம் அறிவு இல்லவை செய்தவை.

பற்றின் காரணமாகப் பாவத்தைப் பற்றிக் கொண்ட இருண்ட
உள்ளம் படைத்த மக்கள், தாம் கற்ற நூலாற் பெறும் முதன்மைப்
பயன்

இல்லாத விதமாய், இவ்வுலகில் வந்தடைந்த ஆண்டவனைத் தாம்
அறிந்து

கொள்ளாமையால், அறிவில்லாத பறவைகள் அவ்வாண்டவனுக்கு
இவையெல்லாம் செய்தன.

"கற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல், வால்அறிவன், நல்தாள்
தொழார் எனின்?" என்றவாறு (குறள் 2), ஆண்டவனைக் கல்வியின்
பயனாக அறியாமலும், அறிந்ததற்கு அடையாளமாக அவன் தாள்
தொழாமையாலும், கற்ற நூல் பயன் இல்லாததாயிற்று.

36

அறிவி லாவுயிர் தாமறிந் தாலெனச்
செறிவி ழாவணி யிற்சிறப் பாடின
நெறிவி டாக்கனி நோக்கிய நேரிலார்
முறிவி லாசிமொ ழிந்தெழுந் தேகினார்.

அறிவு இலா உயிர் தாம் அறிந்தால் என,

சீராப்புநாணம்

(தசைக் கட்டியைப் பெண்ணுருவமைத்த படலம்

மருமலர் சுமந்து தேன்வழிந் தொழுரு
மணிப்புய முகம்மது நயியுந்
தெரிதருந் தீனி னெறிமுறை யவருஞ்
சிந்தையிற் களிப்பொடுஞ் சிறப்ப
வரியமெய்ப் பொருளை முறைமுறை வணங்கி
யற்றையிற் கடன்கழித் தமரர்
திருவடி பரவத் தம்முயி ரளைய
செல்வரோ டுறைந்திடுங் காலை.

1

பூரணக் களப கனதள மடவார்
பொருதிரைக் கவரிகா லசைப்ப
வாரணி முரசு மதீர்தாச் சீறு
மடங்கலின் கொடிமுனங் குலவ
வாரணத் தலைவர் மருங்கினிற் பிரியா
தரசர்க ளுடன்வரத் தொலையாக்
காரணக் குரிசின் முகம்மதி னிடத்தில்
வந்தனன் ஹபீபெனு மரசன்.

2

செம்மலர்ப் பதத்தில் வெண்கதிர் குலவுஞ்
செழுமணி முடிசிரஞ் சேர்த்தித்
தம்மினத் தவர்க ளுடன்சலா முரைத்துத்
தக்கதோ ரிடத்துநின் நவனை
வம்மெனத் திருவா யுரையருள் கொடுத்து
முகம்மது மருங்கினி லிருத்தி
வெம்மையி னமுதக் கனியெனுங் கலிமா
விளம்புக வெனவிரித் துரைத்தார்.

3

நன்றெனப் புகழ்ந்து மனங்களித் தெழுந்து
நரபதி திமிஷ்கினுக் கரசன்
வென்றிகொ ளரசே யினமொரு வசனம்
வினவுதல் வேண்டுமென் னிடத்தி
லென்றவ னுரைப்ப முகம்மது நயியு
மின்புறு முறுவல்கொண் டினிதாய்த்
துன்றுமென் மனத்திற் றெரிந்ததுன் மகடன்
செல்வினை தெளிப்பதற் கென்றார்.

4

ஆண்டகை யுரைத்த புதுமொழி நறுந்தே
 எனகத்தினிற் புகுந்துடல் களித்து
 வேண்டுநற் பதவி படைத்தனன் சிறியேன்
 விளைத்திடும் பவக்கட ருலைத்தேன்
 காண்டகாப் புதுமை யனைத்தையுந் தெரிந்தேன்
 கடிக்கம முனிமலர்ப் பதத்தைத்
 தீண்டவும் பெற்றே எனியாரும் பொருளொன்
 றிலையென வுரைத்தனன் றிறலோன்.

5

புதியவன் றூதர் முகம்மதுந் திமஷ்கைப்
 புரந்திடு மருந்தவத் தவனு
 மதுரமென் மொழியா லளவளா யுளங்கண்
 மகிழ்ந்தினி திருக்குமக் காலை
 ககனிழிந் தரிய பெருஞ்சிறை யொடுக்கிக்
 கடிதினிற் கண்ணிமைத் திடுமுன்
 செகதலத் துறைந்த நபியிடத் துவந்தார்
 தெரிமறை கொடுஜிபு ரீலே.

6

மருங்கினி லெவர்க்குந் தோன்றிடா துறைந்து
 வல்லவன் சலாமெடுத் தயமப்ப
 பெருங்குலம் விளக்கு முகம்மதை நோக்கிப்
 பிறழ்ந்துருத் தோன்றிலாத் தசையை
 நெருங்குவெண் கொடிக்கஃ பாவிடத் தேகி
 நிரைமயிற் போர்வையான் மூடி
 யருங்கதிர்க்கல சத் தாபுஸம் ஸத்தி
 னரியநீர் கரங்கொடு தெளித்தே.

7

இறைவனை நோக்கித் துஆவிரந் தினிரே
 லிலங்குருத் தோன்றுமென் றிசைத்துச்
 சிறைநிறந் தோன்று தமருல கதனில்
 ஜிபுறயீ லேகிய பின்னர்
 கறைநிறங் குலவுஞ் செழுங்கதிர் வடிவேற்
 கரதல முகம்மது நயினு
 ரறைமுர சதிரத் திமஷ்கிறை யவனு
 மெழுந்தன ரரியகஃ பானில்.

8

வானவ ரிறையோ னருட்படி யமைத்த
 மக்கமா நகரியி னுப்பண்
 கானலர் பொதுளுங் ககுபத்துல் லாவிற்
 கடிமதிட் புறத்தொரு பாலில்

மணியெனச் சிறந்து மலரின்மென் மையவா
 மழைச்செழுங். கரங்களை யேந்தி
 யணிதரப் போற்றிக் கனிந்தற நெகிழ்ந்த
 வகத்தினி லரியநா யகனைத்
 தணிவிலா துயர்த்திப் பலபல புகழாற்
 சாற்றிநன் னெறிமுறை தவருப்
 பணிபணிந் திரந்தார் தீனிலை நிறுத்தும்
 பதுமமென் பதமுகம் மதுவே.

14

பூதலத் தெவர்க்கு மறைநெறி புதுக்கிப்
 பொருவருஞ் சுவனநா டளிப்பத்
 தூதென வுதித்த முகம்மதின் துஆவைத்
 துய்யவ னுறக்கபூ லாக்கப்
 பாதகக் குபிரர் மனம்பதை பதைப்பப்
 பலன்படாப் பெருந்தசைத் திரட்சி
 தீதறத் தோன்று மவயவஞ் சிறப்பத்
 தெரிவையின் திருவுரு வெடுத்த.

15

வரியிழை மயிர்ப்போ ருவையெனுங் கரிய
 வல்லிரு ளிடையெழு மதிபோல்
 ஷிரிகடற் பெருநீ ருண்டு லுளைந்த
 விசம்பிடை யுதித்தமின் குலம்போ
 லரியின நறவுண் டலம்புகுங் குமத்தா
 ரணிபுய முகம்மதின் கலிமாந்
 தெரிதரப் பவள விதழ்திறந் தோதிச்
 செறிதரு மவையிடத் தெழுந்தாள்.

16

விண்ணகத் தரம்பைக் குலத்தினும் வடிவாய்
 ஷிரிகடன் மகளினும் வியப்பாய்
 மண்ணகத் துறையு மெழுவகைப் பருவ
 மடந்தைய ரணிந்திடு மணியாய்க்
 கண்ணினுக் கடங்கா தழகினைச் சுமந்த
 கனியுரு வெடுத்தகாட் சியதாய்ப்
 பெண்ணலங் கனிந்து நலனெழில் பிறங்கப்
 பெருநிலத் தெழுந்துநின் றனளே.

17

மங்குலிற் பெருகி விடத்தினுங் கருகி
 வரியற வினுமினு மினுத்துத்
 தங்கிய யிதழித் திரளினுந் திரண்டு
 சைவலத் தொடரினுந் தழைத்துக்

முல்லையு முருந்து நிரைத்தள போன்று
முத்தெனத் திகழ்ந்தற நெருங்கி
மெல்லெனச் செவந்த மணியினிற் பிரித்து
விளக்கியொப் பித்துவைத் தளபோல்
வில்லிடக் களின்கொண் டிருபுறத் தொழுங்கும்
விரிந்தபூங் காவிகள் படர்ந்து
சொல்லரு மனத்தா டவர்மய விருளைத்
துணித்திட நகைக்குமென் னகையாள்.

28

பாலென வெளிருக் களியென வழியாப்
பசுமடற் றேனெனச் சிதரு
வேலவார் குழலார் செழுங்கரத் தேந்து
மிளங்கிளி மொழியெனக் குழரு
வேலைவா முழுதம் பிறந்தென வுலகம்
விளங்கிடப் பொன்மழை பொழியச்
சாலவு மிறந்த தருவினத் தழைப்பத்
தரவரு மினியமென் மொழியாள்.

24

வெய்யவ னலர்த்த விகசிதம் பொருந்தி
விரிநறைக் கமலமென் மலசிற
செய்யவ ளிருப்ப தெனவெழில் சிறந்து
செழுங்களைக் கதிர்கள்கான் ரெழுக
வையக மதிப்பத் திமஷ்கிறை யுரைத்த
வழிமுறை முகம்மதங் கழைத்த
துய்யவெண் மதிய நிகரென வுலகிற்
சொலும்படிச் சிறந்தமா முகத்தாள்.

25

திரளினின் மணியாய் முரல்வினின் வளையாய்ச்
செவ்விறெய்ப் பினிற் றெனலாய்
விரிகதிர் மணிப்பூண் டாங்குமென் கழுத்தாள்
வேயினைக் கரும்பமெல் லணையைச்
சருவிடப் பசந்து தீரண்டுமென் மையவாய்த்
தழைத்தெழில் பிறங்கிய தோளாள்
வரிவளை சுமந்தி யாழினும் வியந்து
மயிர்நிரைந் தொளிருமுன் கையினுள்.

26

குலிகமார்ந் தளபோ லாக்கினுஞ் சிவந்த
கொழுமடற் காந்தளங் கரத்தாள்
வலிசனைக் கெளிற்றின் வளப்பினும் வளப்பாய்
மணியணி சுமந்தமெல் விரலாள்

தசைக் கட்டியைப் பெண்ணுருவமைத்த படலம்

295

கதிரொளி வழக்கி னரம்பையைப் பழித்துக்
கவினுறுந் திரட்சியிற் கதத்த
மதமலைக் கரத்தின் வனப்பினை யழித்து
மாறரு மிருதுமென் மையினி
லிதமுறச் சிவந்த விலவ்னைக் கடைந்திட்
டிணையடி யணையெனப் படுத்திப்
புதுமையின் விளங்கித் தவத்துறை யவரும்
புகழ்ந்திடச் சிறந்தபொற் குறங்காள்.

32

அணிமுகட் டலவன் றனைமுகந் தடுத்த
வரிவசிச் சினைவராற் போன்று
மணியினிற் செறித்த தூணியும் பொருவா
வடிவதாய் வெற்றிமன் னவர்முன்
றணிவிலா- திசைக்குங் காளமும் பொருவாத்
தன்மைய வாசிமென் மையவாய்ப்
பணிபல சுமந்து சிறுமயிர் நெருங்காப்
பண்புறு மிணைக்கணைக் காலாள்.

33

நிறைதரு தராசின் வடிவறும் பாடாள்
நிறைமணிப் பந்தெனுங் குதியாள்
பொறையொடுங் கமடத் தினம்வனம் புகுந்து
பொருவரு தைந்தையு மொடுக்கி
மறைபடத் தவஞ்செய் திணைபடற் கரிதான்
மதித்திடற் குறும்புறந் தாளாள்
கறைதரா மணியின் குலமென விரல்கள்
கவின்கொளச் சிவந்தமென் பதத்தாள்.

34

வனமயிற் சாயற் குலமென வெழுந்து
மரைமல ரிதழின்மேற் குலவு
மனமென நடந்து நயிமுகம் மதுத
மடிமலர்ப் பதத்தினி லிறைஞ்சி
யினியன புகழ்ந்து பலரறி சயிப்ப
வினமுகிற் கருங்குழ னெகிழப்
புனைமணி பிறழ மின்னென நூடங்கிப்
புதுமையிற் றேன்றநின் றனளால்.

35

தசைக் கட்டியைப் பெண்ணுருவமைத்த படலம் முற்றிற்று.

ஆகப் படலம் 9க்குத் திருவிருத்தம்—733